

枕边山河

枕边山河 第1

ชื่อวยหลิวเหนียน (紫微流年) : เขียน
ตัดตัด : แปล

หนึ่ง

ภัยแล้งเจียงหนาน

เสียงระฆังยามเช้าตรู่ดังกังวาน ประตูอารามเปิดออก ยอดเขาเทียนตู
ซึ่งปกคลุมไปด้วยเมฆหมอกค่อยๆ คืบคลานขึ้นทีละน้อย

ในบรรดาหุบเขาแห่งจิตวิญญาณ ผู้คนกล่าวขานกันว่ายอดเขาเทียนตูประกอบไปด้วยเขากว่าสิบลูก แข็งแกร่งสูงตระหง่านและมีทัศนียภาพมหัศจรรย์ตระการตา ภายในโถงใหญ่ของวังเจิ้งหยางที่ตั้งอยู่บนยอดเขาเป็นที่สักการะสามมหาเทพแห่งลัทธิเต๋า กลุ่มควั่นลีเกาวยพุงขึ้นจากกระถางทองแดงด้านนอก ดุจดั่งความปรารถนาแสนวุ่นวายบนโลกมนุษย์ที่มีเคยมอดดับ

ในช่วงต้นราชวงศ์ จักรพรรดิอุ่จ้งเสียมในลัทธิเต๋า เคยมาที่ยอดเขาเทียนตูเพื่อหารือเรื่องใต้หล้ากับนักพรตแห่งวังเจิ้งหยาง ทั้งยังพระราชทานทรัพย์สมบัติจำนวนมหาศาล นับตั้งแต่นั้นวังเจิ้งหยางก็กลายเป็นสำนักเต๋ออันดับหนึ่งในใต้หล้า ขุนนางผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายเดินทางมาเยี่ยมเยียนไม่ขาดสาย ส่วนปัญญาชนผู้มีชื่อเสียงก็พากันยกย่องว่าการบำเพ็ญเพียรเป็นเรื่องสง่างาม

หนุ่มสาวผู้เลื่อมใสศรัทธาสูงคนเฒ่าคนแก่และลูกเล็กพร้อมหัว
ตะกร่ำใส่รูปเทียนเข้าสู่อาราม ขบวนแถวทอดยาวออกไปไกลลิบ เกิดการ
ผลัดกันท่ามกลางฝูงชนเป็นบางครั้ง แต่ไม่นานก็กลับคืนสู่ความสงบ

ยอดเขาเทียนตูมีความน่าเกรงขามอันไร้ลักษณะที่ทำให้ผู้คนรู้สึก
ยำเกรง ซึ่งความน่าเกรงขามนี้มีได้มาจากเทวรูปที่ตั้งอยู่ในโถงเพียงอย่าง
เดียว แต่ยังมาจากนักพรตสวมหมวกสูงอารมณ์ยาวพลั่วที่เดินขวักไขว่อยู่
ภายในโถงอีกด้วย วังเจิ้งหยางมีธรรมเนียมการฝึกกระบี่มาตั้งแต่ก่อตั้ง
หลายปีที่ผ่านมามีศิษย์ยอดฝีมือมากมายหลายรุ่น นักพรตผู้สงบนิ่งแต่ละ
คนล้วนมีความสามารถเลิศล้ำ กระทั่งอันธพาลผู้เหิมเกริมก็ไม่กล้ามาล่อ
เกินสถานที่แห่งนี้ เรื่องเล่าขานเกี่ยวกับสำนักและกระบี่มีมากมาย เช่น
เดียวกับชั้นบันไดจำนวนนับไม่ถ้วนที่ทอดยาวสู่ยอดเขา อีฐ หิน ดินไม้
ต้นหญ้าคล้ายมีจิตวิญญาณเป็นของตนเอง

นกสีดำที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้ถูกเสียงผู้คนได้ตื่นไม้รบกวนจึงร้องออก
มาอย่างไม่พอใจ ก่อนที่ปีกทั้งสองจะกระดิดผ่านหมอกยามเช้า ลอดผ่านต้น
หวายโบราณสูงใหญ่ ข้ามผ่านหมู่เรือน โอบยิบสู่สถานที่อันเงียบสงบและ
ห่างไกลแห่งหนึ่งบนยอดเขา

แตกต่างจากคันทันที่ลอยคลั่งไปทั่วโถงใหญ่ เขาแห่งนี้อากาศสะอาด
บริสุทธิ์ โอหมอกปกคลุมต้นสนเขียวขจี ผืนน้ำในสระมรกตใสประหนึ่ง
หยกแก้ว เรือนหลังเล็กริมน้ำว่างเปล่าเงียบสงบ นกสีดำร่อนลงอย่างวางใจ
มันจิบน้ำในสระสองสามคำ ก่อนจะจิกกินผลไม้ป่าที่กระจัดกระจายอยู่
บนพื้น

แสงรุ่งอรุณสีทองอบอุ่นห่มคลุมหมอกยามเช้า ร่างกายของเด็กหนุ่ม
ที่เดินผ่านกลุ่มหมอกเข้ามาถูกอาบย้อมไปด้วยแสงสีทองเช่นกัน

เด็กหนุ่มนัยน์ตาใสกระจ่าง คิ้วทั้งสองพาดเฉียงเปิดเผย สีหน้าท่าทาง
สดใสมิชีวิตชีวา แผ่วไว้ด้วยความเชื่อมั่นในตนเองอย่างที่พบเห็นได้ยากยิ่ง
หน้าผากมีเหงื่อซึมจากการฝึกช่วงเช้าตรู่ กำลังเดินตรงเข้าหานกสีดำ

วิหคภูผาหาญกล้าไม่หลบลิ้มมนุษย์ กระทั่งเด็กหนุ่มเข้ามาใกล้ มันก็
ยังคงเอียงคอมองอยู่ที่เดิม

เด็กหนุ่มหยุดฝีเท้าพลงโค้งคำนับ “คารวะอาจารย์ปู่”

เสียงแหบพราดังขึ้นท่ามกลางความเงียบสงบ “วันนี้วันที่เท่าไร”

นกภูเขาพลันตกใจและกระพือปีกบินหนีไป

ที่แท่นริมสระน้ำยังมีชายชราอยู่อีกคนหนึ่ง เขามีรูปร่างผอมแห้ง เปล่า
มวณผมเหนือศีรษะอย่างลวกๆ นั่งตบปลาอยู่ใต้ต้นไม้อย่างเงียบงัน รวกับ
เป็นก้อนหินที่เต็มไปด้วยตะไคร่น้ำ ไม่หลงเหลือตัวตนแม้แต่น้อย

เด็กหนุ่มตอบด้วยเสียงดังกังวาน “เรียนอาจารย์ปู่ วันที่หกแล้วขอรับ”

ต้นหวายโบราณบนยอดเขาไหวเอนตามแรงลม ชายชราถือคันเบ็ด
ยาวพลงเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “วันที่หกเดือนสาม เหมาะกับการ
หว่านไถ เช่นไถั่ว ขอพร และออกเดินทาง เป็นฤกษ์งามยามดี เจ้าเก็บ
สัมภาระแล้วลงเขาไปเสียเถิด”

เด็กหนุ่มตกตะลึง “อาจารย์ปู่จะให้ข้าลงเขาวันนี้หรือ”

นัยน์ตาของชายชรากระจางแจ่มดุจแสงแดดยามสารทฤดู “เจ้าบรรล
วิชาอันจิจังไรลักษณะแล้ว วิชามรรคาสวรรค์แก่กระบวนเองก็รู้สำเร็จ
แล้วเช่นกัน จะรั้งอยู่บนเขาให้เสียเวลาไปโย ออกไปเก็บเกี่ยวประสบการณ์
ในยุทธภพได้แล้ว”

เด็กหนุ่มตกใจไปชั่วครู่ ไม่นานก็ได้สติคืนมา จากนั้นค้อมกายคำนับ
“คำสั่งของอาจารย์ปู่ ศิษย์ยอมปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด”

ชายชรายิ้มอ่อนโยน “ดูให้มาก ใช้กระบี่ให้น้อย ไปเถิด”

เด็กหนุ่มจากไปแล้ว ส่วนชายชรายังคงตบปลาต่อไป

ผ่านไปไม่นาน เสียงฝีเท้าเร่ร้อนก็ดังมาตามทางขึ้นเขา ก่อนที่นักพรต
วัยกลางคนรูปร่างผอมบางผู้หนึ่งจะเดินเข้ามา เขามีท่าทางเคร่งขรึม สวม
อาภรณ์นักพรตสง่ามดูเชยในภาพวาดโบราณ ตามมาด้วยชายหนุ่ม
อายุเย่สิบกว่าปี หน้าตาคมเข้ม ท่าทางสุขุมเยือกเย็นราวกับต้นสนเขียวขจี

นักพรตวัยกลางคนค้ำน้ำชายชรา ก่อนถามอย่างร้อนร่น “อาจารย์ ท่านสั่งให้ชูเสวียนลงจากเขาทันทีหรือ”

ชายชราสงบนั่นคงเหมือนดั้งต้นไม้โบราณ “ใช่แล้ว”

นักพรตวัยกลางคนกระชับเท้าแล้วถอนหายใจ เขาเป็นถึงประมุขวังเจิ้งหยาง ปกครองคนในอารามหลายพันชีวิต แต่กลับต่อกรกับอาจารย์ของตนเองไม่ได้เลย

“เขาเพิ่งสิบห้า จะไล่เด็กอายุน้อยเพียงนี้ลงจากเขาไปได้อย่างไร อาจารย์โปรดไตร่ตรองอีกครั้งด้วย!”

ชายชรากล่าวตอบด้วยท่าที่เอื่อยเฉย “เป่ย์เฉิน เจ้าจะกังวลมากไปไย วิชากระบี่ที่เขาว่าเรียนมาสามารถใช้ปกป้องตนเองได้แล้ว”

นักพรตเป่ย์เฉินจะไม่กังวลได้อย่างไร แต่ก็ไม่อาจตำหนิอาจารย์ได้เช่นกัน เขาทำได้เพียงกลียกล่อมเท่านั้น “แม้ชูเสวียนจะมีพรสวรรค์สูงส่ง แต่ก็ไร้ประสบการณ์ทางโลก อาจารย์ทุ่มเทสั่งสอนเขามานานหลายปี ไม่กลัวความโหดร้ายของยุทธภพจะเป็นภัยต่อเขาที่อ่อนประสบการณ์หรือ”

ชายชรามองฟองอากาศเล็กๆ บนผิวน้ำด้วยความสงบ “ทุกสิ่งล้วนเป็นชะตาลิขิต แม้จะเกิดเหตุไม่คาดคิด ก็ถือเป็นอุปสรรคที่เขาต้องเผชิญ”

ชายหนุ่มที่อยู่ด้านหลังนักพรตเป่ย์เฉินก้าวขึ้นมาค้ำน้ำ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงนอบน้อม “อาจารย์ बु๊ตตัดสินใจไปแล้วย่อมมีเหตุผล แต่อย่างไรก็อนุญาตให้ศิษย์น้องเลื่อนการเดินทางออกไปอีกสักกระยะได้หรือไม่”

นักพรตเป่ย์เฉินกล่าวขึ้นอีก “หากอาจารย์ต้องการจะฝึกปรือเขาก็ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน อีกยี่สิบวันเยถึงก็ต้องลงเขา จะได้ให้เขานำทางและบอกข้อห้ามต่างๆ ในยุทธภพให้ชูเสวียนฟัง”

ชายชรามิทวนไหนว่แม้แต่น้อย “การก้าวสู่โลกก็เหมือนการก้าวเข้าสู่มรรคา ไม่พบเจอความยากลำบากแล้วจะพบแก่นแท้ได้อย่างไร ถ้ายทอดคำสั่งซ้ำ ภายในสองปีนี้ห้ามชูเสวียนกลับขึ้นเขา ศิษย์ในสำนักเองก็ห้ามร่วมเดินทางไปกับเขาเช่นกัน”

ยิ่งโน้มน้าวผลลัพธ์ยิ่งย่ำแย่ เย่ถึงทำได้เพียงกลืนคำพูดลงไปเท่านั้น
นักพรตเป่ยเงินชะงักไป กำลังจะเอ่ยต่อ แต่ชายชรากลับส่ายหน้า
พลางกล่าวขัด

“เจ้าเองก็ดูออกว่าเด็กคนนั้นมีพรสวรรค์สูงส่งเกินไป ทั้งยังมีจิตใจ
ที่เข้มแข็ง ภายหน้าอาจมิใช่ผู้ที่วังเจิ้งหยางจะสามารถให้ร่วมเนาได้”

นักพรต้วยกลางคนเสียบไปลักพักก่อนจะส่งเสียงตอบรับ

ชายชราพูดเบาๆ แล้วถอนหายใจ จากนั้นจึงยกคันบัดขึ้น “ชะตาลิขิต
ประคบประหม่อมไปก็เสียแรงเปล่า เพียงหวังว่าเขาจะฝ่าฟันไปได้ก็เท่านั้น”

สายเบ็ดเป็นประกายภายใต้แสงอรุณ ปลาสีเงินตัวหนึ่งลอยแหวก
ผืนน้ำขึ้นมาจนเกิดเป็นวงคลื่น

**โลกของซูเสวียนเล็กยิ่งนัก เล็กจนมีเพียงแค่เขาหนึ่งลูก สำนักหนึ่ง
แห่ง และกระบี่ที่พกติดกายตลอดเข้าคำหนึ่งเล่ม ทว่าในเวลาแค่หนึ่งวัน
โลกนั้นกลับใหญ่ขึ้นมาก ใหญ่จนเขาได้แต่ยืนมองอยู่ตรงเชิงเขา**

เด็กหนุ่มอายุสิบห้าปีชีลาสีเทาแสนเชื่องตัวหนึ่ง ในห่อสัมภาระมี
เสื้อผ้าสองสามชุด กระบี่ยาวพ่นฟ้าแขวนอยู่ข้างอาน เขาลูบคอลาอย่างเหม่อ
ลอยครู่หนึ่ง ก่อนจะสุมเลือกเส้นทางย่างเข้าสู่โลกอันกว้างใหญ่

ปีนี้เป็นปีที่ไม่ดีเลยจริงๆ ลมฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล ภัยธรรมชาติ
ไม่ขาดสาย เหตุร้ายธาดิโถมไม่หยุดหย่อน สิ่งที่หลงเหลืออยู่บนบันทึกของ
อนุชนมีเพียงประโยคสั้นๆ

รัชตกหย่งเหอปีที่หก เจียงหนานแห้งแล้ง ผู้คนกัดกินกันเอง

ยามที่ภัยแล้งเพิ่งมาเยือน ผู้ใดก็ไม่คิดว่าสถานการณ์จะยืดเยื้อมา
นานถึงเพียงนี้ ปลายฤดูใบไม้ร่วงที่แล้ว ทิวทั้งเจียงหนานเริ่มมีฝนตกน้อย
ลง หลังข้ามปีสถานการณ์ก็ยิ่งรุนแรงมากขึ้น ฝนไม่ตกต่อเนื่องเป็นเวลา
หลายเดือน ผืนดินแตกกระแหง คลองแห้งเหือด พืชพรรณเหี่ยวเฉา และ
สิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าก็คือภัยแล้งครั้งใหญ่ก่อให้เกิดภัยตักแตน ผูกตักแตน

บินปกคลุมไปทั่วผืนฟ้า รวากับมีเมฆครี้มบดบังท้องฟ้ายามทิวาให้มืดมิด ไม่ต่างจากยามราตรี

มนุษย์อดอาหารเพียงหนึ่งวันยอมทิวโหย ทว่ายามนี้ผืนดินแห้งแล้งร่วมพันปี ยิ่งฉางไร่ข้าวเปลือก เศษพืชผลแห้งเหี่ยวถูกตักแค้นกัดกินไม่เหลือซาก เมื่อความทิวโหยเริ่มกลืนกินทุกสิ่งอย่าง ผู้คนจึงพากันขุดต้นไม้ถอนรากไม้ ลอกเปลือกไม้ คู้หาทุกสิ่งทีกินได้มาประทังชีวิต ความตายเป็นดั่งโรคระบาดที่ค่อยๆ ลุกลามออกไป

ชนบทกว้างว่างเปล่า ไร้เสียงไก่ขันสุนัขเหอน ชาวบ้านผู้สิ้นหวังพากันหลบหนี ผู้คนจนทรัพย์สินเล็กๆ น้อยๆ ในเรือนชั้นเกวียน พาถูกเมื่อยระหกระเหินไปยังเมืองใกล้เคียงโดยไม่สนใจคำสั่งห้าม ทว่าถึงในเมืองจะมีเสบียงอาหาร แต่ก็ไม่อาจเติมเต็มผู้ทิวโหยที่หลังไหลเข้ามาอย่างไม่มีที่สิ้นสุดได้ อีกทั้งกลัวความวุ่นวายที่มาพร้อมผู้อพยพ จึงจำเป็นต้องปิดเมืองปฏิเสธผู้อพยพที่หายใจระรวยที่อยู่ข้างนอก

นอกเมืองจึงใจว้าง ถนนสายหลักมีคนอดตาย กระดุกสีขาวยกเลือนถนน ดั่งนรกบนดิน

สองฟากถนนอันกว้างขวาง ต้นไม้ถูกลอกเปลือกออกจนเกลี้ยง ลำต้นสีขาวซีดเปราะเปื้อนไปด้วยดินแดง ตักแค้นโอบยิบจนท้องฟ้ามืดสลัว หลังพวกมันจากไปแสงอาทิตย์เจิดจ้าก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง ข้างทางมีผู้อพยพเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งนอนเกลื่อนกลาด ใบหน้าซีดเขียว ผอมแห้งไร้กำลัง ประหนึ่งโครงกระดูกมีชีวิต

มีคนล้มตายไปทุกวัน และเมื่อความทิวโหยพุ่งถึงขีดสุด ผู้คนจึงเริ่มกินศพที่เพิ่งตาย คนชราคนอ่อนแอยังมีทันสิ้นใจก็ถูกฉีกร่างกิน หากไม่ได้ทิวจนหมดแรง ผู้คนก็จะวิวาทกันเพื่อแย่งชิงชิ้นส่วนศพ กระดุกสีขาวยกพะเนียงอยู่ตามถนน ยามรถม้าวิ่งผ่านมา กระดุกก็จะถูกบดขยี้จนเกิดเสียงดังลั่น จนคนที่ได้ยินขนลุกขนพอง

กลิ่นหอมของเนื้อต้มลอยตลบอบอวล ทั้งที่รู้ว่าเป็นเนื้อมนุษย์ แต่ผู้

หิวโหยทั้งหลายก็ยังน้ำลายสอ

ซูเสวียนลู่ท้องที่หิวโห้ ถอนหายใจท่ามกลางฝุ่นที่ตลบฟุ้งแล้วถอยออกมา ลงเขามาเพียงปีกว่าๆ แต่เขาพบเห็นภาพอันโหดร้ายมาทุกรูปแบบแล้ว หลายครั้งที่วรยุทธ์กลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์ ไม่ช่วยให้รอดพ้นจากการถูกหลอก ไม่สามารถเพาะปลูกบนพื้นดินว่างเปล่า ยิ่งไปกว่านั้นคือไม่อาจระงับความหิวกระหายได้

แสงแดดสาดส่องเสียจนหน้าผากเด็กหนุ่มชื้นเหงื่อ เสื้อผ้าเต็มไปด้วยฝุ่น ล้มลุกคลุกคลานและจนตรอกเป็นอย่างยิ่ง เขากำลังกลัดกลุ้มเพราะเงินที่นำติดตัวมาตอนลงเขาหมดไปนานแล้ว ลาก็ถูกผู้หิวโหยกลุ่มหนึ่งขโมยไปกินแล้วเช่นกัน ยามนี้เขาอยากเจอโจรปล้นสะดมยิ่งนัก อย่างน้อยก็สามารถแย่งอาหารหรือน้ำดื่มมาได้บ้าง น่าเสียดายที่เมื่อทอดสายตามองไปกลับพบเพียงผู้อพยพที่อยู่ในสภาพครึ่งเป็นครึ่งตายทั้งสิ้น

ซูเสวียนทำใจกินเนื้อมนุษย์ไม่ได้ แต่ก็ไม่อยากอดตาย จึงต้องหาทางเข้าไปในเมืองจิงโจวที่ตั้งอยู่ตรงหน้าให้ได้ มิเช่นนั้นหากศิษย์วังเจิ้งหยางผู้สำเร็จวิชากระบี่มาลึบกว่าปีต้องอดตายอยู่ข้างถนน เหล่าปรมาจารย์ผู้ล่วงลับคงได้ปีนออกมาจากโลงศพด้วยความเดือดดาลเป็นแน่

ท่าว่าการเข้าเมืองอันแสนง่ายดายในยามปกติ ยามนี้แทบจะไร้ความหวัง

จิงโจวเป็นเมืองที่มั่งคั่งอุดมสมบูรณ์และมีสงครามนับร้อย จึงมีกำแพงสูงและแข็งแรงกว่าเมืองอื่น ในระยะนี้เพื่อป้องกันมิให้ผู้อพยพบุกเข้าไปในเมือง ประตูทั้งหกบานของจิงโจวจึงถูกปิดสนิท และไม่มีที่ท่าว่าจะเปิดออกง่ายๆ ไม่ว่าวิชาตัวเบาของวังเจิ้งหยางจะเลิศล้ำเพียงใด ก็ยากจะกระโดดข้ามกำแพงเมืองสูงแปดเก้าจั้ง¹ ซูเสวียนเผ่าสังเกตมาสองวันแล้ว และกำลังรู้สึกกลัดกลุ้มอย่างยิ่ง จนกระทั่งครั้งหนึ่งที่หันกลับไปมอง สีสหน้าท่าทางของเขาพลันสดชื่นขึ้นในพริบตา

¹ หน่วยวัดความยาวของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 จั้ง มีความยาวประมาณ 3.3 เมตร

บนถนนที่อยู่ห่างออกไปนั้นฝุ่นดินสีเหลืองฟุ้งตลบ ขบวนรถม้ายาวเหยียดกำลังตรงเข้ามายังเมืองจิงโจว

ยามนี้ผู้อพยพพลาค่ำไปทั่วบริเวณ ขบวนรถม้าที่ผ่านไปมามีน้อยยิ่งนัก ชูเลี่ยนประเณินด้วยสายตาแล้ว พบว่ารถม้าขบวนนี้ใช้อาชาพันธุ์ดีประดับตกแต่งอย่างวิจิตรบรรจง ทั้งยังมีทหารอารักขาที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีคอยคุ้มกันอยู่รอบๆ เห็นได้ชัดว่าเป็นขบวนจากจวนผู้มียศถาบรรดาศักดิ์

ผู้อพยพตามรายทางตกใจกับการมาของขบวนรถม้า ก่อนจะกระฎกกันไปยังด้านหลังรถม้าเพื่อขออาหาร

ทว่าเหล่าทหารอารักขากลับไม่หวั่นไหวแม้แต่น้อย คงเป็นเพราะตลอดทางที่ผ่านมาได้เห็นจนเคยชินแล้ว พอผู้อพยพเข้าไปใกล้ก็ทวาดไล่พร้อมใช้ทวนข่มขู่

ฝูงชนไม่กล้าเข้าใกล้ แต่ก็ไม่ยอมแพ้ กลุ่มคนที่อยู่ด้านหลังรถม้าเริ่มเยาะขึ้นเรื่อยๆ

สตรีทิวโหยคนหนึ่งสะดุดล้มเพราะรอยล้อรถม้าจนทากร่วงออกจากอ้อมแขน ทารกน้อยโหยให้ด้วยน้ำเสียงอ่อนแรงราวกับแมวอ่อนโยนใกล้สิ้นลม ทว่าผู้อพยพที่อยู่รอบๆ กลับไม่คิดเข้าไปอุ้มให้เปลืองแรงสักคน มัวแต่ไล่ตามขบวนรถม้าไปอย่างเฉยชา ประหนึ่งหุนไผ่ไร้จิตวิญญาณ

ด้านในรถม้าคั่นงามที่อยู่กลางขบวนคล้ายมีคนพูดอะไรบางอย่าง ก่อนที่หัวหน้าทหารอารักขาที่อยู่ข้างๆ รถม้าจะสั่งให้หยุดขบวนในทันที

ทหารอารักขาสองนายชนข้าวสารหลายกระสอบลงมาจากเกวียนชนล้มกระที่อยู่ด้านหลัง เหล่าผู้ทิวโหยพลันตาแดงและกรูเข้าไปแย่งชิงเมื่อเห็นว่าสถานการณ์ตรงหน้ากำลังจะวุ่นวาย หัวหน้าทหารอารักขาจึงตะโกนสั่งให้ทหารอารักขาทุกคนเตรียมอาวุธให้พร้อม ไล่สิ่งของที่ปะทุออกมาทำให้กลุ่มคนแตกตื่นโดยฉับพลัน

แม้อาหารจะทำให้ขาดสติ แต่คมดาบก็เรียกสติกลับคืนมา เหล่าผู้

อพยพตาขาวต่อแถวยาวเหยียดตามคำสั่งของทหารอารักขา แล้วรับข้าวสารไปคนละชามตามลำดับ เหล่าคนอ่อนแอบางส่วนกลัวจะถูกแย่งข้าวสารไป จึงเฝ้าปากกินทั้งอย่างนั้นโดยไม่แม้แต่จะหุงให้สุก

ผู้อพยพหนุ่มรูปรางกายคนหนึ่งได้รับข้าวสารมาแล้ว ยืนมองเกวียนชนล้มภาระอยู่นอกฝูงชน ก่อนถ่มน้ำลายอย่างมีใคร่พอใจนัก “พาสุนัขรับใช้มาเยอะขนาดนี้ ไม่รู้ว่าเป็นตระกูลใหญ่ตระกูลใด”

ผู้อพยพชราคนหนึ่งเดินทอดชามข้าวสารผ่านมาได้ยื่นเข้าพอดีก็หัวเราะเยาะ “เจ้าโง่ ไม่รู้จักธงบนรถม้ารี นี่คือขบวนรถม้าของสกุลหรววน เจ้ากล้ำปล้นกลางหยาอ่องงั้นรี ประเดี๋ยวก็โดนสับเป็นชิ้นๆ เอาเหวอก แต่กิตี ข้าจะได้เอามาต้มกิน”

ผู้อพยพหนุ่มได้ยืนเช่นนั้นก็น้ำซัดเผือด ความคิดละโมภดับมอดลงทันที

กลางหยาอ่องปกครองดินแดนอีโจว สกุลหรววนบารมีสูงส่ง เป็นตระกูลขุนนางที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดินนับตั้งแต่สมัยราชวงศ์จิ้น ลูกหลานหลายคนล้วนเป็นผู้มากความสามารถ เป็นที่นับหน้าถือตา กระทั่งชาวบ้านทั่วไปก็รู้จัก

แม้ผู้อพยพหนุ่มจะหวาดกลัว แต่ปากก็ยังไม่ยอมแพ้ “เหลวไหลน่า ใครว่าเป็นกลางหยาอ่องกัน เกิดภัยพิบัติไปทั่วอย่างนี้ เขาจะมาทำอะไรที่จิตใจ”

ผู้อพยพชราเหี่ยวออกท่วมศีรษะจึงยกมือเช็ดพลาংกล่าว “บุตรคนโตของกลางหยาอ่องหมั้นหมายกับบุตรชายของเคอไท่ฟู่ หลังแต่งงานมายังจิงโจวก็จัดงานเลี้ยงสมรสอยู่หนึ่งเดือนเต็ม ตอนนั้นข้าเข้าเมืองไปขายข้าวสาร แม้จะไม่ได้รับเชิญแต่ข้าก็เคยเห็นมากับตา ไหนเลยจะโง่งงไม่รู้เรื่องอะไรเลยเหมือนเจ้า”

ผู้อพยพหนุ่มเห็นเขาเล่าไม่หยุดปากก็เชื่อไปแล้วแปดส่วน

ผู้อพยพชรายากจะมีโอกาสสวดภูมิ จึงกล่าวอย่างได้ใจ “ผู้ที่มีอำนาจ

มากที่สุด ในจิตใจก็คือสกุลเคอ วาจาของนายท่านเคอมี่น้ำหนักจนห่อหุ้มได้ ว่างใจ ไม่อย่างนั้น หลางหย่าอ่องคงไม่ส่งบุตรสาวมาออกเรือนหรือ หอก แต่ ข้าได้ยินมาว่านางตั้งครุภรรยา แต่งงานมาตั้งหลายปี แต่เพิ่งคลอดบุตร เมื่อเร็วๆ นี้เอง ขบวนการนี้ต้องเดินทางมาเยี่ยมนางเป็นแน่ หากตามเข้าไป ในเมืองได้ ไหนเลยจะต้องกลัวอดตายอีก”

ผู้อพยพหนุ่มเห็บแถม “เช่นนั้นเจ้าก็กระโจนเข้าไปอ่อนนวนลิ เพื่อ ท่านอ่องจะเวทนาแล้วเมตตาทาเจ้าเข้าเมืองไปด้วย”

ผู้อพยพชรจี้ปากก่อนจะเยาะเย้ย “เจ้าคิดว่าคนที่อยู่ในรถม้าก็คือ หลางหย่าอ่องหรือ คนใหญ่คนโตแบบนั้นเดินทางออกจากเมืองโดยพลการ ได้เสียที่ไหน เต็มใจหยุดขบวนรถเพื่อแจกเสบียงอาหารเช่นนี้ ไม่แคล้วเป็น สตรีสักคนในตระกูล พระชายาหลางหย่าอ่องจากไปนานแล้ว ในรถม้านั้น ต้องเป็นสุหยินผู้เฒ่าสกุลหรวนแน่นอน ถึงแม้นางจะมีเมตตา แต่ทหาร อารักขาคงไม่ยอมมือ ไม่ทันเข้าใกล้ก็น่าจะโดนไปเจ็ดแปดรูแล้ว ลงไปหา พญายมสถานเดียว”

ก่อนขบวนรถม้าจะแจกเสบียงอาหารเสร็จ ประตุมืองจิงโจ้วอัน หนักอึ้งก็เปิดออก ผู้อพยพแตกฮือร้องโหวกเหวกวิ่งตาดหน้าเข้าไปด้วย หวังว่าจะได้เข้าเมือง

ทว่าทหารประจำเมืองสองร้อยนายกลับจัดการฝูงชนด้วยความโหด ร้ายทารุณ ใช้ดาบและธนูแหวกทางให้ขบวนรถม้าจากสกุลหรวนเข้าเมือง จากนั้นจึงปิดประตูเมืองอีกครั้ง ขวางกั้นดวงตาสะท้อนแวววาวหิวโหย จำนวนนับไม่ถ้วนไว้ภายนอก

โดยไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่า ท่ามกลางเสียงโวยวายของผู้อพยพ และฝุ่นดินเหลืองที่คลุ้งเพราะขบวนรถม้า เงาร่างของเด็กหนุ่มคนหนึ่งมุ่ง ไปที่ใต้ท้องรถม้าอย่างว่องไวและเงียบเชียบ

สอง อารามเสวียนเมี่ยว

ล้อกลมบดผ่านแผ่นหิน ฝีเท้าทหารช้างรถม้าสับสนวนวาย แต่ไม่มีใครรู้เลยว่ามีคนซ่อนตัวอยู่ใต้ท้องรถ

ชูเสวียนโหนกายอยู่ใต้ท้องรถม้าประหนึ่งจักจั่นตัวเบาหวิว เสียงอ่อนหวานนุ่มนวลของเด็กสาวดังลอดมาจากรถม้าด้านบน “ท่านยาเชิณติ่มซาเจ้าคะ”

ชูเสวียนได้ยินเสียงฝ่ากระแทกด้วยซาเบาๆ จากนั้นเสียงเปี่ยมความรักเอ็นดูของหญิงชราก็ดังขึ้น “การแจกข้าวสารเป็นเรื่องไม่เหมาะสม แต่หนูหนูกลับใจอ่อน ช่างเถิด ถือเสียวว่าช่วยเจ้าสะสมบุญบารมีก็แล้วกัน”

เด็กสาวไร้เดียงสากลับไม่เข้าใจ “ภัยตักแตน ชาวบ้านอดอยากน่าสงสารถึงเพียงนี้ ในเมื่อพวกเราแม่เสียบึงอาหารอยู่ เหตุใดถึงไม่ควรช่วยเหลือล่ะเจ้าคะ”

หญิงชราผ่านโลกมามากย่อมคิดต่างออกไป “เจ้าเด็กเกินไป ยังไม่รู้จักความชั่วร้ายของจิตใจมนุษย์ หากไม่มีทหารอารักขาคอยห้อมล้อม ผู้อพยพที่หิวโหยเหล่านั้นไหนเลยจะรับข้าวสารแล้วถอยออกไปอย่างเชื่อฟัง

คงมิแคล้วทำตัวเป็นอันธพาลกันหมด”

เด็กสาวตกใจเป็นอย่างยิ่ง “ท่านอย่าคิดว่าพวกเขาจะปล้นขบวนรถม้าหรือเจ้าคะ”

หญิงชราตอบมือหลานสาวเบาๆ “ปกติหนูหนูพบเจอแต่ผู้มีอันจะกิน ไหนเลยจะรู้จักความป่าเถื่อนยามไม่มีอาหารตกถึงท้อง ไร้อาหารห่มกาย ตลอดทางที่ข้าไม่อนุญาตให้เจ้าเปิดม่าน หนึ่งเพราะทิวทัศน์ตามทางโหดร้ายเกินไป สองคือกลัวเกิดเหตุไม่คาดคิด เดินทางไกลต้องระมัดระวัง แม้ทำความดีก็ต้องพึงระวังไว้เช่นกัน”

อาจเพราะเด็กสาวเกิดมามีชีวิตที่สุขสบาย ไม่เคยพบเห็นคนชั่วมาก่อน ถึงได้ร้อง ‘อ่า’ ออกมาแล้วพูดไม่ออกอยู่นาน

หญิงชราเอ่ยพลอบอย่างเอ็นดู “เจ้าเกิดมาจิตใจบริสุทธิ์อ่อนโยน ย่อมไม่คำนึงถึงสิ่งโสมมทั้งหลายบนโลก ไว้แต่ขึ้นเจ้าก็จะเข้าใจ เมื่อถึงตอนนั้นจะมีเรื่องกวนใจมากมาย ดังเช่นพี่สาวเจ้า นางแต่งงานมาต่างถิ่น เกรงว่านางก็คงจะมีเรื่องกลุ้มใจไม่น้อย”

เด็กสาวแปลกใจเล็กน้อย “พี่สาวเหลียวฉลาดถึงเพียงนั้นจะมีเรื่องให้กลุ้มใจได้อย่างไรเจ้าคะ”

หญิงชราถอนหายใจ “เด็กโง่ แม่เป็นผู้เหลียวฉลาดที่สุด ผู้มั่งคั่ง ร่ำรวยที่สุด หรือผู้มีพลังกำลังแข็งแกร่งที่สุด เมื่อเกิดมาแล้วย่อมหนีไม่พ้นทุกข์ ลดอุปสรรคลงได้สักเรื่องก็นับว่าโชคดีแล้ว”

เด็กสาวคล้ายตระหนักได้ถึงบางสิ่ง อารมณ์จึงหม่นหมองลง “ข้าไม่เคยคิดเลยว่าโลกภายนอกจะแตกต่างจากในจวนถึงเพียงนี้ แม้จะเคยอ่านเจอในตำราว่า ‘พิรุณฆาตกรสิ้นกินหนัพันลี ไร้หน่อขี้ปฐพีแห่งผาก²’ พอได้เห็นกับตาถึงได้รู้ว่าภัยตั๊กแตนน่ากลัวยิ่งนัก”

หญิงชรากล่าวด้วยความเวทนา “ยามสงบรุ่งเรื่องยังเป็นเช่นนี้ หาก

² จากบทกลอน 《捕蝗一刺长吏也》 ประพันธ์โดยไป๋จวิ๊ว กวีในสมัยราชวงศ์ถัง

เป็นช่วงกลียุค ชีวิตคนคงไม่ต่างจากเศษหญ้า มิแปลกที่บิดาเจ้าจะไม่วางใจให้พวกเรารออกเดินทาง เพียงแต่ข้าเลี้ยงดูพี่สาวเจ้ามาจนเติบโตใหญ่ นางแต่งงานมาอยู่แดนไกลข้ายังป่วยหนักหลังคลอดบุตรเช่นนี้ คนจากบ้านเดิมจะไม่ไปเยี่ยมได้อย่างไร”

เด็กสาวรู้ดีว่าท่านย่ากังวลจึงเอ่ยพลอบอย่างรู้ความ “คนที่จวนสกุลเคอส่งมาต้อนรับบอกว่าพี่สาวอาการดีขึ้นแล้วมิใช่หรือเจ้าคะ อีกประเดี๋ยวก็ได้พบกันแล้ว ท่านย่าอย่าได้กังวลเกินไปเลยเจ้าคะ”

น้ำเสียงของหญิงชราอ่อนคลายลงเล็กน้อยคล้ายกำลังนึกถึงเรื่องราวในอดีต “พวกเจ้าพี่น้องอายุห่างกันเก้าปี แต่กลับรักใคร่กลมเกลียวกันยิ่งนัก ข้าจำได้ว่าตอนนางแต่งงาน เจ้าร้องให้ไปตั้งหลายครั้ง ข้ายังจับกระโปรงนางไม่ยอมปล่อย...”

เมื่อการอบขบวนรถม้าเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ คนและม้ากลุ่มใหญ่รอดำเนินอยู่เบื้องหน้า ช่วงขณะนั้นทั้งเสียงคน เสียงรถม้า และเสียงม้าดังจ่อแจ เหตุการณ์殊ฆณุ่นวาย ชูเสวียนสบโอกาสดีตัวออกมาจากช่องว่างระหว่างรถม้า ชั่วพริบตา ท่ามกลางกลุ่มคนที่มามุงก็มีเด็กหนุ่มตัวเปื้อนฝุ่นเพิ่มขึ้นมาอีกคนหนึ่ง

ชูเสวียนตั้งสติก่อนจะกวาดตาสำรวจภายในเมือง

ถนนในเมืองจึงโจวเป็นทางตรงและปูด้วยหิน ร้านรวงตั้งเรียงรายไปตามสองข้างทาง ธงหน้าร้านสีสันทัดใจ บนถนนมีผู้คนพลุกพล่านรวมตัวกันเป็นกลุ่มใหญ่ กระซิบกระซาบเรื่องของสกุลเคอและสกุลหรวน

ทั้งที่ประสพภัยแล้งเช่นเดียวกัน ชาวเมืองจึงโจวกลับปราศจากสีหน้าท่าทางหิวโหย แม้ว่าราคาข้าวจะพุ่งสูงอย่างรวดเร็ว คนจนลำบากยากแค้น ทว่าเพิงแจจึกยังคงมีคนต่อแถวยาวเหยียด อย่างน้อยชีวิตก็ผ่านไปอย่างราบรื่นได้อีกวัน เมื่อเทียบกับผืนดินแห้งผากและคนหิวตายทั่วทุกหัวระแหงที่นอกเมืองแล้วราวกับเป็นคนละโลก

ชูเสวียนยืนนิ่งชั่วครู่ จากนั้นก็ถามทางไปอารามเต้าในเมืองจากคน

ที่สัญจรบนถนนแล้วหมุนกายเดินจากไป

แสงอาทิตย์ร้อนแรงแผดเผาผืนดิน ทั้งที่เข้าเมืองมาครึ่งเดือนแล้ว แต่
ผืนฟ้ายังคงปลอดโปร่ง ไม่มีวีแววของหยาดฝนแม้แต่หยดน้อย

ก่อนอิฐภายีในอารามเสวียนเมี่ยวถูกแสงแดดสาดส่องจนร้อนนํ้า
ท่ามกลางอากาศร้อนอบอ้าว จักจั่นส่งเสียงร้องดังระงม แม่นิ่งนั่งอยู่ใน
เรือนห้อยก็ยงท่อมหลังอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง ด้วยอากาศที่ร้อนระอุเช่นนี้
ภายีในอารามเต้าย่อมเจียบสงบไว้ผู้คน ทว่านักพรตชงอี่ผู้เป็นเจ้าของอาราม
กลับจำต้องแต่งองค์ทรงเครื่องเพื่อต้อนรับแขก

นักพรตชงอี่อายุสี่สิบกว่าปี ตัดแต่งหมวดเคราอย่างเป็นระเบียบดู
เป็นคนพิถีพิถัน แท้จริงแล้วเขาเกลียดการร่ำสุรารับแขกเป็นอย่างยิ่ง หลัง
ส่งแขกและกลับถึงเรือนด้านหลัง เขาปล้นทิ้งเสื้อจามรี ถอดหมวกนักพรต
สะบัดเสื้อคลุมออก ก่อนจะล้างหน้าด้วยน้ำเย็นเจี๊ยบจากในบ่อหลายครั้ง
จนรู้สึกสดชื่นขึ้น จากนั้นรับผ้าจากนักพรตน้อยมาเช็ดหน้า

เรือนด้านหลังมีขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ สระบุภาพที่อยู่ด้านข้างแห่งยอด
จนเห็นกันสระ ต้นหวายต้นหลิวที่อยู่ข้างสระเขียวแห่งจนเกือบยืนต้นตาย
ใต้ชายคาเป็นระเบียบทางเดินไม้ทอดยาว เด็กหนุ่มหงายฝ่ามือขึ้นฟ้า
ประสานมือทำจื่ออยู่³ ดวงตาสองข้างหลับเจ็ดส่วนลิ้มสามส่วน กำลังนั่ง
รวบรวมสมาธิ

นักพรตชงอี่มิได้เข้าไปรบกวน เพียงดื่มชาไปเรื่อย ๆ

ชูเสวียนเดินปราณเสร็จก็คลายอิริยาบถ เงยหน้าขึ้นแล้วยิ้ม
“อาจารย์อาส่งแขกแล้วหรือขอรับ”

นักพรตชงอี่เช็ดน้ำชาบนหนวด ก่อนจะกล่าวอย่างไม่สออารมณ์

³ ทำประสานมือแบบเต๋า โดยนิ้วโป้งและนิ้วชี้ของมือขวาแตะบริเวณโคนนิ้วนางของมือ
ซ้าย ส่วนนิ้วโป้งของมือซ้ายแตะปลายนิ้วกลาง

“ส่งแล้ว แต่เดี๋ยวก็มาอีก”

ซูเสวียนมองเขาอย่างเห็นใจ “ผู้มาเยือนในช่วงนี้มาเพื่อขอฝนหรือขอรับ”

นักพรตขงอี้หยิบพัดขนนกขึ้นมาปิดแมลงวันแล้วนั่งลงบนระเบียงทางเดิน “ใช่แล้ว ผู้ว่าการเมืองจิงโจวมาที่นี่เพื่อขอฝน”

ซูเสวียนหยิบกระถางทองแดงมาจุกำยานอ้ายเซียงเพิ่ม “อาจารย์อาจจะขึ้นทำพิธีหรือ”

ขงอี้เป็นเจ้าอาราม แต่เขาเกลียดการทำพิธีกรรมเหล่านี้เป็นที่สุด แค่คิดก็ปวดหัวแล้ว “ครึ่งก่อนทำพิธีไปแล้วแต่ก็ไม่ได้ผล อีกอย่าง...ข้าลองสังเกตฝนฟ้ายามราตรีดูแล้ว ช่วงสิบวันนี้ไม่มีสัญญาณของฝนเลยสักนิด เหตุใดต้องทำพิธีให้เสียแรงเปล่า แต่พวกเขากลับมาขอร้องซ้ำครึ่งแล้วครึ่งเล่า พูดอย่างไรก็ได้ประโยชน์”

ซูเสวียนเข้าใจได้ ภัยแล้งยังไม่คลี่คลาย เสบียงอาหารแพงขึ้นทุกวัน ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องกระวนกระวายวิ่งหาทางแก้ไขไปทั่ว

“ในเมืองยังมีเพิงแจกใจัก นอกเมืองข้าจะไม่อยากจะคิด” นักพรตขงอี้ส่ายหน้า พูดแล้วก็อดทำหน้าไม่ได้ “เจ้าเองก็โง่งมนัก ทั้งที่มีวรยุทธ์ติดกายแต่กลับปล่อยให้ผู้อพยพขโมยลาไป แผ่นแบ่งขึ้นสุดท้ายก็ยกให้ผู้อื่นดูซิว่าตอนมาถึงเจ้าหิวโหยจนมีสภาพเช่นไร”

ซูเสวียนมิได้ใส่ใจนัก “ข้ารู้ว่าเมื่อเข้ามาในเมืองจะได้พบอาจารย์อา และข้าต้องไม่เป็นไรแน่ๆ”

นักพรตขงอี้ไม่พอใจยิ่งกว่าเดิม “เจ้าคิดว่าเด็กที่ได้แผ่นแบ่งไปรอดชีวิตหรือ เพียงแค่ยื้อเวลาไปอีกสองวันเท่านั้น น้ำถ้วยหนึ่งช่วยปลาในแอ่งน้ำแห้งขอดไม่ได้ สรรพสิ่งล้วนเป็นเช่นแมลงเมา เข้าเกิดเย็นดับ เจ้าจะไปช่วยอะไรได้”

แสงอาทิตย์แรงกล้าแผดเผาจนตะไคร่น้ำริมสระหดตัว ประหนึ่งรอยประทับฝ่ามือแห่งความไม่ยินยอมมร่อยแล้วรอยเล่า ซูเสวียนเหม่อลอย

ไปชั่วคราว แต่ก็มีได้โต้เถียงอันใด “อาจารย์อาภาว่าถูกต้องแล้ว แต่จะทำ
เช่นไรได้ในเมื่อข้าพบเห็นไปแล้ว”

นักพรตชงอึ้งยังคงคิดว่าไม่เหมาะสม “อาจารย์อาภาขุนนี้แล้วยังก่อ
เรื่องวุ่นวายอีก ถึงกับไล่เจ้าลงมาตอนนี้ ขนาดเยี่ยงยังลงเขามาตอนลึบแก้
เลย อย่างน้อยก็ควรให้เขานำทางเจ้าสักพัก”

ชูเสวียนไม่หวาดหวั่นกับเรื่องนี้สักนิด “ในเมื่อศิษย์พี่ทำได้ ข้าเองก็
ทำได้เช่นกัน”

ชงอึ้งร่ำनจะกล่าวคำ เขาตวัดพัดชนกवादกระแสดมคมกริบและ
รุนแรงหลายระลอกโจมตีใส่ชูเสวียน

แม้ถูกโจมตีอย่างกะทันหัน แต่ชูเสวียนกลับไม่ตื่นตระหนก เขา
ดัดนิ้วเบาๆ จากนั้นร่ายกับมื้อมือล่องหนปัดผ่านหน้าพัด กระแสดมพลันสูญ
เสียการควบคุม เฉือนใบหวายเป็นวงกลมไปหลายใบ

นักพรตชงอึ้งตกตะลึงอยู่นานก่อนจะเอ่ยออกมา “ฝึกดัดขึ้นจอกบิน
สำเร็จแล้วรี เด็กดี วันหน้าเจ้าต้องประสบความสำเร็จเป็นแน่ ทว่าเจ้าเพิ่ง
อายุเท่านี้ โดดเด่นเกินไปมีไ้เรื่องดี ยุทธภพลึกล้ำกว้างไกลและมียอดฝีมือ
มากมาย เจ้าต้องระมัดระวังให้มาก”

ไม่गतที่นักพรตชงอึ้งจะแสดงท่าทีเคร่งขรึมเช่นนี้ ชูเสวียนจึงตกปาก
รับคำไป

ชงอึ้งรู้สึกว้ายังไม่พอจึงพูดต่อ “อาจารย์อาภาได้ตั้งใจให้กลัว แต่
เจ้าดูจึงใจโลิ ก่อนปิดเมืองมีผู้คนหลังไหลเข้ามามากมาย ในจำนวนนั้นมื
ชาวยุทธอยู่ไม่น้อย ฝ่ายธรรมะก็ดีไป แต่กับพวกตัวปัญหาอย่าไปข้องแะ
ด้วยเป็นดีที่สุด และห้ามลงมือในเมืองเป็นอันขาด หากเจ้าก่อความวุ่นวาย
จนถูกทางการจับกุม มันจะเป็นปัญหาใหญ่”

ชูเสวียนพยักหน้าแล้วถามไปเรื่อย “อาจารย์อาพบเห็นใครมาบ้าง
ขอรับ”

“เหลยเซียวแห่งสำนักออสไนบาต ลั่วเยียนเค่อแห่งสำนักกังส่วย ฉือ-

เลี้ยวหว่านแห่งสำนักเทียนชิง...” กล่าวถึงตรงนี้ซึ่งก็เห็นชูเสวียนทำสีหน้าแปลกไปจึงถามขึ้น “มีอะไรหรือ”

ชูเสวียนเงยไปครู่หนึ่ง “อาจารย์อาเคยได้ยินชื่อห่าผีหรือไม่”

“ห่าผีคือหัวหน้าของทั้งห้าของสำนักเทียนชิง แต่ไหนแต่ไรมาก่อกรรมทำชั่ว ลั่นदानต่ำช้า ทว่าหลายปีมานี้สำนักเทียนชิงเติบโตขึ้นไม่น้อย เจ้าสำนักเว่ยเฟิงเองก็รับมือได้ยากยิ่ง ผู้ใดลวนไม่ยากเผชิญหน้าด้วย” เมื่อนักพรตชงอีกกล่าวจบและเห็นสีหน้าของชูเสวียน ก็รู้ได้ทันทีว่ามีบางสิ่งไม่ถูกต้อง “เจ้าเคยพบคนจากสำนักเทียนชิงหรือ”

ชูเสวียนยกมือเกาศีรษะอย่างเก้อเขิน “สี่สิบวันก่อน ข้าบังเอิญพบกับห่าผีขอรับ”

ดวงตาของนักพรตชงก็เบิกกว้าง “แค่พบหรือ”

ชูเสวียนกระเียบไปข้างหลังเล็กน้อย “ประมือกันด้วยขอรับ”

ชงอึ้งรู้สึกไม่ชอบมาพากลขึ้นเรื่อยๆ “แค่ประมือกันหรือ”

ชูเสวียนถูกจ้องจนรู้สึกอึดอัดจึงสารภาพตามตรง “คนพวกนั้นกำลังทำชั่ว ข้าทนดูไม่ได้จึงเข้าไปห้ามปราม ผลคือพวกเขาไม่โหจะสังหารข้าด้วย ก็เลยประมือกันไปหนึ่งยกขอรับ”

นักพรตชงอืปอดเคียรเวียนเกล้าขยี้หน้า แต่ก่อนจะได้เอ่ยปากชูเสวียนก็พูดต่อ

“ข้าสังหารสองผีและทำลายวรยุทธ์ของสามผีที่เหลือ ต่อมารองเจ้าสำนักคือผู้นั้นก็โผล่มา เขาไล่ตามข้ามาหลายร้อยลี้ ยังคิดว่าสลัดเขาหลุดไปแล้ว ไม่คิดว่าเขาก็เข้ามาในจิตใจเช่นกัน”

ชงอึ้งไม่พูดอะไร ชูเสวียนเห็นท่าไม่ดีจึงพูดอย่างระมัดระวัง “ข้ามิได้บอกชื่อ เขาน่าจะเดาไม่ออกกว่าข้าเป็นศิษย์สำนักใด”

เส้นเลือดบนหน้าผากชงก็เต้นตุบๆ พลังระงับอารมณ์คุกรุ่นกลางอก “เจ้าฟังลงเขามาได้ไม่เท่าไร เหตุใดถึงไม่หลบเลี่ยงบ้าง จะไปยั่วยุอันธพาลเหล่านั้นสร้างศัตรูให้ตนเองทำไม!”

ซูเสียนนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยเสียงแผ่วเบา “เป็นข้าเองที่รู้ว่า
แต่ทำผิดทำเกินเหตุจริงๆ ฝ่าฝืนที่พึงเกิดคู่หนึ่งผิดอันใด แต่เพราะมารดา
ของเด็กเคยถูกหนึ่งในห้าผีหมาตา แต่นางไม่ยอมถูกเหยียบย่ำศักดิ์ศรี
จึงลอบแต่งงานกับผู้อื่น คลอดบุตรได้ไม่ถึงร้อยวันห้าผีก็บุกมาหาถึงที่ นาง
คุกเข่าทำให้อ่อนนอน ยินยอมปลิดชีพตนเอง ทว่าสิ่งที่ได้คืนมากลับเป็น
การที่คนทรามโยนเด็กใส่คอกเพื่อสร้างความล่ำราญ...”

นักพรตชงอี่ได้ยินพฤติกรรมโหดร้ายเยี่ยงเดรัจฉานเช่นนั้นก็เกรียว
กราด ตบไม้กระดานระเบียงจนปริแตก “ทำลายวรยุทธ์อันใดกัน เหตุใด
ถึงไม่ฆ่าทิ้งให้สิ้น!”

ซูเสียนตกตะลึง “ห้าผีดำซ้ำโหดชั่วร้ายสำนักก็จริง แต่สำนักเรามี...”

ชงอี่พูดขัดอย่างฉุนเฉียว “สำนักมีกฎห้ามสังหารไม่เลือก แต่นั่น
สำหรับมนุษย์ แคเดรัจฉานไม่กี่ตัวนับเป็นอะไร! ฆ่าแล้วก็ฆ่าไป สำนักเรา
ไม่กลัวเขาหรอก”

นักพรตน้อยที่อยู่ด้านข้างค่อยๆ ย้ายถาดน้ำชาออกห่าง เพื่อมิให้ถูก
ลูกหลงเช่นเดียวกับไม้กระดาน

ก่อนเรื่องก็ถูกดู ไม่สังหารให้หมดก็ถูกตำหนิ ซูเสียนหัวเราะไม่ได้
ร้องไห้ไม่ออก แต่กระนั้นก็รู้สึกโล่งใจ “อาจารย์อาสั่งสอนถูกต้องแล้ว ข้า
ผิดเองที่จัดการไม่เหมาะสม ทว่าสุดท้ายแล้วห้าผีก็ไม่อาจทำชั่วได้อีก ส่วน
รองเจ้าสำนักที่อยู่ในเมืองผู้นั้น ข้าหลบเลี้ยงสักหน่อยก็คงไม่ถูกพบตัว”

“กลัวอะไร หากฉือเสี่ยวหร่านรู้ว่าเจ้าเป็นคนของวังเจิ้งหยางก็ต้อง
ซึ่งใจอยู่สามส่วน” ชงอี่เพลิงโทสะลุกท่วม ไหนเลยจะคำนึงถึงการอดกลั้น
ที่พร่ำสอนไปก่อนหน้านี้ และเอ่ยอย่างทะนงตัว “อาจารย์ห้ามศิษย์ก่อเรื่อง
วุ่นวาย เพื่อป้องกันมิให้เข้าไปพัวพันกับยุทธภพมากเกินไปจนราชสำนักเกิด
ความเคลือบแคลง มิใช่เพื่อให้คนในสำนักไม่แบ่งแยกดีชั่วหรือพบเห็นความ
ชั่วแล้วซี้ซลาดไม่ทำอะไรได้ เจ้าไปพักในอารามเถิด หากเขามาข้าจะจัดการ
เอง”

คราวนี้ชูเสวียนวางใจแล้วจริงๆ ส่วนชงอี่ที่พยายามระงับโทสะก็นึก
บางอย่างขึ้นมาได้ “ทว่าในเมืองยังมีคนอื่นอีกผู้หนึ่ง คนผู้นี้แม้จะชั่วร้ายเลว
ทราม แต่อาจารย์ของเขารับมือยากยิ่งกว่าสำนักเทียนชิงเป็นร้อยเท่า เจ้า
ต้องระวังให้มาก หากเจ้าชักนำคนเมืองหลังเขามา แม้แต่ข้าก็สู้ไม่ได้”

ชูเสวียนสงสัยระคนแปลกใจ “แม้แต่อาจารย์อย่างยิ่งหวาดหวั่น ผู้ใด
กันขอรับ”

สีหน้าของชงอี่ฉายแววระแวงระวังมากขึ้น ก่อนพูดออกมาที่ละคำ
“ปรมาจารย์ฉางคง”

นามนี้เป็นที่เลื่องลือยิ่งนัก แม้ชูเสวียนจะเพิ่งเข้าสู่ยุทธภพแต่ก็รู้จัก
อยู่บ้างจึงอดสลดมหายใจเข้าไม่ได้

ใบหน้าของนักพรตชงอี่เคร่งขรึมจริงจัง “เทียนชิงมีห้าผี ปรมาจารย์
ฉางคงมีเออร์ซาง ยามนี้ผู้ที่อยู่ในเมืองจิงโจวคือฮวาเจียนเถา”

สาม พีรชอณู

ปรมาจารย์ฉางคงมีชื่อเสียงเลื่องลือมานานหลายปี และมีอายุรุ่มราว
คราวเดียวกับนักพรตจิ้งเสวียน อดีตประมุขวังเจิ้งหยางผู้เป็นอาจารย์บู
ของซูเสวียน

ทว่าต่างจากนักพรตจิ้งเสวียนผู้ปิดผนึกกระบี่เร้นกายจากยุทธภพ
และมีคุณธรรมสูงส่งน่านับถือ ยามผู้คนในยุทธภพพูดถึงปรมาจารย์
ฉางคง กระดุกกลันหลังจะเย็นเยียบขึ้นหลายส่วน

ปรมาจารย์ฉางคงเป็นคนโหดเหี้ยมอำมหิต ทำเรื่องต่ำช้ามากมาย
สุดคณานับ ทั้งยังรับศิษย์โหดชั่วไร้สำนึกมากลุ่มหนึ่ง วางอำนาจข่มเหง
รังแกผู้อื่น ทำเรื่องป่าเถื่อนไม่หยุดหย่อน ครั้งหนึ่งถึงขั้นลักพาตัวศิษย์หญิง
ของประมุขวังหลังจ้าวไป

เมื่อวินเฟยอู่ประมุขวังหลังจ้าวผู้ยึดมั่นในคุณธรรมและศักดิ์ศรี
ได้ยื่นชาก็เดือดดาล ไล่สังหารคนชั่วเหล่านั้นด้วยตนเอง ผลคือปรมาจารย์
ฉางคงถูแก๊โทะบุกมาถึงวังหลังจ้าว ทำร้ายวินเฟยอู่จนบาดเจ็บสาหัส และ
สังหารศิษย์ในสำนักไปหลายสิบคน หากมิใช่เพราะซูหยินวินใช้แผนลวง

ล่อเขาไปยังค่ายกลบรรพกาลของวังหลังจิว เกรงว่าคนทั้งสำนักคงหมดทางรอด

กล่าวขานกันว่าวิชาค่ายกลของวังหลังจิวเป็นวิชาที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ ปรวนแปรยากคาดเดาและอันตรายยิ่ง แม้เป็นผู้มีฝีมือสูงส่งเลิศล้ำ หากได้เข้าสู่ค่ายกลแล้วก็ยากจะรอดชีวิตกลับมา ทว่าปรมาจารย์ฉางคงมีความสามารถเหนือชั้น ถูกขังอยู่ระยะหนึ่งก็หนีออกมาได้ เพียงแต่เขาต้องสูญเสียศิษย์ไปทั้งหมด ยามปรมาจารย์ฉางคงย้อนกลับไปล้างแค้นที่วังหลังจิว สุหยินวินได้ปิดเส้นทางสู่สำนักและตัดขาดจากยุทธภพไปแล้ว

การปะทะกันคราวนั้นสร้างความเสียหายให้แก่ทั้งสองฝ่าย หลังการปะทะปรมาจารย์ฉางคงก็สงบเสถียรลงเล็กน้อย และคอยบงการให้ศิษย์สองคนที่เพิ่งรับมาทำเรื่องชั่วคราว ศิษย์ทั้งสองจึงถูกชาวยุทธ์ประณามว่าเป็นเออร์ซาง ผู้ที่ตะกละตะกลามและกระหายการฆ่าฟันคือเลี้ยว-เหลี่ยนเทา ส่วนผู้ที่ละโมภและมักมากในกามคือฮวาเจียนเถา ทั้งสองไร้ความละอาย นับวันยิ่งทวีความบ้าคลั่ง สำนักเล็กๆ และชาวบ้านมักถูกพวกเขาทำร้ายอยู่เป็นนิจ

สำหรับคนชั่วเช่นนี้ นักพรตชงอี้ย่อมอยากสังหารทิ้งใจแทบขาด ทว่าเหตุการณ์นองเลือดที่วังหลังจิวสะท้อนให้เห็นอยู่ตรงหน้า ทั้งยังไม่ควรรบกวนนักพรตจึงเสวียนที่ถอนตัวจากยุทธภพไปแล้ว จึงทำได้เพียงต่างคนต่างอยู่เท่านั้น และเขากลัวว่าชูเสวียนจะเลือดร้อนตามประกาศนหุ่มเลยกำชับเป็นพิเศษ อธิบายรูปลักษณะของฮวาเจียนเถาให้ฟังอย่างละเอียด ทั้งยังสั่งห้ามชูเสวียนออกไปข้างนอก เด็กคนนี้มีพรสวรรค์เกินใคร สำนักวาดหวังไว้สูง ปล่อยให้เป็นอย่างนี้ไปไม่ได้เด็ดขาด

โชคที่ชูเสวียนไม่ทำให้เป็นห่วงเพราะเขาไม่เคยออกไปไหน วันๆ เอาแต่ฝึกวรยุทธ์และนั่งสมาธิอยู่ในอาราม เห็นเขากระตือรือร้นเช่นนี้ซึ่งก็รู้สึกสงสารเล็กน้อย สิบกว่าวันต่อมาขุนนางจากจิงโจ้วมาขอรับรองอีกครั้ง

นักพรตชงอืเห็นว่ผืนฟ้าปรากฏเมฆฝนแล้วก็ได้บ่บ่เยี่ยงและตกปาก
รับคำไป

นักพรตก้าวขึ้นแท่นพิธี สวดภาวนาให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล
พิธีกรรมนี้เกี่ยวโยงถึงความเป็นอยู่ของชาวบ้านนับหมื่นจึงเป็นที่จับตามอง
ของทุกคนมาโดยตลอด

โดยเฉพาะปีนี้ที่เกิดภัยแล้งเข้าขั้นวิกฤติ พิธีขอฝนจึงแตกต่างไปจาก
เดิม ขุนนางประจำเมืองประดับตกแต่งตำหนักเก่าของคู่อ่องที่ตั้งอยู่ทาง
ทิศเหนือ สร้างแท่นพิธีขนาดใหญ่อย่างไม่เคยมีมาก่อนไว้ด้านหน้า
บรรยากาศดูมีมนตร์ขลัง ธงหลากสีโบกสะบัด เหมาะแก่การอัญเชิญ
ทวยเทพเป็นอย่างยิ่ง

ผู้เข้าร่วมพิธีขอฝนไม่ได้มีแค่เจ้าอารามเสวียนเมี่ยวและนักบวช
ชั้นสูงจากวัดจางหวา แต่ยังมีชาวบ้านที่นับถือเทพมังกรกับเทพพิรุณ รวม
ถึงหมอผีทั้งหลายในท้องถิ่นอีกด้วย เมื่อรวมกับเสียงร้องระงมของเครื่อง
เช่นทั้งสาม⁴ ที่ต้องโดนสังเวยทั้งเป็นแล้ว เรียกได้ว่าครึกครื้นเป็นอย่างยิ่ง

นักพรตชงอืสวมอาภรณ์นักพรตพลีหัว นักบวชชั้นสูงจากวัด
จางหวาสวมจีวรคลุมกาย ดูเคร่งขรึมยิ่งนัก ทว่าเมื่อเทียบกับหมอผีท่าทาง
พิลึกกับร่างทรงที่ร้องโหยหวนแล้ว อิทธิพลของพุทธและเต๋ายังด้อยกว่า
มากนัก

ด้านหน้าร่างทรงมีอ่างใบใหญ่วางอยู่ เขาจุ่มกิ่งหลิวลงน้ำแล้วสะบัด
พลางตะโกนท่องบทสวดที่ไม่มีผู้ใดฟังรู้เรื่อง ด้านหลังมีบุรุษฉกรรจ์หลาย
สิบคนกำลังแบกมังกรดินสีดำขลับ ทำท่าแยกเขี้ยวทางกรงเล็บ หนวดและ
หางชี้ขึ้นอย่างโกรธเกรี้ยว นำเกรงขามเป็นอย่างยิ่ง ส่วนร่างทรงทั้งสี่แต่ง
กายเป็นเทพอัสนี เจ้าแม่เตียนหมู่ เทพวาโย และเจ้าแม่หลงหมู่ ร้องรำทำ
เพลงประหนึ่งขับขานเพลงจิ้งด้วยเสียงสูงราวไก่อขึ้น ใบหน้าทาสีดำ สีแดง

⁴ ประกอบไปด้วยวัว แพะ และหมู

และลีม่วง สวมอาภรณ์สีแดงเขียวตัดกัน

ชาวบ้านนับพันรวมตัวกันด้านล่างแท่นพิธี เหลียวซ้ายแลขวาดูจนตาลาย ฟังเสียงร่ำกลองเสียงหัวเราะดังสนั่นไม่ขาดสาย

นักพรตชงอิโหมเลยจะคาดคิดว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นนี้ จึงมีสีหน้ามิดครีမ် แต่อย่างไรก็รับปากไปแล้ว เขาจึงทำได้เพียงยัดหลังตรงแล้วทำพิธีต่อไปจนเสร็จ กระบี่ไม้ทอแก้วแดงเกิดเสียงดัง ‘จิบจิบ’ กลิ่นอายบริสุทธิ์แผ่ซ่าน ประสานเข้ากับการเต้นรำของร่างทรงแล้วนำดูชมเป็นอย่างยิ่ง

ชาวบ้านด้านล่างซุ่มมือไปมาเป็นครั้งคราว บ้างก็ร้องด้วยความยินดี บ้างก็วิพากษ์วิจารณ์

ดูเสียนอยากหัวเราะแต่ก็ไม่กล้า แม้เขาจะสวมหมวกสานไว้แล้ว แต่อาจารย์อาสายตาเฉียบแหลมยิ่ง หากเห็นเข้าคงหงุดหงิดยิ่งกว่าเดิมเป็นแน่ อากาศร้อนทำให้อารมณ์เสียง่าย ถ้าเกิดความหงุดหงิดรุนแรงนักพรตชงอิโหมจะบดเชนเลือดเดินจากไปต่อหน้าผู้คนนับหมื่น จะไม่เป็นความผิดปกติครั้งใหญ่หรือ

บริเวณแท่นพิธีครึกครื้นรื่นเริง บนระเบียงตำหนักผู้นั่งองค์ก็ครึกครื้นไม่แพ้กัน

ขุนนางประจำเมืองมาดูแลพิธีขอฝนด้วยตนเอง ทั้งยังจัดให้มีการชานชौरวมบริจาคจากชนชั้นสูงและคหบดี เงินทองที่ได้มาจะนำไปซื้อข้าวสารเสบียงอาหาร ทำทานช่วยเหลือคนยากจน การที่ชนชั้นสูงทำความดีและถูกป่าวประกาศต่อหน้าธารกำนัลถือเป็นเกียรติสูงสุด แม้แต่สตรีที่เก็บตัวอยู่แต่ในเรือนยังออกมาร่วมงาน ม่านโปร่งบนระเบียงตำหนักผู้นั่งองสะบัดพลี ที่นั่งเต็มไปด้วยสตรีสูงศักดิ์ แต่ละคนสวมอาภรณ์ผ้าไหม และสวมเครื่องประดับหุหุราเป็นประกาย สะดุดตาเป็นอย่างยิ่ง

ชาวเมืองจึงเฝ้ามองแท่นพิธีแล้วหันมองระเบียง เสียงหัวเราะเสียงพูดคุยอย่างสนุกสนานดังไม่ขาดสาย

ชูเสียวยืนกวาดตามองฝูงชนครู่หนึ่งก็เห็นชาวยุทธ์หลายคน โชคดีที่ส่วนใหญ่มีสีหน้าผ่อนคลายเป็นปกติไม่มีทีท่าว่าจะก่อเรื่อง แต่เมื่อลองมองดูให้ละเอียดก็พบบุรุษสวมอาภรณ์สีม่วง เขาริบทันหน้าหน้าหนึ่งคนที่ ผู้ใดจะคิดว่าพริบตานั่นเขาจะเหลือบไปเห็นคนสวมอาภรณ์สีเทาผู้หนึ่ง สายตาของเขาพลันหยุดนิ่งที่อีกฝ่ายทันที

คนชุดเทารูปหน้ายาวตอบ จมูกงอจุ่มดุจตะขอ สีหน้าท่าทางหึงกระหาย ยืนมองระเบียงตำหนักอยู่อย่างนิ่งท่ามกลางฝูงชน พลาตว์ดปลายลิ้นเลียฟันสีเหลืองแหลมคมราวหมาป่าอย่างไม่สนใจใคร

เออร์ซาคิษฐ์ของปรมาจารย์ฉางคง ผู้ที่ถูกชาวยุทธ์โจษจันว่าเลือดเย็นดั่งอสรพิษ และห้ามโหดดุจหมาป่าก็คือสวาเจียนเถาผู้หลงใหลการช่มเหล่งรังแกสตรี

ส่วนผู้ที่ถูกสวาเจียนเถาจับจ้องคือเด็กสาวรูปโฉมงดงามคนหนึ่งที่อยู่บนระเบียง นางสวมอาภรณ์ผ้าไหมบางเบาสีผลชึ่ง⁵ สุก อายุประมาณสิบสองสิบสามปี ผมดกดำดูจมน้ำหมึก หางคิ้วเรียวงามได้รูป แก้มแดงเรื่อดูจลื่นจี๋ ลำคอห้อยหยกสีลูกท้อ พิศมองไกลๆ ประหนึ่งดอกบัวแรกแย้มกรุ่นกลิ่นกำจายทั้งที่ยังมีผลิบาน

ข้างเด็กสาวมีหญิงสาวหน้าผากโหนกนูน นัยน์ตาระจ่างใส ผิวพรรณขาวนวลดูหยกนึ่งอยู่คนหนึ่ง ใบหน้านางค่อนข้างซีดเซียวคล้ายเพิ่งหายป่วยหนัก โครงหน้าคล้ายคลึงกับเด็กสาว และมีกลิ่นอายสูงศักดิ์ตามธรรมชาติ คงเป็นพี่น้องกันกระมัง

ชูเสียวยืนพินิจพิจารณาอยู่ไกลๆ เขาไม่แน่ใจว่าเด็กสาวเป็นสตรีจากตระกูลใด แต่อย่างไรก็น่าจะเป็นชนชั้นสูง โจรชั่วเหิมเกริมเพียงใดก็คงไม่ถึงขั้นชิงตัวคนไปต่อหน้าคนนับหน้าถือตา ขอเพียงแค่นางไม่อยู่ตามลำพัง...

เสียงกระดิ่งของร่างทรงดังขึ้น ถึงเวลาถวายเครื่องเซ่นทั้งสามแล้ว

⁵ แอฟริคอต

ผู้คนจึงพากันชะง้อคอมอง

หมู วัว และแพะที่เตรียมไว้ถูกจูงขึ้นมา มืดแรกแสงเข้าไปที่คอกหมู หมูซึ่งถูกมัดอยู่บนโต๊ะดินสุดชีวิตพร้อมร้องเสียงแหลมสูงโหยหวนจนหลายคนจับไว้ไม่อยู่ จากนั้นเชือดวัว สุดท้ายก็ลากลูกแพะตัวหนึ่งเข้ามา ลูกแพะชนสีขาวยุติสฤทธิ์ เขายังอกไม่เต็มที มันส่งเสียงร้องอย่างตื่นตระหนกพลางเดินถอยหลังด้วยความกลัว แต่มันไหนเลยจะหนีรอดไปจากบ่วงบาตร

เสียงบrikกรรมคาถาของหมอผีดังขึ้นเรื่อยๆ คนฆ่าสัตว์ก้าวเข้าไปพร้อมกับมีดเหล็ก เลือดแพะสาตรกระจายไปทั่ว เสียงร้องอื้ออึงกลบเสียงร้องอันน่าเวทนาของลูกแพะไปจนหมด จากนั้นหัวสัตว์เปื้อนเลือดทั้งสามก็ถูกวางลงบนโต๊ะบูชาหน้ามังกรดิน เด็กสาวบนระเบียงหน้าซัดเผือด เขาคิดว่านางคงจะตกใจกับฉาคนองเลือด ไม่นานนางก็ลุกออกจากที่นั่งไปพร้อมกับสาวใช้

ซูเสวียนอุทานว่า ‘ແ່แล้ว’ ในใจ ก่อนจะรีบกวาดตามองฝูงชนเป็นอย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด...ฮวาเจียนเถาหายตัวไปแล้ว

นักพรตขงอีร่ากระบืออยู่บนแท่นพิธีพลางสังเกตเบื้องล่างไปด้วย แหม
เขาจะหงุดหงิด แต่ดวงตาก็ไม่ได้อยู่เฉย

เหตุผลหาใช้อื่นใด วันนี้เขาใจอ่อนปล่อยซูเสวียนออกมา เดิมเขาคิดจะให้เจ้าหนูนั้นมาเปลี่ยนบรรยากาศ ไม่คิดว่าพิธีขอฝนจะจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่จนคนแห่กันมาทั้งเมืองจิงโจว ฎตผีปีศาจอันใดล้วนมาหมด นักพรตขงอีร่ากวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความตระหนก ไม่นานก็เห็นคนผู้หนึ่งเข้า ครานี้เขาปวดหัวขึ้นมาจริงๆ แล้ว

ห่างไปสามสิบจั้งทางทิศตะวันตกมีบุรุษสวมอาภรณ์สีม่วงสดคนหนึ่งยืนอยู่ เขามีใบหน้าหมดจด แต่งผมแต่มีขาดูแล้วยากจะบอกว่าเป็นชายหรือหญิง คนผู้นี้คือคัตรูที่ซูเสวียนเคยกล่าวถึง ชื่อเสียงร่าเริงเจ้าสำนักรื่นเริง

ในยุทธภพมีข่าวลือเกี่ยวกับคนผู้นี้มากมาย ว่ากันว่ายามเยาว์วัยเขาเคยถูกผู้มีอำนาจบีบบังคับให้เป็นเด็กบำเรอ หลังจากนั้นก็เข้าร่วมตำหนักอู่หมิงเพื่อร่ำเรียนวรยุทธ์ แต่แล้วเขาก็ทรยศสำนัก สังกัดแม่กระตังอาจารย์ของตนเอง การกระทำเช่นนี้ย่อมถูกฝ่ายธรรมะเหี้ยมหยาม ส่วนตำหนักอู่หมิงก็ทำทุกวิถีทางเพื่อสังหารเขา จนกระทั่งเขาเข้าร่วมสำนักเทียนชิ่งถึงได้เลิกรา

นักพรตชงอี้ไม่มีกำลังใจจะขอฝนแล้ว เขาเริ่มมองหาสาเหตุและหวังว่าสามมหาเทพที่อยู่บนสวรรค์จะบันดาลให้เจ้าหนูนั้นมีไหวพริบ หาที่ลี้ภัยหลบซ่อนตัว อย่าได้เผชิญหน้าและประมือกับอีกฝ่ายกลางเมืองเป็นอันขาด น่าเสียดายที่มหาเทพอาจจะงีบหลับไปแล้ว จึงไม่ได้ยินคำอธิษฐานของเขาเลยสักนิด เพราะหลังจากมองหาสาเหตุแล้วท่ามกลางฝูงชนแออัดอย่างยากลำบากจนพบ นักพรตชงอี้ก็ต้องตื่นตะลึง

ชู่เสวียนอยู่เยื้องไปสิบจั้ง ห่างจากฉือเสี่ยวหว่านไม่ไกลนัก

นักพรตชงอี้กำลังจะขยิบตาส่งสัญญาณ แต่กลับเห็นเด็กหนุ่มมองมาพละก้อมอย่างรู้สึกผิด จากนั้นก็ถอดหมวกสานออก งอนิ้วแตะริมฝีปากแล้วเป่าเสียงหวีดดังกังวานสั้นๆ

เสียงหวีดสั้นทว่าทรงพลัง ชาวยุทธ์ที่อยู่ใกล้เคียงจึงพากันหันไปมอง

นักพรตชงอี้มีทันได้ตกใจหรือเดือดดาล บรูซซาภรณ์สีม่วงสดพลันเงยหน้าขึ้นท่ามกลางกลุ่มคน ปรายตามองเล็กน้อย และพบตัวเหยื่อแล้ว

ฉือเสี่ยวหว่านเป็นผู้มีความอดทนสูงยิ่ง เขาเป็นผู้รอดชีวิตเพียงหนึ่งเดียวในหมู่เด็กบำเรอ สามารถถอดกลั่นได้นานหลายปี กระทั่งสำเร็จวิชาถึงได้ทรยศตำหนักอู่หมิง ประสพการณ์ในอดีตหล่อหลอมให้เขาชอบแต่งกายแปลกประหลาด ทั้งยังทำให้เขาอารมณ์แปรปรวน และลงมือโหดเหี้ยมผิดมนุษย์มนา

เขาชอบสีหน้าหวาดกลัวของผู้คน ชอบเสียงร้องขอชีวิตอันสิ้นหวัง
ยิ่งเป็นเสียงกรีดร้องของจอมยุทธ์ผู้เย่อหยิ่งก็ยิ่งน่าฟัง เขื่อที่เขาไล่ตามใน
ครานี้เป็นหนึ่งในเขื่อแบบที่เขาชอบมากที่สุด จอมยุทธ์หนุ่มผู้นอนต่อโลก
และยึดมั่นในคุณธรรม ประหนึ่งต้นอ่อนอ้อช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิที่เมื่อ
เก็บเกี่ยวขึ้นมาจะทำให้รสชาติดีที่สุด

ทว่าคล้ายมีบางอย่างผิดปกติ ทั้งที่เด็กหนุ่มดูธรรมดา แต่เขากลับ
อ่านวรยุทธ์ไม่ออกสักนิด เขาไล่ตามไปหลายร้อยลี้ อีกฝ่ายกลับทิ้งห่างออก
ไปเรื่อยๆ เขาคิดว่าคงหมดหวังแล้ว แต่เรื่องราวกลับพลิกผัน เขื่อของ
เขาปรากฏตัวที่เมืองจิงโจว

ฉื่อเสี่ยวหวานพอใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง

บริเวณโดยรอบเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย ทั้งขุนนางและทหารประจำ
เมือง รวมถึงชาวบ้านทั้งเมือง มีใช้สถานที่เหมาะสมสำหรับการฆ่าคนเลย
สักนิด ทันทีที่ก่อเรื่องก็จะกลายเป็นเป้าโจมตีของทุกคน จิงโจวปิดเมือง
ไว้ทางออก คัตรูหนีไปไหนไม่ได้ ตนเองก็เช่นกัน

เมื่อเห็นเด็กหนุ่มมุ่งหน้าไปยังทิศที่ผู้คนบางตา ฉื่อเสี่ยวหวานก็ยัง
พึงพอใจ ก่อนจะตามไปอย่างไม่ลังเล

หลังเลี้ยวผ่านตรอก คนทั้งสองก็หายตัวไปในพริบตา

เด็กหนุ่มทะยานไปตามกระเบื้องหลังคาสีดำ ปราดเปรียวยิ่งกว่าหงส์
เหิน หลบหลีกการโจมตีได้อย่างคล่องแคล่ว ฉื่อเสี่ยวหวานไล่ตามเขาไป
ติดๆ แขนเสื้อสีม่วงสดสะบัดพลีว บดบังประกายคมดาบได้แขนเสื้อที่โจมตี
ไปหลายครั้งในเวลาสั้นๆ

คนหนึ่งหนี อีกคนตาม วิ่งวนอยู่บนหลังคาในเมือง ก่อนที่เด็กหนุ่ม
จะกระโดดไปยังกำแพงสูงหลังตำหนักฉู่อ๋อง

ตำหนักฉู่อ๋องมีอายุหลายร้อยปี แต่ยังคงหรูหราโอ่อ่า เสากับคาน
สมบูรณ์แข็งแรง ภายในและภายนอกตำหนักตกแต่งอย่างประณีตด้วยม่าน
เนื้อบาง จัดไว้เป็นสถานที่สำหรับชมการแสดงและพักผ่อนของสตรีสูงศักดิ์

ทางเข้าออกด้านล่างมืองครักษ์เฝ้าอย่างเข้มงวด ไม่อนุญาตให้บุรุษเหยียบ
ย่างเข้าไปเด็ดขาด แต่ผู้ใดจะคาดคิดว่ามียอดฝีมือแห่งยุทธภพไต่ข้าม
กำแพงสูงหลายจั้ง ทะยานล่องล้าเข้ามา

พิธีขอฟนอยู่ในช่วงเวลาลำคัญที่สุด บรรดาสตรีรวมตัวกันชมพิธีที่
ระเบียงหน้าตำหนัก ห้องพลิกกลับกว่าห้องด้านหลังจึงเหลือเพียงสาวใช้ไม่กี่
คนและเสียบังนเป็นอย่างมาก เด็กหนุ่มกระโจนเข้าไปในห้องว่างห้องหนึ่ง
ปานสายฟ้า ก่อนจะบินออกทางหน้าต่างหนีไปยังห้องถัดไป

ฉือเสี่ยวหว่านไล่ตามไปติดๆ แต่กระนั้นก็ยังเข้าไปก๊าวหนึ่ง ทว่าเมื่อ
เข้าไปในห้องที่สาม เกรว้างของเด็กหนุ่มกลับชะงักงันอย่างเหินเหินความคาด
หมาย ฉือเสี่ยวหว่านยอมไม่พลาดโอกาสนี้ คมดาบในแขนเสื้อตัวดะสะท้อน
แสงวาววับ เด็กหนุ่มทะยานหนีไปในบัดดล เบื้องหน้าฉือเสี่ยวหว่านพลันมี
บุรุษชุดเทาคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้น เด็กหนุ่มไปหลบข้างหลังคนผู้นั้น คมดาบ
จึงฟาดฟันเข้าไปใส่บุรุษชุดเทาแทน

บุรุษชุดเทาถูกโจมตีโดยมิทันตั้งตัวก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟก่อนจะ
โจมตีกลับไป ทั้งสองเข้าปะทะกันทันที

ฉือเสี่ยวหว่านคิดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มจะมีกำลังเสริม ทว่าหลังจากประ
มือไปหลายยก เขาก็เห็นว่ากระบวนท่าของคนชุดเทาต่างไปจากเด็กหนุ่ม
อย่างสิ้นเชิง อารูก็เป็นตะขอทองที่พบเห็นได้ยาก เขาสัมผัสได้ถึงความผิ
ดปกติจึงกวาดตาสำรวจ เด็กหนุ่มหายตัวไปแล้วตามที่คิดไว้ พริบตานั่นจึง
รู้ว่าตนเองติดกับเข้าแล้ว

คนชุดเทาที่เดือดดาลเพราะจู่ๆ ก็ถูกโจมตี ไม่คิดว่าเพลงดาบของ
อีกฝ่ายจะดุदनยากรับมือเช่นนี้ จึงระยับเพลิงโทสะพลางเอ่ยถาม “เจ้าเป็น
ใคร เหตุใดถึงลอบโจมตีข้า คิดว่าข้าชาวเจียนเถาส่งเงินได้ง่ายๆ รึ”

ฉือเสี่ยวหว่านได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจ ก่อนเอ่ยเสียงเข้ม “ชาวเจียนเถา?
มีหลักฐานอะไรมายืนยัน เจ้ากับเจ้าเด็กเมื่อครู่เกี่ยวข้องกันเช่นไร”

“หลักฐานยืนยันอันใด! ใครหน้าไหนมันกล้ามาสวมรอยเป็นข้า” เมื่อ

คนชุดเทารู้ตัวว่าตกหลุมพรางของเด็กหนุ่ม เพลิงโทสะปล้นลูกไหมจนเกือบจะสยบ “ปรมาจารย์อยู่ที่อวีโจว ข้ามาที่นี่เพื่อจุดหญิงงามไปมอบให้เขา จู๋ๆ เจ้าก็บุกเข้ามาโถมตี ผู้ใดจะรู้ว่าเจ้าเด็กตัวเหม็นนั้นไม่ใช่พวกเดียวกับเจ้า!”

คนหนีไปแล้ว ผู้ต่อก็คงน่าขัน ฉื่อเสี่ยวหวานเก็บดาบอย่างโกรธแค้นและมองไปรอบๆ ด้วยแววตาเย็นชา ห้องนี้ได้รับการตกแต่งอย่างหรูหราบนโต๊ะมีชากับของว่าง และแจกันดอกจิน⁶ สดใสม่วงอยู่ ข้างประตูมีสาวใช้คนหนึ่งนอนอยู่ ไม่รู้ว่าหมดสติหรือสิ้นใจไปแล้ว เห็นได้ชัดว่าสิ่งที่คนชุดเทากล่าวมามีใช้คำไปปิด

แม้ฉื่อเสี่ยวหวานจะไม่อยากยอมแพ้ แต่เขาก็กังวลว่าตาเฒ่าที่หนูนหลังคนผู้นี้จะตามรังควาน จึงระงับจิตสังหารพาลงถามส่งๆ “หญิงงามที่เจ้าต้องการเล่า”

เมื่อถูกเตือนสติ ฮวาเจียนเถาก็หันมองรอบด้านอย่างตื่นตระหนก ก่อนใบหน้ายาวจะบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ “มารดามันเกิด ลำห่านปามาตั้งหลายปีกลับถูกท่านปาจิกตา! ก่อนหน้านี้นางยังนอนอยู่ตรงนี้ แต่กลับถูกเจ้าเด็กนั่นฉกตัวไปต่อหน้าต่อตา!”

เด็กหนุ่มต้องรู้แน่ว่าฮวาเจียนเถารับมือยาก ถึงได้ตั้งใจชักนำทั้งสองฝ่ายมาประมือกัน คิดแล้วลมหายใจของฉื่อเสี่ยวหวานก็เย็นเยียบลงอีกสามส่วน

ฮวาเจียนเถายังคิดก็ยิ่งแค้นจนแทบกระอักเลือด “เจ้าเด็กนั่นมีภูมิหลังเช่นไร กล้าทำข้าเสียเรื่อง ข้าจะให้ปรมาจารย์ทำลายสำนักมันให้สิ้นซาก!”

คนมิได้โง่งม ปานนี้หลบหนีไปถึงไหนแล้วก็ไม่รู้ ช่มชู้ไปจะมีประโยชน์อันใด แล้วยังอาศัยบาร์มีของผู้อื่นอีก...ฉื่อเสี่ยวหวานกล่าวเสียงเย็น “หากรู้ว่าเป็นคนสำนักใดข้าคงสังหารไปนานแล้ว จะตมมาถึงมือเจ้า

⁶ ดอกมู่จิน หรือดอกชบาจีน

หรือ”

เสียงจ๊อแจเริ่มดังขึ้นที่ด้านหลังด้านหลัง พิธีขอฝนคงจะสิ้นสุดลงแล้ว เหล่าสตรีจึงเดินกลับมาพักผ่อน

ฮวาเจียนเถาจดหนี้แก้หนี้ทั้งสองเอาไว้ ประหม่อมกันเมื่อครู่ก็รู้ว่า อีกฝ่ายฝีมือร้ายกาจ หากถึงต้นตอที่นี้ ไม่เพียงทำให้ชาวประมงได้ประโยชน์⁷ เรื่องวุ่นวายมากเกินไปเหตุยังทำให้ตัวเขาลำบากไปด้วย

เขาขบกรามพลางป็นออกนอกหน้าต่าง ก่อนขู่ทิ้งท้าย “ช่างเถิด ที่ตกหลุมพรางวันนี้ข้าจะจำไว้ พบเจ้าเด็กนั้นอีกครั้งเมื่อไร ข้าจะจับมันและเอ็นถลกหนังเสีย!”

ฉือเสี่ยวหวานมีหรือจะไม่คิดเช่นนั้น เขาเหลือบมองแผ่นหลังที่ห่างออกไปด้วยสายตาขุ่นมัว เก็บดาบเข้าฝักแล้วทะยานไปอีกทางหนึ่ง

ทั้งสองจากไปได้ไม่นาน นอกหน้าต่างพลันเกิดเงาอุปไฮว ซูเสียนป็นเข้ามาอย่างเงียบเชียบ

เขาวางเด็กสาวในอ้อมแขนลงบนเก้าอี้นุ่ม ให้นางเอนพิงโต๊ะสบายๆ

เด็กสาวยังคงหลับสนิท พวกแก้มสีชมพูเรื่อ ริมฝีปากมันวาวราวหยกเนื้ออ่อน ประหนึ่งตุ๊กตาน้ำตาลที่งดงามอ่อนหวาน เปราะบางและไร้เดียงสา ไม่รู้ตัวสักนิดว่าเพิ่งประสบอันตรายเช่นใดมา เด็กหนุ่มเห็นเช่นนั้นก็แย้มยิ้มบาง จิตใจรู้สึกผ่อนคลายลง

นายบ่าวคู่นี้ล้วนถูกสกัดจูดจากด้านหลัง และด้วยความสามารถของฮวาเจียนเถา พวกนางคงไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ามีคนลอบเข้ามา เมื่อครู่สองคนนั้นควบคุมพลังได้เป็นอย่างดี ระยะเวลาที่ปะทะกันก็สั้น ทั้งยังไม่ได้ทำลายข้าวของในห้อง น่าจะไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไรตามมา

เสียงฝีเท้าและเสียงพูดคุ้ยไถลเข้ามาเรื่อยๆ ประตูห้องที่อยู่ใกล้เคียง

⁷ จากสำนวนจีน ‘นกปากส้อมกับหอยต่อสู้กัน ชาวประมงได้ประโยชน์’ หมายถึง สองฝ่ายขัดแย้ง จนผลประโยชน์ตกสู่บุคคลที่สาม

ถูกเปิดออกตามลำดับ ชูเสี้ยนก็เฝ้าระวังอีก เขาติดก้านดอกไม้ออกไป
จากนั้นทะยานออกนอกหน้าต่างไปอย่างคล่องแคล่วว่องไว

ก้านดอกไม้กระทบจุดลมปราณ สาวใช้ที่ลี้ภัยอยู่ข้างๆ ลืมตาขึ้น
อย่างงุนงง

แสงแดดแรงกล้าส่องตำหนักเก่าแก่ เงาอาคารทอดยาว คนงาม
นอนหลับฝันได้ สายลมอ่อนพัดแผ่วเบา ทุกสิ่งสงบเรียบร้อย

ดอกไม้จีนในแจกันร่วงหล่นลงบนโต๊ะ กลีบดอกอ่อนนุ่มกึ่งหุบกึ่ง
แย้มบาน

เด็กสาวหลับสนิทไม่รู้สีกตัว ใบหน้างามประดับด้วยเกสรสีขาว เรียว
คิ้วดูจางเลือนลันต์ แบ่งขาวดำอย่างชัดเจน

สี่ กันทึบถล่ม

ฝนที่ตกกระหน่ำไม่ขาดสายไหลลงมาตามกระเบื้องสีดำ เกิดเป็นม่านน้ำส่องประกายอยู่ใต้ชายคา

สระน้ำแห่งขอดในอารามเสวียนเมี่ยวมีน้ำเต็มสระอีกครั้ง กิ่งหวายอาบฝนจนวาววับ คล้ายว่าการเดินรำภาวนาอย่างบ้าคลั่งครานั้นจะสร้างความประทับใจให้แก่เหล่าทวยเทพ ฝนถึงได้ตกลงมาจริงๆ หรือบางทีอาจเป็นเพราะแล้งมานานเกินไป ยามฝนโปรยลงมาถึงได้ตกไม่หยุดหลายเดือนจนเปียกชุ่มไปทั่วทุกแห่งหน เนินนานที่ไม่ได้เห็นฟ้าโปร่ง เสื้อผ้าเปียกชื้นเสียบียงอาหารขึ้นรา เทียบกับภัยแล้งอันยาวนาน นับเป็นความทรมานอีกรูปแบบหนึ่ง

ฝนที่ตกประหนึ่งฟ้ารั่วทำบ้านเรือนเสียหายไม่น้อย อารามเสวียนเมี่ยวเองก็หลังคารั่วไปสามห้อง ระยะนี้ช่างซ่อมงานยุ่งยิ่งนัก รออยู่นานก็ไม่มาเสียที คนในอารามจึงทำได้เพียงช่วยกันซ่อมเอง กระทั่งพ้นยามอุ้⁸

⁸ ช่วงเวลาตั้งแต่ 11.00 น. ถึง 12.59 น.

ฝนเริ่มซา นักพรตจึงมอบหมายงานนี้ให้แก่ชูเสวียน

ชูเสวียนไม่เคยทำงานเช่นนี้มาก่อน ยามลงมือถึงได้รู้ว่ามันยุ่งยาก ยิ่งนัก ต้องทำความสะอาดแนวกระเบื้อง กะทะเข่งปูนส่วนที่ล่อนออก ใช้นุ่นผสมโยป่านาบตรงส่วนที่ชำรุด จากนั้นใช้แปรงขนป่านจุ่มน้ำขี้เถ้าทาทับ และใช้เกรียงอัดให้แน่นจึงจะถือว่าแล้วเสร็จ เขาใช้เวลาไปครึ่งวันเต็มๆ และรู้สึกว่ามันยากกว่าการฝึกกระบี่เสียอีก กว่าจะซ่อมเสร็จไม่่ง่ายเลย เนื้อตัว เสื้อผ้าเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปหมด เขาล้างเนื้อล้างตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ ก็ขึ้นไปตรวจดูสันหลังคาอีกครั้ง นักพรตชงอิ๋ตามขึ้นมาดูและรู้สึกพอใจ ยิ่ง จึงโยนถุงหนังใส่น้ำให้เด็กหนุ่ม

ชูเสวียนดื่มไปหนึ่งอีก กลืนจนและรสน้ำร้อนแรงทำให้ลำคอแสบ ร้อนเป็นอย่างยิ่ง จนอดสำลักไม่ได้

เห็นเขาหน้าแดง นักพรตชงอิ๋ก็รู้สึกขบขันและหัวเราะออกมา “อยู่บนเขาไม่เคยดื่มสุราหรือ”

ชูเสวียนวางถุงหนังลงอย่างลำบากใจ “อาจารย์อา อาจารย์ปุกกล่าวว่า ดื่มสุราไม่ดีต่อการบำเพ็ญเพียร”

“หลอกเจ้าน่ะสิ อาจารย์ยังจิบสุราทุกจงหยาง⁹ อยู่เลย” ชงอิ๋นั่งลงบนสันหลังคาอย่างไม่เห็นด้วย ก่อนหยิบถ้วยสองใบออกมาจากอกเสื้อ พร้อมด้วยท่อกระดาดาน้ำมันที่เปิดออกมาเป็นถั่วลิสงคั่ว “เจ้าเป็นชาวยุทธ์แล้ว ก้าวเข้าสู่ยุทธภพแล้วไม่มีผู้ใดไม่ร่ำสุราหรือ”

ชูเสวียนใคร่ครวญ ก่อนจะรินสุราลงในถ้วยเปล่า

ชงอิ๋เลิกคิ้ว “ไม่เลว สมกับเป็นศิษย์หลานของข้า”

สุราไม่นับว่ารสชาติดี ชูเสวียนกลืนมันลงไปช้าๆ ลมหายใจร้อนผ่าวขึ้นเรื่อยๆ

⁹ วันที่ 9 เดือน 9 ตามปฏิทินจันทรคติของจีน หรือที่รู้จักกันในชื่อ ‘เทศกาลชมดอกเบญจมาศ’

นักพรตชงอ้อมศีรษะอย่างพ่อนคลายสองสามถั่วแล้วเอ่ย “เพ็งก้าว
สู่โลกก็คิดผดุงความยุติธรรม ประเสริฐยิ่ง ทว่าไ้หล้ามีเรื่องที่ไม่ยุติธรรม
สารพัด ยุทธภพมียอดฝีมือมากมาย ย่อมมีคนชั่วที่เจ้ามีอาจต่อกร ถึงเวลา
นั้นจักทำเช่นไร”

ชูเสียนรู้ดีว่ามีอาจหลบเลี่ยงการสังฆสนนี้ได้ จึงนั่งขัดสมาธิแล้ว
ตอบ “ต่อกรไม่ได้จริงๆ ก็คงหนีขอรับ”

นักพรตชงอ้อมไม่เคยออกความเห็นเรื่องเมื่อวันก่อน เพราะในใจรู้สึก
ลักลั่นย่นแย้งเป็นอย่างมาก ด้านหนึ่งคิดว่าเรื่องนี้จัดการได้อย่างยอดเยี่ยม
สาแก่ใจจนนึกอยากชื่นชม แต่อีกด้านหนึ่งก็กังวลว่าเจ้าลูกว้าเพ็ง
ลืมหูลืมตาโลกตัวนี้จะหาญกล้าเกินไป ไม่ดูตัวว่ากล่าวลักยก ก็อาจประสบ
อันตรายเช่นเดิมอีก “หากฉือเสี่ยวหร่านกับฮวาเจียนถามองแผนการออก
แล้วร่วมมือกันโจมตีกลับ เจ้าจะหนีรอดหรือ ช่วยคนไม่ได้แล้วยังต้องสละ
ชีวิตตัวเองไปเปล่าๆ อีก”

ชูเสียนทำเรื่องอันตรายจริงๆ จบเรื่องแล้วก็รู้ว่าตนแค้โซคติ “ข้า
เข้าใจความหวังดีของอาจารย์อาขอรับ”

นักพรตชงอ้อมกล่าว “เจ้าเข้าใจแต่เจ้าทำไม่ได้ ข้าขอถามเจ้า หากคนที่
จับตัวนางไปคือปรมาจารย์ฉางคง เจ้าจะรับมืออย่างไร”

ชูเสียนตอบอย่างไม่หวาดหวั่น “ปรมาจารย์ฉางคง ข้ายอมไม่คิด
ต่อสู้ ถึงกระนั้นข้าก็ฝึกกระบี่มาหลายปี หากรักษาความเชื่อไว้ไม่ได้ ทำ
เพียงอวดดีต่อหน้าผู้อ่อนแอ หดหัวต่อหน้าผู้แข็งแกร่ง แล้วจะมีความหมาย
อันใด”

ได้ยินคำตอบเช่นนั้นนักพรตชงอ้อมก็ชะงัก เขาจิบสุราแล้วเอ่ย “มนุษย์
ต้องรู้จักวิเคราะห์สถานการณ์ แข็งเกินก็หักง่าย รื่นเกินย่อมเสื่อมเสีย แม้
จะเป็นลูกอินทรี แต่การบุ่มบ่ามปะทะกับพายุก็ทำให้ปีกหักได้ แล้วจะเติบโต
เป็นนิหคงามได้อย่างไร”

ชูเสียนยิ้ม นัยน์ตาใสกระจ่างแผ่แววว่อหยิ่ง “หากกระบอกถ้วยการ

แตกหักก็เป็นเพียงอาวุธที่ไร้ประโยชน์ หากลูกอินทรีกลัวสายลมแล้วจะ
โอบบินสู่ผากฟ้าได้อย่างไร หากผู้แข็งแกร่งสามารถกระทำตามแต่ใจ ข้าก็
จะเป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด”

นักพรตขงอิ้วลั่นเหม่อลอย คล้ายเห็นลูกพยัคฆ์หัวหาญยืนค้ำราม
อยู่เหนือป่าเขาอย่างหยิ่งทะนง เขาทั้งชื่นชมและเป็นกังวล จำต้องกล่าว
ตำหนิ “ก้าวสู่ยุทธภพแล้ว กล้าได้อย่างไรถึงบอกว่าแข็งแกร่งที่สุด ไม่ว่าจะเป็น
มีพรสวรรค์เลิศล้ำแค่ไหน ฉลาดปราดเปรื่องเพียงใดก็ต้องสำรวม ผู้สันทัด
ในการรักษาชีวิตจักไม่เดินเข้าหาพยัคฆ์ร้าย เข้ากองทัพจักไม่ตกตายเพราะ
คัสตราวุธ เจ้าเข้าใจหรือไม่”

ซูเสวียนตอบอย่างเอาจริงเอจัง “ขอบคุณอาจารย์อาที่ชี้แนะ ข้าจะ
หมั่นฝึกฝนวรยุทธ์ ยามพบเสื่อจะได้สังหาร พบทหารจะได้ขับไล่”

ขงอิ้วหวัระไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ก่อนตำหนิเด็กหนุ่ม “คนเขลาดวงตา
มีตบอด ข้าเร็วก็ต้องสูญเสียครั้งใหญ่”

ซูเสวียนปล่อยให้เขาต่อว่าโดยไม่โต้แย้ง เพียงแยมยิ้มเล็กน้อย อายุ
น้อยแต่กลับมีกลิ่นอายเฉกเช่นวีรบุรุษ ทั้งยังรู้จักอ่อนน้อมถ่อมตนต่อ
ผู้อาวุโส ผู้ใดจะทำหิต่อไปได้ลงคออีกแล้ว

ขงอิ้วถอนหายใจ “อาจารย์น่าจะให้เจ้าอยู่บนเขาก็กักสองสามปี
วรยุทธ์ของเจ้ารู้ด้นกว่าคนรุ่นเดียวกัน แต่มันยังไม่เพียงพอกับการเผชิญ
หน้าคนโหดชั่ว ทั้งยังต่อต้าน ไม่รู้จักประมาณตนอีก”

เมื่อซูเสวียนเห็นว่าน้ำเสียงอีกฝ่ายเปลี่ยนไป ก็ค้อมตัวลงพลางเอ่ย
“ยอมมานะบากบั่น ดีกว่าต้องคุกเข่าอ้อนวอน ขอเพียงมรรคาคำรงอยู่ แม้
ดูโง่เขลา ก็ไม่เป็นไร”

เด็กคนนี้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไหนเลยจะรู้ว่าใต้ห้านั้นซับซ้อน
เพียงใด นักพรตขงอิ้วทอดถอนใจ “อุทิศตนปกป้องมรรคาคำรงใจกว้าง เพียง
แต่ผู้อ่อนแอก็มีได้เป็นคนดีเสมอไป ปีนั้นเข้าไปเยือนที่แห่งหนึ่งพบเห็นผู้มี
อำนาจหลอกให้ชาวบ้านทำสัญญาซื้อขายที่ดินปลอมๆ หักขาเจ้าทุกข์และ

เผาบ้านเรือนของเขา คนแก่ลูกเล็กเด็กแดงร้องไห้กันน่าเวทนายิ่งนัก ข้าเข้าไปต่อว่าด้วยความโกรธ ไม่คิดว่าคนผู้นั้นจะมีอิทธิพลกว้างขวาง จ้างวานยอดฝีมือมาช่วย ข้ามีอาจต๋อกร ร่างกายได้รับบาดเจ็บสาหัส ถูก ล่ามโซ่ให้อับอายอยู่กลางตลาด ผู้คนที่เดินผ่านไปมาล้วนชี้นิ้วหัวเราะเยาะ เจ้าทุกข์คนนั้นยังคำไม่เต็มปากกันว่าข้าเป็นต้นเหตุ บุตรของเขาจึงถูกผู้มีอำนาจทำร้ายไปด้วย น่าขันที่เขาไม่ได้แก้แค้นเคืองคนชั่ว กลับแก้แค้นเคืองข้า ที่อยากช่วยเหลือ”

ซูเสวียนฟังอย่างตั้งใจ ลมหายใจถึงกระชั้นขึ้น

“โชคดีที่อาจารย์ผ่านมาช่วยข้าไว้ ข้าถึงได้มีโอกาสเข้าร่วมสำนัก แต่เพราะเส้นลมปราณเสียหาย วรยุทธ์จึงยากจะก้าวหน้า แม้อาจารย์จะไม่เคยตำหนิ แต่ตัวข้ารู้สึกละอาย จึงตัดสินใจมาเฝ้าอารามเสวียนเมี่ยว”

นักพรตชงอ๊กกแซนเสื้อขึ้น เผยให้เห็นรอยดาบลึกบนท่อนแขน

“มีใช้ทุกคนที่ควรค่าแก่การสละชีวิตปกป้อง ชาวบ้านก็เหมือนกะมีเกะที่อ่อนแอ และมีเกะที่โง่เขลา พวกเขาก็มัวให้ผู้แข็งแกร่ง แม้อีกฝ่ายจะเน้นหมาป่าเหี้ยมโหดก็ตาม ความซาบซึ้งและคำสรรเสริญที่มอบให้เจ้ามีใช้เพราะเจ้าดูความยุติธรรม แต่เป็นเพราะเจ้าล้มผู้แข็งแกร่งลงได้ พิสูจน์ได้ว่าตนแข็งแกร่งยิ่งกว่า หากล้มเหลว แม้เจ้าจะวิ่งวนเพื่อพวกเขา ก็จะได้รับเพียงเสียงเยาะหยันอันไร้ปราณี”

ซูเสวียนนิ่งเงียบ

“ดังเช่นเจ้าช่วยสตรีจากเงื้อมมือคนชั่ว แต่เรื่องกลับรั่วไหลออกไป ทำให้ชื่อเสียงของนางมัวหมอง ตระกูลถูกติฉินนินทา ผู้ใดจะไปรู้ว่าครอบครัวนางจะโกรธเคืองหรือไม่ ผู้ใดบอกว่าทำดีแล้วต้องได้รับสิ่งดีๆ ตอบแทน”

นักพรตชงอ๊กก๊วตนกกล่าวมากเกินไปจนทำร้ายจิตใจเด็กหนุ่ม จึงปรับน้ำเสียงให้อ่อนลง

“อาจารย์อาจมีได้ยากให้เจ้าจงเกลียดชังโลก แต่หวังว่าเจ้าจะรู้จัก

พลิกแพลง คนหนุ่มเลือดร้อนยิ่ง เพียงแต่ไม่มีสิ่งใดคุ้มคำพ้อให้เอาชีวิตไปเสี่ยง ทำเท่าที่ทำได้เถิด”

ซูเสวียนเอ่ยขึ้นช้าๆ หลังจากเสียบไปนาน “ศิษย์น้อมรับคำสอน เพียงแต่ยังมีคำถามอีกหนึ่งข้อ หากพรุ่งนี้อาจารย์อาพบเห็นคนชั่วจริงแก่ผู้บริสุทธิ์ จะชักกระบี่ขึ้นมาหรือไม่”

นักพรตชงอึ้งซงัก รู้ดีว่าถ้าตอบไปสิ่งที่พราห์พรณาก่อนหน้าจะเสียเปล่าทันที แต่ก็อดไม่ได้ “ชัก”

ทั้งที่รู้ว่าโง่เขลา ทั้งที่รู้ว่าผิดพลาด แม้จะเคยท้อแท้สิ้นหวัง แต่กับบางเรื่องก็แก้ไม่ได้เสียที

ซูเสวียนหาได้หัวเราะ เขาเปลี่ยนเป็นนั่งคุกเข่า รินสุราด้วยท่าทางจริงจัง สีน้าเคร่งขรึมอย่างหาได้ยากยิ่ง “ข้าขอติ้มคารวะอาจารย์อา”

สุรากลว่าครึ่งถุงไหลเข้าปากนักพรตชงอึ้ง เขามาเพื่อโอบน้อมคนแก่ๆ แต่ยามนี้กลับคล้ายกำลังระบายความคับข้องใจของตนเอง

เมื่อเขาติ้มหมด ซูเสวียนก็เอ่ยต่อ “คำพูดของอาจารย์อาผมอบแ่งจิตให้ขำมากมาย ทำดีมิได้ดี เป็นความผิดของปุณฺณ แต่พบเห็นความชั่วแล้วนิ่งเฉย เป็นความผิดของตน ข้ายอมให้ปุณฺณผิด แต่ไม่ยอมให้ตนเองผิด”

นักพรตชงอึ้งมองเด็กหนุ่ม จับพลันก็หัวเราะลั่น “ประเสริฐ ยอมให้ปุณฺณผิด แต่ไม่ยอมให้ตนเองผิด มีผู้โง่เขลาเพิ่มขึ้นอีกคนแล้ว!”

ซูเสวียนรอเขาหัวเราะเสร็จเสียบๆ “เรื่องของอาจารย์อา อาจารย์ปู่เคยเล่าให้ข้าฟังอยู่บ้าง”

นักพรตชงอึ้งมิกล่าวคำ

“อาจารย์ปู่กล่าวว่าบุคลิคนั้นแดงดุจดั่งเกลียวคลื่น ผู้ไม่ไหลตามและผู้ว่ายทวนกระแสนจะต้องพบกับอุปสรรคนับร้อย ความยากลำบากนับหมื่น” ซูเสวียนกล่าวซ้ำทีละคำด้วยน้ำเสียงราบเรียบแฝงความทะนง “ทว่าสำนักของข้าจึงเสวียน ต้อนรับเพียงผู้ว่ายทวนกระแสนเท่านั้น!”

นักพรตชงอึ้งที่กำลังมีนเมา กลางอกร้อนผ่าว ความขมขื่นสาดซัด

บอกไม่ถูกว่าเป็นความรู้สึกเช่นไร แต่นัยน์ตากลับมีน้ำตาคลอหน่วย

คนโหม่น้ำถูกโหม่น้ำเสียเอง นักพรตชงอีเมามายไม่ได้สติ เมื่อนึก
ย้อนกลับไปก็รู้สึกขบขัน แต่ก็นั่งหิวใจกลับบออุ่น กระทั่งเมฆฝนก็มีได้
เกลียดชังอีกต่อไป ทว่าสถานการณ์นอกเมืองย่ำแย่ลงทุกวัน ฝนตกหนัก
ทำให้น้ำในแม่น้ำเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ มีชาวดินถล่มและบ้านเรือนถูกน้ำพัด
เสียหายแหว่มาไม่ขาดสาย ผู้คนจึงพากันไปวัดพุทธอารามเต้าเพื่อวนขอ
ให้ฝนหยุดตก

นักพรตชงอีบังเอิญนึกขึ้นได้ จึงกล่าวกับชูเสวียน “ข้าสืบมาแล้ว
สตรีที่เจ้าช่วยไว้คล้ายจะเป็นคนสกุลเคอ คนสกุลเคอเป็นถึงขุนนางชั้นหนึ่งใน
ในราชสำนัก และเป็นตระกูลใหญ่ในห้องที่ ๓ ๔ ๕ ที่นางเก็บตัวอยู่ใน
เรือน ฮวาเจียนเถกัไม่มีทางเข้าไปจับตัวนางได้ บัดนี้ภัยแล้งคลี่คลายลง
แล้ว อีกไม่นานจำนวนคนต่างถิ่นในจิงโจวจะลดลง คงไม่เกิดเหตุการณ์
วุ่นวายทำนองนี้อีก”

ชูเสวียนบิดเสื้อผ้าที่ตากในห้องมาสามวันแล้วแต่กลับชื้นกว่าตอน
เพิ่งตาก และอดบ่นไม่ได้ “หากฝนตกเร็วกว่านี้สักสองสามเดือน เรื่องคง
ไม่เป็นเช่นนั้น”

นักพรตชงอีทอดถอนใจเช่นกัน “สวรรค์กลั่นเกลี้ยงมนุษย์ สร้างภัย
พิบัติครั้งใหม่ขึ้นมา ข้าไม่รู้เลยว่าสถานการณ์บนเขื่อนเป็นเช่นไรบ้าง”

ชูเสวียนได้ยินชากเล่าเสียงขรึมก็เกิดสนใจขึ้นมา “อาจารย์อากังวล
เรื่องคันดินริมฝั่งแม่น้ำหรือขอรับ”

นักพรตชงอีสั่งให้นักพรตน้อยจุดเตาอุ่นแล้วยกเข้ามา “สิ่งที่จิงโจว
หวั่นกลัวที่สุดก็คืออุทกภัย พื้นที่แห่งนี้สภาพแวดล้อมดีเยี่ยม ดินอุดม
สมบูรณ์ เรียกได้ว่าเป็นอู่ข้าวอู่น้ำ กำแพงเมืองแข็งแรงสูงใหญ่ ยากต่อการ
ป้องกันยากจะบุกรุกโจมตี ทว่าแม่น้ำเพียงสายเดียวที่มีก็คิดเดียว ตะกอนที่
ทับถมกันทำให้ท้องน้ำสูงขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นแม่น้ำอยู่สูงกว่าแผ่นดิน

หากคันดินถล่มน้ำก็จะไหลบ่าไปไกลนับพันลี้ มีคำกล่าวว่าจิตใจไม่เกรงกลัวสงคราม เพียงกลัวทุกอย่างเป็นแค่นั้นไป ได้ยินว่าเมื่อหลายสิบปีก่อน ก็เคยเกิดน้ำท่วมใหญ่กลางดึก ศพลอยเกลื่อนไปทั่วทุกหนทุกแห่ง”

ซูเสวียนนำเสื้อผ้าไปฝังบนเตาอุ่น ยิ่งฟังก็ยิ่งตกใจ “ทางการเตรียมป้องกันบ้างหรือไม่”

เสียงฝนที่ตกอย่างต่อเนื่องทำให้นักพรตซงอียากที่จะมองในแง่ดี “ไม่ป้องกันได้หรือ ส่งคนไปตรวจตราตลอดเข้าคำ ทั้งยังติดตั้งทราย หิน และไม่เสริมความแข็งแรงของคันดิน แต่ฝนก็ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดตก กระทั่งสระน้ำกลางเรือนยังเอ่อล้น เกรงว่าแม่น้ำคงจะแย่งยิ่งกว่า”

ควันสีขาวยืนพวยพุ่งออกมาจากเตาอุ่นลอยล่องสู่พื้นฟ้ามีดสลัว เมฆหนายังคงปกคลุมอยู่เหนือหลังคา กระทั่งซูเสวียนก็สัมผัสได้ถึงความกดดัน “กำแพงเมืองต้านน้ำท่วมไม่ได้หรือขอรับ”

“ต้านได้หรือไม่ล้วนขึ้นอยู่กับโชคชะตา ไม่รู้ว่าเมืองนี้เคยถูกน้ำท่วมไปกี่ครั้งแล้ว เจ้าเองก็ระวังตัวด้วย หากได้ยินเสียงฆ้องแจ้งเตือนก็รีบปีนขึ้นที่สูงทันที” นักพรตซงอียากับรีบเสด็จก็อดถอนหายใจไม่ได้ “ก่อนหน้านี้มีภัยแล้ง ต่อมาเมื่อทุกภัย ช่างเป็นปีแห่งภัยพิบัติจริง ๆ”

หลายวันผ่านไปในที่สุตฝนก็หยุดตก เมฆครึ้มสลายตัว วันรุ่งขึ้น ท้องฟ้าเริ่มปลอดโปร่ง ผู้คนผ่อนคลายลง ทุกอย่างกลับคืนสู่ปกติ ผุ้งขนตามท้องตลาดค่อยๆ เพิ่มมากขึ้น

เวลาล่วงเลยไปถึงยามบ่าย จู่ๆ ก็เกิดแผ่นดินไหวเสียงดังลั่น ประหนึ่งเสียงคำรามของอสูรไร้รูปร่าง ลั่นสะเทือนจนผู้คนพากันตื่นตระหนก

ม้าที่วิ่งอยู่บนถนนตกใจจนถีบตัวขึ้นหวีดร้องเสียงแหลม เป็นผลให้ตัวรถเอียง คนขับรถม้าไม่ทันระวังจึงล้มกลิ้งไปกับพื้น นอนกอดขาลุกไม่ได้ไปครู่ใหญ่ ขณะที่ผู้คนกำลังลนลาน เสียงฆ้องก็ดังก้องไปทั่วเมือง และ

ดังที่ขึ้นเรื่อยๆ จากนั้นก็มีคนร้องตะโกนอยู่บนกำแพงเมืองด้วยน้ำเสียง
หวาดกลัวและสิ้นหวัง

“คันดินถล่ม ประตูสู่ยจินแตกแล้ว หนีเร็ว!”

นักพรตชงอี่ไปข้างนอกยังไม่กลับ ชูเสวียนที่อยู่ในอารามได้ยินเสียง
ความเคลื่อนไหวจึงติดตามขึ้นหลังคา เห็นคลื่นน้ำสีน้ำตาลแดงไหลทะลัก
เข้ามาทางทิศตะวันตกอย่างมิดฟ้ามัวดิน ชัดบ้านเรือนพังเสียหาย เสียงดัง
สนั่นหวั่นไหว ทุกสิ่งจมหายไปในเกลียวคลื่น

ชูเสวียนรีบลงไปที่หัวเหล่านักพรตน้อยขึ้นหลังคา ก่อนจะเร่งให้
นักพรตที่มีวรยุทธ์รีบหนีไป เมื่อนักพรตกับคนงานทั้งหมดย้ายขึ้นที่สูง
ก็ตรวจสอบจนแน่ใจว่าทุกคนปลอดภัยดี เขาหันมองตลาดแล้วอดใจหาย
ไม่ได้ นอกอารามกลายเป็นผืนน้ำ ไม่รู้ว่ามีชาวบ้านกี่คนดำผุดดำว่ายอยู่
ในนั้น

ชูเสวียนอยู่ที่จิงโจ้วมาพักหนึ่งแล้ว รู้จักภูมิประเทศในเมืองเป็นอย่างดี
ทิศตะวันออกเป็นที่อยู่อาศัยของเหล่าขุนนางและคหบดี และเป็นทำเลที่
สูงที่สุด อารามเสวียนเมี่ยวตั้งอยู่กลางเมือง นับว่าไม่สูงไม่ต่ำ ทำเลที่ดี
ที่สุดคือทิศตะวันตกเฉียงใต้ใกล้กับประตูสู่ยจิน คนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ใน
ที่นั้นเป็นคนยากจน เมื่อน้ำซัดเข้ามา บ้านเรือนหลังเล็กทรุดโทรมทั้งยังไม่มี
กำแพงกันจึงถล่มลงทันที ช่างนำเวหนายังนั่ง

ฝั่งตรงข้ามอารามเสวียนเมี่ยวคือหอสุราสูงสามชั้นซึ่งชั้นล่างสุดจม
อยู่ใต้น้ำ ชูเสวียนทะยานข้ามไปตัดเสาไม้แล้วยื่นออกนอกอาคาร จากนั้น
ก็ปีนออกไป เขาคว้าตัวชายคนหนึ่งที่เกิดบจมน้ำตายขึ้นมา แล้วโยนไปยัง
ที่ที่ปลอดภัย ทำเช่นนั้นไปเรื่อยๆ ไม่นานก็จุดคนขึ้นมาจากน้ำได้หลายคน
ทว่าเมื่อมองไปรอบๆ มีผู้คนอีกมากมายที่กำลังตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำ เขา
ไหนเลยจะช่วยได้หมด

ทั้งชายร่างกำยำที่คว้าแผ่นไม้เอาไว้ได้ แต่กลับถูกไม้คานที่น้ำพัดมา
กระแทกจนกระดูกหักตาย หญิงชราที่กอดท่อนไม้ มองดูคนในครอบครัว

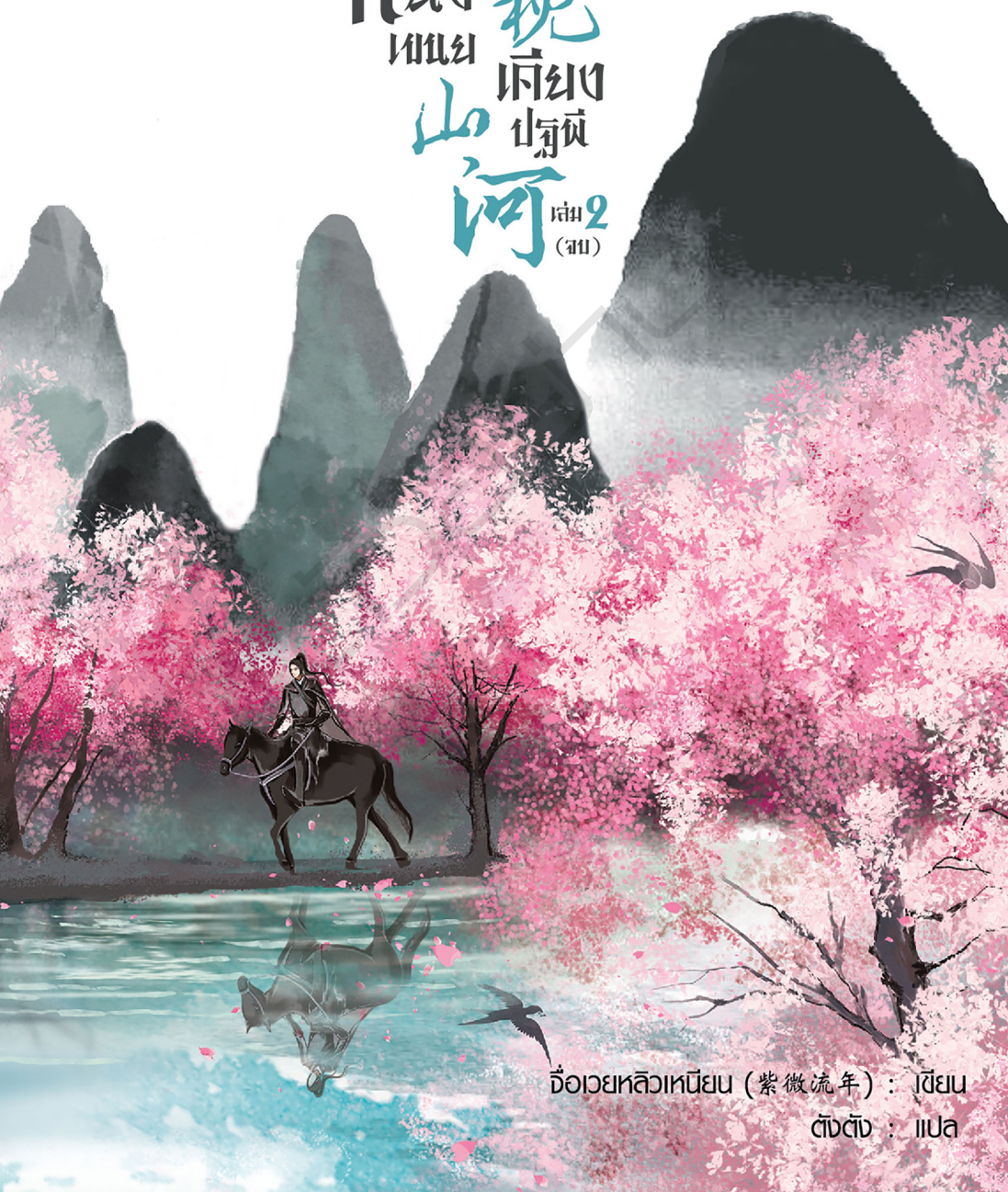
ถูกคลื่นยักษ์กลืนกินไปต่อหน้า ไหนจะมารดาที่พยายามดันบุตรขึ้นไบบน
กำแพงอย่างสุดกำลัง แต่ตนเองกลับถูกน้ำพัดหายไป โสตประสาทของ
ชูเลี่ยนเต็มไปด้วยเสียงร้องไห้คร่ำครวญ ในโลกที่กว้างใหญ่ไพศาล มนุษย์
ก็เปรียบเสมือนมดปลวกที่อ่อนแอไร้แรงสู้

เมื่อชาวบ้านที่หนีขึ้นที่สูงทันตั้งสติได้ ก็เริ่มช่วยกันอย่างขยันขันแข็ง
จนมีด้ามองอะไรไม่เห็นถึงได้หยุด

นักพรตชงอุ้มน้ำพัดไปเช่นกัน ลำบากยิ่งนักกว่าจะกลับมาถึงอาราม
เมื่อเห็นชูเลี่ยนกับทุกคนปลอดภัยก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก หลังพักครู่
หนึ่งเขาก็เปิดอารามส่วนที่ไม่จมน้ำให้ผู้ประสบภัยเข้าพัก และสั่งให้ศิษย์
แบ่งเสบียงที่เก็บรักษาไว้ส่วนหนึ่งออกมา แล้วต้มโจ๊กแจกจ่ายให้ทุกคนกิน
ประทังชีวิต

ท่ามกลางราตรีที่มีดมิด มีเสียงร่ำไห้ดังมาจากทั่วทิศ ไม่รู้กี่คนที่ต้อง
พลัดพราก จากไปอย่างมิอาจหวนคืน

枕詞
山
河 2
(จบ)

ชื่อเวยหลิวเหนียน (紫微流年) : รัชชานันท์

ต้นฉบับ : แปล

หกสิบหก

เสียงกรวญคร่ำ

เหตุการณ์เกิดขึ้นกะทันหัน แม้แต่ราชาจกจันเหม้นต์ยังไม่ทันตั้งตัว เขาตกใจและโมโหเป็นอย่างมาก อ้าปากคิดจะร้องคำราม ชูเสวียนก็ถือกระบี่พุ่งเข้ามาแล้ว

ปราณกระบี่ของชูเสวียนทรงพลัง ดุจมังกรน้ำแข็งสะท้านธารา สวรรค์ กระทั่งราชาจกจันเหม้นต์ยังมีกล้าวอกแว่ก ทำได้เพียงต้านรับ สุดกำลัง ทั้งยังแยกไม่ออกว่าอีกฝ่ายวิปลาสไปแล้วหรือยังมีสติครบถ้วน กันแน่

สองยอดฝีมือปะทะกัน สายลมกระโชกอบทิศ ไอลังหารเดือดพล่าน ทุกสำนักตรงนั้นตกใจอ้าปากค้าง เกรงกลัวจะโดนลูกหลงจึงพากันหลบหนี ลานกว้างพล้นว่างโล่ง และการวิวาทก็หยุดลง

ราชาจกจันเหม้นต์ได้รับคำให้ว้าวานให้ปลุกปั่นจนเกิดคึกนองเลือด ระหว่างวังเจ้ียงหยางกับทุกสำนักในยุทธภพ คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ ชูเสวียนจะโผล่มาจนต้องสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย ฝ่ามือเพลิงเยือกแข็งของเขาเปล่งแสงแดงฟ้า ลำแสงอานุภาพแปลกพิสดาร ชูเสวียนกลับยืนตระหง่าน กระบี่โจมตี

หนักขึ้นเรื่อยๆ ผิดไปจากปกติเป็นอย่างมาก

ปราณกระบี่ปะทะคลื่นพลังร้อนเย็น พื้นหินใต้ฝ่าเท้าแตกร้าว สองฝ่ายประมือกันหลายสิบกระบวนท่า เฉียดผ่านความตายหลายครั้ง ประมาทนิดเดียวอาจแขนขาคอขาด กระทั่งนักพรตเป่ย์เงินยังตกตะลึง ชาวพุทธคนอื่นก็ยิ่งขวัญหนีดีฝ่อ

ในช่วงหน้าลือหน้าขาน กระบี่ชิงหลิระเบิดเสียงตุ้มจิ้งกรร็องคำราม พุ่งเข้าใส่หมายกลืนกินราชจกัณฑ์เหมันต์ ทว่าฝ่ามือเย็นเฉียบของราชจกัณฑ์เหมันต์ก็ประทับลงบนซี่โครงชูเสวียนในเวลาเดียวกัน

พริบตานันโลहितสาดกระจาย ราชจกัณฑ์เหมันต์แขนขาตลบั่น เส้นเลือดบนใบหน้าปูดโปน เขาโซซัดโซเซได้สามก้าวก็ล้มลง โลहितจำนวน มากพุ่งทะลักออกจากลำคอ ชลুষกระดูกแหล่มทองหล่นจากเอว กลิ้งหลุนๆ เข้าไปในกองเลือด

ชูเสวียนใช้ปราณกระบี่ตัดเส้นเลือดที่ลำคอศัตรู ตนเองก็ได้รับบาดเจ็บไม่น้อย คิ้วมีเกล็ดน้ำแข็งปกคลุม ใบหน้าซีดขาวจนน่าตกใจ จากนั้นก็กระอักเลือดออกมาคำใหญ่

ลานหน้าโถงใหญ่เงียบสงัด คนวังเจิ้งหยางตั้งสติได้ก่อน จึงรีบหาม ศิษย์ที่บาดเจ็บกลับไปรักษา

จู่ๆ กระบี่อสูรที่ทุกคนสาปแช่งก็ปรากฏตัว ซ้ายยังสังหารคนสามคนไปในชั่วพริบตา ทั้งที่ทุกสำนักร่วมมือกันจัดการเขาได้ แต่กลับนิ่งเฉยอย่างน่าประหลาด ครั้นชูเสวียนเบือนหน้ามา ใช้สายตาเย็นเยียบกวาดมองรอบด้าน ผู้คนที่ขยับถอยหลังอย่างร้อนรน ในใจลอบหวาดหวั่น กลัวจะกลายเป็นเป้าหมายต่อไปของคนสติฟั่นเฟือน

ความเงียบปกคลุมทั่วบริเวณ ทุกคนมองดูกระบี่อสูรเก็บกระบี่เข้าฝัก คุณเข้าไขกัศริระให้นักพรตเป่ย์เงินที่หน้าโถงใหญ่ ก่อนแปลงวาจาเสียงดังฟังชัด “ศิษย์เอกตัณญชูเสวียน มาที่นี่เพื่อกราบลาอาจารย์”

ที่แท้เขาก็มิได้เสียชีวิตโดยสมบูรณ์ ลานกว้างเงียบลงชั่วครู่ ก่อนเสียง

ซบซิบด้วยความตกใจจะดังขึ้น

ครานักพรตเปย์เงินลั่นไหว น้ำเสียงมีไคร่มั่นคง “ศิษย์ชั่ว ยังรู้จักกลับมาหรือ”

ชูเสวียนก้มหัวต่ำแล้วเอ่ย “ศิษย์ผิดต่อคำสอนของอาจารย์ บัดนี้ คุ่มดีคุ่มร้าย เหลือเวลาไม่มาก จึงมาเพื่อบอกลา อาจารย์โปรดอย่าอาลัย อารวรรธ รักษาสุขภาพให้แข็งแรงด้วย”

น้ำเสียงของเขานิ่งสงบผิดจากปกติ ศิษย์วังเจิ้งหยางที่อยู่ตรงนั้น พากันเหล่าน้ำตา

นักพรตเปย์เงินจิตใจลั่นไหว น้ำตารื้นด้วยความเสียใจ “ในเมื่อสำนัก ผิดแล้ว โฉนจึงไม่วางกระบี่แล้วรอรับโทษทัณฑ์จากสำนัก!”

ชูเสวียนมิได้ถกเถียง เพียงเอ่ย “ศิษย์ยังมีเรื่องค้างคา อาจารย์โปรด ยกโทษให้ด้วย”

ไต้ซือเฉิงชินถอนใจ “ประสพทุกข์คำทำนักพรตเกิด วางกระบี่ลง เสีย กลับตัวตอนนี้เชื่อว่าอะไรหวั่ง”

ชูเสวียนค้อมคำนับไต้ซือเฉิงชิน ทว่าไม่ได้เอ่ยตอบ เพียงหมุนกาย ตรงไปยังทางลงเขา

ประมุขหวั่งพลันตะโกน “ปล่อยไปไม่ได้ วันนี้ต้องกำจัดชูเสวียน ให้สิ้นซาก!”

เฟิงอู๋ไต้สติก็นิ่งโวยวาย “ใช่แล้ว ตอนนี้เขาบาดเจ็บ พวกเราทุกคน ลงมือพร้อมกันเลย!”

เหล่าจอมยุทธ์ถูกปราณกระบี่ของชูเสวียนกดข่มจนเสียการควบคุม พอได้ยินเสียงตะโกน เห็นชูเสวียนยังคงมีสติ ทั้งยังยำเกรงนักพรตเปย์-เงิน จึงขวัญกล้าขึ้นหลายส่วน บางคนก็หิบบอาวุธขึ้นมาตั้งท่าสกัดขวาง

ทว่าชูเสวียนกลับทำหน้าเย็นชา ประหนึ่งมังกรทะยานพุ่งตรงมา เหล่าชาวยุทธ์มีหันแกว่งดาบก็เกิดหวาดกลัวขึ้นมาเสียก่อน จึงพากันถอยหนีและหลบทางให้

นักพรตเป่ยนรีบตะโกน “ตั้งค่ายกลกระปี่สักตเขาไว้!”

ครั้งนี้คำสั่งของประมุขวังเจิ้งหยางไม่เป็นผล บรรดาศิษย์ต่างละล้าละลัง กว่าเยถึงกับพวกศิษย์ที่จะขยับเท้าไล่ตาม ชูเสวียนก็ทะยานฝ่ากลุ่มคนลงเขาไปแล้ว

เยถึงเข้าใจความคิดของอาจารย์ดี ทางออกที่ดีที่สุดในยามนี้คือการขังชูเสวียนเอาไว้ชั่วคราว นอกจากจะป้องกันมิให้เขาทำร้ายผู้อื่น ก็ยังพอจะเจรจากับผู้คนในยุทธภพได้ หากปล่อยไปจนเกิดเรื่องขึ้นอีก วันหน้าหากอยากรักษาชีวิตศิษย์น้องเอาไว้คงมิใช่เรื่องง่าย

เพียงแต่เขาไล่ตามอย่างไรก็ตามความเร็วของชูเสวียนไม่ทัน ครั้นมาถึงเชิงเขา ตามต่อก็ต้องลงเขา ออกจากเขาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากอาจารย์เป็นสิ่งที่ต้องห้ามของสำนัก ศิษย์คนอื่นๆ จะลอบเฝ้าและหันมองกันเยถึงจึงเอ่ยอย่างเด็ดขาด “พวกเจ้ากลับไป! ข้าจะตามไปคนเดียว”

เยถึงรู้ว่าหลังจากนี้คงหนีไม่พ้นโทษทัณฑ์ และรู้ว่าชูเสวียนพร้อมเสียดสีทุกเวลา ไล่ตามต่อไปอาจเป็นอันตราย แต่เขาจะปล่อยให้ศิษย์น้องผู้เป็นดั่งน้องร่วมอุทรจากไปไม่หวนกลับมาได้เช่นไร เยถึงทุ่มกำลังมุ่งหน้าไปลืบทว่าลี ลมหายใจปั่นป่วน ปรารถนาอดปรวนแปร ขณะใกล้จะหมดหวังก็มองเห็นศาลาริมทางหลังหนึ่ง

เงาร่างอันคุ้นตานั่งอยู่ในศาลาเพียงลำพัง เห็นได้ชัดว่ากำลังรอคอยใครบางคน

เยถึงขอบตาร้อนผ่าว น้ำตาเกือบรินไหล เขาชะลอฝีเท้าเดินเข้าไปก่อนเปล่งเสียงออกมาอย่างยากลำบาก “กลับไปกับศิษย์พี่”

ชูเสวียนดูไม่คล้ายคนสติฟั่นเฟือน เขาขีดเขียน สงบนิ่งและดูอ่อนล้า “ศิษย์พี่ยินดีนั่งเป็นเพื่อนข้าสักครู่หรือไม่”

เยถึงล่าคอตีบตัน ยิงรู้สึกรวดร้าว ก่อนจะขมก้นความเศร้าแล้วนั่งลง

ชูเสวียนปลดถุงหนังจากเอว ดึงจุกไม้ดอก กลืนสุราไซยกุ่น “ข้าไม่เคยร่ำสุรากับศิษย์พี่มาก่อน วันนี้ฝ่าฝืนกฎเพื่อข้าสักครั้งเถิด”

สุราฤทธิ์แรงไหลผ่านลำคอ เย็นถึงหลังน้ำตาออกมาจริงๆ “ศิษย์พี่ไม่มีทางปล่อยให้เจ้าเป็นอันใดไปเด็ดขาด ไม่ว่าจะเป็นโรคชนิดใด ศิษย์พี่ก็จะรักษาเจ้าให้หายดี”

ชูเสวียนยิ้มจืดเจื่อน ดวงตาแดงเรื่อ “ขอบคุณศิษย์พี่ แต่ข้าไร้ทางรักษาแล้ว”

เยื้องคล้ายถูกมิดกริดหัวใจ ผื่นแฉะ “เหลวไหล ข้าจะเชิญหมอเทวดาแห่งหุบเขาฟางไ่วมา ย่อมต้องมีวิธีการรักษา อยู่ดีๆ เหตุใดจึง...”

ชูเสวียนบาดเจ็บภายในไม่น้อย ยิ่งดื่มน้ำหนักยิ่งชืดขาว “ศิษย์พี่ข้าทั้งจดหมายให้อาล้งฉบับหนึ่ง บอกว่าหากวันหน้าเกิดเรื่องก็ให้ไปหาท่านเด็กคนนี้เกิดมาลำบาก ข้ายังไม่ประสีประสา ไม่มีใครดูแลย่อมถูกข่มเหงรังแก ศิษย์พี่ช่วยดูแลนางด้วย”

เยื้องทนฟังต่อไม่ไหว ยกมือแย่งถุงหนังมา “ศิษย์ของเจ้า เจ้าก็ดูแลเอง อย่าหวังว่าข้าจะสนใจ!”

ชูเสวียนมิได้โต้เถียง เพียงวางกระบี่ซึ่งหลบลบบนโต๊ะหิน “กระบี่เล่มนี้ข้าคิดจะมอบให้อาล้งยามนางเติบโต บัดนี้คงทำไม่ได้แล้ว นางไม่มีอาจารย์ รับกระบี่ไปจะเป็นภัยแกนาง ท่านเห็นว่าอนุชนคนใดเหมาะสมก็นำไปมอบให้เถิด”

เยื้องน้ำตาไหลพราก ทว่าไม่อยากถูกพบเห็น จึงกระดกสุราเข้าไปอีกใหญ่ ก่อนเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่า “อย่าได้คิดฟุ้งซ่าน ได้หล้าไม่มีอุปสรรคที่มิอาจข้ามผ่าน ลำบากเพียงใดศิษย์พี่ก็จะอยู่กับเจ้า”

แสงอาทิตย์เจิดจ้า ลมฤดูร้อนพัดโชย ดอกไม้ปาริมทางบานสะพรั่ง ชูเสวียนมองดูเงียบๆ ครู่หนึ่ง “เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว กลับไปรังแต่จะทำให้สำนักเดือดร้อน ข้าเหลือเวลาไม่มากแล้ว ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องจัดการ”

เยื้องไม่กล้าต่อแะเขา จึงเอ่ยคล้อยตาม “ไม่ว่าเรื่องอะไร ศิษย์พี่ก็

จะจัดการให้”

ซูเลี่ยนพลันยิ้ม “ศิษย์พี่ไปไม่ได้ เรื่องนี้มีเพียงคนใกล้ตายเท่านั้น
ที่ทำได้”

ไม่รอให้เย่ถึงพูด ซูเลี่ยนก็เริ่มอธิบาย “ข้าคิดจะกำจัดเส้าลือ เขา
เป็นคนสนิทของเว่ยหนิงโหว เว่ยหนิงโหวยอมโกรธเป็นฟินเป็นไฟ เพราะห
ดีที่ข้าเสียสติ เมื่อข้าตายลงนั่นก็จะมีข้อแก้ต่าง ไม่ต้องกลัวถูกราชสำนัก
เพ่งเล็ง”

ตัวตนของเส้าลือเป็นปริศนามาตลอด เย่ถึงตกตะลึง “เจ้าไปได้ยิน
มาจากที่ใด”

ซูเลี่ยนบอกเสียงเรียบ “คงเป็นลิขิตสวรรค์ ข้าจึงได้รู้บางเรื่องก่อน
เสียสติโดยสมบูรณ์ นายที่แท้จริงของห่อเจาหมู่คืออ๋องหก สังหารเส้าลือ
เท่ากับตัดแขนข้างหนึ่งของอ๋องหก มิเช่นนั้นห่อเจาหมู่จะกลับมาผงาดอีกครั้ง”

เย่ถึงปวดใจยิ่ง แต่ไม่มีเวลามาขบคิด เพียงจับแขนเขาไว้ “เชื่อฟัง
ศิษย์พี่ เจ้าไม่ต้องสนใจเรื่องใดอีก เส้าลือก็ดี อ๋องหกก็ดี เรื่องผดุงคุณธรรม
เจ้าทำมามากพอแล้ว ฟ้าถล่มลงมาก็ไม่ต้องสนใจ ตามข้ากลับไปรักษาตัว
ที่สำนัก!”

ซูเลี่ยนมิได้สะบัดออก เพียงเอ่ยอย่างมีนัย “ศิษย์พี่ ท่านเคยกล่าว
ว่าขอเพียงมีใจมุ่งมั่น ใต้หล้าไม่มีเรื่องใดเป็นไปไม่ได้ แต่ครั้งนี้ข้าทำไม่ได้
จริงๆ วันหน้าท่านช่วยไปที่กลางหยาแทนข้า บอกนางว่า...ข้า...ข้า...”

สุดท้ายเขาก็มิได้กล่าวออกมา เพียงสวดลมหายใจอย่างสั้นเทา หยิบ
ถุงหนังมาตีมสรู่อีกสุดท้าย

เย่ถึงรู้สึกหะเหม้งๆ จึงคิดจะสกดจุดเขา แต่ฝ่ามือกลับลื่นไถลเพราะ
ถูกซูเลี่ยนผลักออกนอกศาลา

ซูเลี่ยนน้ำตาเอ่อคลอ จ้องมองอย่างลึกล้ำ “ศิษย์พี่ ข้าไปละ ชาติ
หน้าค่อยพบกันใหม่”

เย่ถึงรีบพุ่งไปหาแต่ก็เข้าไปก๊วหนึ่ง เงาร่างของซูเลี่ยนทะยานจาก

ไป เลื่อนรางลงเรื่อยๆ ก่อนจะหายลับไป

ดวงตะวันแดงฉานดุจโลหิตจวนเจียนจะลับขอบฟ้า

บ่าวรับใช้เปิดม่านประตู่ เหนืออันลงจากรถม้า ถูกแสงแดงดั่งความ
สนใจไปชั่วขณะ

แม่แผนยแหยงให้วังเจิ้งหยางแตกหักกับยุทธภพจะล้มเหลวไปอย่าง
น่าเสียดาย แต่ก็บีบให้ยอดเขาเทียนตูเรียกผู้อาวโสกลับไปหาหรือเป็นการเร่ง
ด่วน และรับปากว่าจะกำจัดคนตามที่ทุกสำนักร้องขอ บัดนี้ทั่วทั้งยุทธภพ
จึงกำลังแลกเปลี่ยนข่าวสารและหาโอกาสล้อมจับกุม กระบือสูรหมดทาง
รอดแน่แล้ว ทั้งๆ ที่รู้เช่นนั้น เหนือกลับรู้สึกไม่สบายใจพิกล

บอกไม่ถูกว่าเป็นเพราะเหตุใด เขาเฝยหันมองชายคาเรียงราย
ทันใดนั้นก็มิแสงพาดทับลงบนหน้าผากเขา
กระบี่ยาวสีหิมะสะท้อนเมฆสีขาวดั่งส่องประกายเจิดจ้าไร้ที่ใดเปรียบ
เหนือชักกระบี่ไม่ทัน จึงยกฝ่าขึ้นขวางตามสัญชาตญาณ ลมเย็น
พัดผ่านผิวกาย หนาวลึกถึงไขกระดูก

สติของเขาดับวูบไปครู่หนึ่ง มองเงาร่างสูงโปร่งเก็บกระบี่และเดิน
ห่างออกไปบนถนนสายยาว

ผืนฟ้าผืนดินเป็นสีแดงฉาน เหนียวข้นดุจโลหิตอุ่นร้อน
ท้องถนน ร้านรวง ผู้คน ธงธงสุรา ถูกปกคลุมด้วยสีแดงสด เกิด
เป็นภาพอันน่าพิศวง

เสียงกริธร้องอย่างบ้าคลั่งดังก้องถนนสายยาว องค์กรชั่วรอบรถม้า
หน้าซีดขาว ตัวสั่นด้วยความกลัว

คนผู้หนึ่งล้มคว่ำลงกับพื้น ศีรษะจดลำตัวขาดเป็นสองท่อน ใบหน้า
ที่ถูกผ่าครึ่งฉายแววตื้นกลัวเล็กน้อย

คนสนิทของเว่ยหนิงโหวถูกฟันขาดสองท่อนกลางถนน ชาวบ้านหวาด
ผวา ยุทธภพพรันพริ้ง ราชสำนักหวั่นวิตก

แรงกดดันถูกส่งต่อเป็นทอดๆ ทั้งยุทธภพและลิ่วซ่านเหมิน⁷⁶ ล้วนไถ่ล่าชูเสวียน

ปลายเดือนเจ็ด ทะเลสาบตั้งถึงมีเมฆครึ้มดุจหมึก ลมพัดกระโชกสายฟ้าฟาดดังสนั่น คลื่นโหมกระหน่ำ

เสียงตะโกนดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง เงากระบี่ตัดสลับ สว่างไสวยิ่งกว่าสายฟ้าบนท้องนา

ตงหยวน หนานกู่ ชงอี และผู้อาวุโสอีกสองคนตั้งค่ายกลกระบี่พยายามตรึงคนคลุ้มคลั่งไว้ในค่ายกลอย่างสุดความสามารถ ดูกำลังพันธนาการมังกรเจียวหลงที่พยายามจะทะยานขึ้นฟ้า นัยน์ตาชูเสวียนวางเปล่าเย็นชาแฝงจิตสังหารไร้สิ้นสุด ปราณกระบี่แผ่กระจาย แม้แต่ผู้อาวุโสยังรู้สึกกดดันอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทุกสำนักในยุทธภพที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนอกสั่นขวัญแขวน

สายฟ้าฟาดผ่าอย่างต่อเนื่อง เกลียวคลื่นหอบซัดสูงดุจภูผา

ค่ายกลกระบี่หืดเล็ดลงทุกขณะ เสียงโลหะปะทะดังผสานเสียงอลสนิบาต ผู้อาวุโสสามคนได้รับบาดเจ็บ ชูเสวียนเลือดไหลอาบกาย ถอยหลังไปหลายก้าว คลื่นขวพล้นซัดขึ้นมา รวบรวมมีมือล่องหนลากเขาลงไปในทะเลสาบคลั่ง

นักพรตชงอีกระโจนเข้าไปคิดจะคว่ำตัวเขา กลับเห็นคลื่นเขียวกรากสายฟ้าสว่างวาบ กระแสน้ำอันมืดมิดกลืนกินทุกสรรพสิ่ง

หรวนจึงเหยียนหลับฝันยาวนานว่านางจมอยู่ใต้น้ำ มองดูผิวน้ำไหวกระเพื่อม เงาคนเลื่อนร่างบนฝั่ง ทันใดนั้นผิวน้ำก็แตกกระจาย บุรุษผู้นางรักสุดหัวใจดวงตาปิดสนิท ร่วงลงสู่หุบเหวอันมืดมิด

⁷⁶ คำเรียกสามหน่วยงานซึ่งมีอำนาจในการไต่สวนคดีความ ประกอบด้วย กรมอาญา ศาลต้าหลี่ และสำนักตรวจการ

นางไล่ตามไปอย่างสุดกำลัง รอบด้านยิ่งมืดมิด น้ำยิ่งหนาวเย็น หัวใจของนางสับสน ยืนดิ้นรนลงสู่ก้นเหวไปพร้อมกับเขา ทว่ากระแสน้ำกลับก่อตัวรุนแรงขึ้น บีบให้นางตื่นจากความฝัน ก่อนจะมองเห็นท่านยาผู้เป็นที่รัก

สีหน้าของหญิงชราฉายแววอ่อนล้าอันเกิดจากความทุกข์ “หนูหนูลุกขึ้นมาดื่มน้ำแกงสักหน่อย”

หรวนจึงเหยียนถูกสาวใช้ประคองขึ้นอย่างเหม่อลอย กลืนน้ำแกงอย่างด้านชา ไม่รับรู้รสชาติใด

“หนูหนูไม่อยากออกเรือนก็ช่างเถิด ยาจะจัดการให้ ขอเพียงเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข เรื่องอื่นๆ ล้วนไม่สำคัญ” ท่านยาโอบกอดพลาบปลอบโยนราวกับนางเป็นทารก ครั้นเห็นนางจะหลับไหลอีกครั้งก็เอ่ย “นักพรตแซ่เย้วมาเยือน เขาเป็นศิษย์พี่ของคนผู้นั้น และอยากพบหน้าเจ้าสักครา”

หรวนจึงเหยียนหนึ่งไปเนิ่นนานกว่าจะพยักหน้า

นางซุบผอมจนไม่เหลือเค้าเดิม ผิบลุกขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัว เส้นผมหลังตัดส่วนที่ไหม้ออกก็ยังคงขาดแหว่ง หวีรวบเป็นมวยไม่ได้ สาวใช้จึงทำได้เพียงใช้ผ้าโปรงบางคลุมเอาไว้

เยถึงโบหน้าชิดเสียว ทั้งสองนั่งมองหน้ากันเงียบๆ อยู่หนานก่อนเขาจะเอ่ย “ศิษย์น้องจากไปแล้ว ช่วงปลายเดือนเจ็ด ที่ทะเลสาบตั้งถึง”

หรวนจึงเหยียนหนึ่งเสียบ เพื่อให้นางตัดใจหรวนเฟิงเซี่ยนจึงเล่าเรื่องที่ว่าซูเสวียนคลุ้มคลั่งเพียงใด สังหารคนด้วยวิธีไหน และตายไปอย่างบ้าคลั่งเช่นไรให้ฟังจนหมด

เยถึงหวดคลั่งขมับระงับอารมณ์ “ครั้งสุดท้ายที่ได้พบศิษย์น้องยามยังมีสติแจ่มชัด เขากล่าวว่า...ขอท่านหญิงอย่าได้โศกเศร้า และดูแลตัวเองให้ดี”

หรวนจึงเหยียนเสียบไปเนิ่นนาน “ขอบคุณ”

เยถึงเองก็ไม่มีสิ่งใดจะพูดต่อ ยามลุกขึ้นบอกลาความคิดหนึ่งก็ผุด

ขึ้นมา “ศิษย์น้องยังกล่าวอีกว่า ไม่ว่าวันหน้าท่านหญิงแต่งงานกับผู้ใด เขา
ล้วนอายุพรให้จากใจจริง เว้นแต่เพียงเวรหนึ่งโหว คนผู้นี้ไม่ใช่คนดี”

หรวนจึงเหียนค้อยๆ เงยหน้าสบตากับเขา “ขอบคุณท่านนักพรต
ชีวิตนี้ข้าไม่คิดจะแต่งงานอีกแล้ว”

เมื่อก้าวออกจากจวนหลวงหย่าอ่อง ธงเฮ่าที่รออยู่ด้านนอกก็เข้ามาหา
เยถึงจึงเอ่ยถามอย่างไม่แสดงอารมณ์ “อารามไท่หวงได้ความว่า
อย่างไร”

ธงเฮ่าส่ายหน้า “ส่งคนไปสอบถามจนทั่วแล้ว ไม่เคยพบเห็นสตรีชาว
หูที่ใช้กระบี่ได้เลย”

เยถึงมองดูแนวเขาที่อยู่ห่างไกลออกไป และเอ่ยอย่างเคร่งขรึม “หา
ต่อไป”

ธงเฮ่าถอนหายใจ “ข้าว่านางจงใจหลบซ่อนตัว ศิษย์น้องซู่ไม่อยู่แล้ว
นางย่อมไม่เต็มใจกลับไป”

เยถึงเสียบไปครู่ใหญ่ “ข้ารู้ แต่เขามีศิษย์เพียงคนเดียว จะปล่อยให้
เป็นอะไรไปอีกไม่ได้”

ธงเฮ่าปลี่ยนรู้สึกรำคาญและเอ่ยเบาๆ “ข้าจะบอกให้ทุกคนออกค้นหา
อีกครั้ง”

ผืนฟ้าหมองหม่นทอดยาว เยถึงปลี่ยนตกอยู่ในภวังค์ หน้าอกกลวง
เปล่าและหนาวเหน็บ คล้ายบางส่วนของกระดูกหักออกไป

ผู้คนขวักไขว่ นภากว้างไกล

นับจากวันนี้ จะไม่มีชายหนุ่มรูปงามผึ่งผายคอยแย้มยิ้มร้องเรียก
ศิษย์พี่อีกต่อไป

บทพิเศษหนึ่ง

พลูตัส

ระหว่างนอนเชยหิรัฐีลิกคันยุบยิบบนใบหน้าคล้ายถูกแมลงสาบไต่ เขาจึงเป่าลมไล่ตามความเคยชิน แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงแมลงสาบบินหนีจึงลืมหูลงไป พอเห็นมันลืมหูลงลอยดอกแขวนอยู่เหนือศีรษะ กายห่มคลุมด้วยผ้าแพรเนื้อนุ่มลื่นก็นิ่งไป

ก่อนหลับยังอยู่ในคุกหลวงที่มีดเหม็นอับ ตื่นมากลับอยู่ในห้องหับที่สะอาดสะอ้าน เชยหิรัฐีได้ตระหนก เพียงกลอกตาไปมาพลางเอ่ยพึมพำ “หรือกำลังฝันว่ากลับไปทิวังโจว วิเศษจริงๆ ไฉนจึงไม่มีหญิงงามสักคนเล่า”

ระหว่างนั้นประตูก็เปิดออก เชยหิรัฐีหันไปมองด้วยความตื่นเต้น กลับเห็นบุรุษสวมชุดแพรคนหนึ่งก้าวเข้ามา แสร้งทำทำที่เยือกเย็นและกล่าว “ผู้อาวุโสเชยตื่นแล้วหรือ”

เชยหิรัฐีเห็นว่าเป็นบุรุษ ความตื่นเต้นก็ลดฮวบ จึงกลอกตาและคร้านจะพูดตอบ

ผู้มาเยือนเห็นเขาเฉยเมยก็กระแอม “ข้าเหนื่อยเหวินชื่อเยวี่ยน ผู้อาวุโสไม่แปลกใจหรือว่าออกจากคุกแล้วมาที่นี่ได้อย่างไร”

เซียหลี่ส่งเสียงจี้จี้จะไม่สบอารมณ์ “เจ้าแซ่เหวิน? จิ้งจอกเหวินเจียวเป็นอะไรกับเจ้า”

เหวินซือเยวี่ยนไม่คิดว่าเขาจะเดาได้ในทันที จึงแยมั้มบาง “เป็นท่านปูของข้าน้อย”

เซียหลี่กล่าวอย่างเฉยเมย “เจ้าขวัญกลัวยิ่งกว่าเจ้าจิ้งจอกเม่านัก ถึงกับกลัวยื่นมือเข้าไปในคุกหลวง น่าเสียดายที่ลืมนึกมาให้ชัดเจน ผู้แซ่เซียแขนขาใช้การไม่ได้ ไร้ความสามารถในการโยยบินปีกำแพงนานแล้ว เสียแรงเปล่าโดยแท้”

เหวินซือเยวี่ยนมิได้ตกใจ “ท่านปูเคยชมผู้อาวุโสให้ข้าน้อยฟังหลายครั้ง ไม่นานนี้เพ็ชรราบข่าวว่าผู้อาวุโสถูกคุมขังอยู่ในคุกหลวง ทุกข์ทรมานแสนสาหัส ข้าน้อยรู้สึกเสียใจ จึงช่วยเหลืออย่างสุดกำลัง หาได้คิดให้वानให้ผู้อาวุโสลักขโมยสิ่งใด”

เซียหลี่พ่นหัวเราะ “จิ้งจอกทั้งรังแสวงทำตัวเป็นกระต่ายไปโย เจ้าทำทุกวิถีทางเพื่อพาข้าออกมา แท้จริงต้องการให้ข้าทำอะไรได้ มีผู้บอกมาตามตรง”

ในที่สุดเหวินซือเยวี่ยนก็พูดความจริง “ข้าน้อยเพียงไม่อยากจะเห็นวิชาอันล้ำเลิศของผู้อาวุโสต้องหายไปในการกักขังอันมืดมิด”

เซียหลี่พูดลากเสียงอย่างเกียจคร้าน “ที่แท้ก็ถูกใจวิชาล็กเล็กขโมยน้อยของผู้แซ่เซีย ต้องการให้ข้าส่งสอนพวกทางแถวให้? เหวินเจียวเป็นเพียงพ่อค้าขายของเถื่อนหน้าเลือด เจ้ากลับขวัญกลัวล้าคิดกินรวบเสียทุกอย่าง”

เหวินซือเยวี่ยนไม่เปลี่ยนสีหน้า “ผู้อาวุโสกระดุกแขนขาแหลกเหลว เส้นลมปราณเสียหาย แทนที่จะอยู่รอความตายในคุกมืดไร้แสงตะวัน มิสู้ อยู่เสพสำราญตามใจปรารถนาที่นี่ ขอเพียงชี้แนะสักสองสามวิชา ก็จะมีคนคอยปรนนิบัติท่านทุกเรื่อง”

เซียหลี่ติดคุกมาหลายปี วันๆ ถูกหนูกัดทะแมลงพิษไต่ตอม

หมักหมมประหนึ่งโคลนตม สอนลูกไม้ชนิดน้อยแลกกับชีวิตสุขสบาย กล่าวได้ว่าคัมภีร์คำเดียว ทว่าเขาไม่แสดงสีหน้า ปากก็เอ่ยเหน็บแนม “จึงจกน้อยติดลูกคิดรางแก้วเก่งกาจนัก วิชาของข้าหาใช้สิ่งที่ผู้ใดก็เรียนรู้ได้ ส่งคนเขลาสมองทึบมา บิดาก็ร้านจะสนใจ”

เมื่อกล่าวเช่นนั้น การคำก็เป็นอันเสร็จสมบูรณ์ เหวินซือเยวียนติดนิ้วเงาร่างสะอิดสะเอ้งก้าวเข้ามาในห้อง

ผู้มาเยือนคือเด็กสาวชาวหู คิวตาคมขัด ปลายจมูกเซ็ดรึ้น งดงามหยาดเอี่ยม ผิวขาวดุจหิมะแรก ผมด่าขลับดุจหมึก ดึงดูตสายตาเป็นพิเศษ เชี่ยหลี่ตะลึงงัน ออดหวัระะไม่ได้ “เลี้ยงดูนางบำเรอหรือ ช่างเป็นวิธีการเลี้ยงดูที่ประหลาดจริงๆ”

เหวินซือเยวียนยิ้ม “สตรีนางนี้เคยได้รับการชี้แนะจากยอดฝีมือรู้วิชากระบี่อยู่บ้าง รบกวณผู้อาวุโสแล้ว”

เชี่ยหลี่พอจะคาดเดาจุดประสงค์ที่อีกฝ่ายฝึกฝนเด็กสาวได้ ทว่ามันไม่เกี่ยวอะไรกับเขา จึงไม่ได้สอดปาก เพียงเซ็ดหน้าพูดจาวางโต “บิดาหิวแล้ว เอนกกระหายอย่าง ปลาไหลผัดพริก กระเพาะเกาะคลุกน้ำมัน แก้วหมูตุนึงสุด ไตหมูผัดลิ้นจี่ ใส่ถ้วยดักไข่กระดุกเกาะ น้ำแกงนมเกสรหยก น้ำแกงหูลามอย่างละหนึ่ง ของว่างเอากุ้ยเฟยแดง⁷⁷ อิงเถาหิมะ แบ่งทอดมานั้ว⁷⁸ ขนมเปี๊ยะทอดสีส้ม แล้วก็สุราเจียนหนานชาชุนอุ่นๆ กาหนึ่ง”

เชี่ยหลี่บรรยายรายการอาหารเลิศรสแปดชนิด กับของว่างอีกสี่อย่างซึ่งมีราคาสูงลิ่วออกมารวดเร็ว

เหวินซือเยวียนสีหน้าแข็งค้าง มิทันได้เอ่ยคำ อีกฝ่ายก็เปรยขึ้นมาๆ อีกประโยค “อยากได้ของดีก็ต้องลงทุน อย่างไรก็ตามมีเวลาจำกัด อารมณดีสอนมากหน่อย อารมณไม่ดีสอนน้อยหน่อย เจ้าพิจารณาเอาเองเถิด”

⁷⁷ ขนมเปี๊ยะสอดไส้พุทราแดง

⁷⁸ ดอกลำโพง

วาทะนี้แฝงการข่มขู่ เหวินซือเยวี่ยนไม่พอใจ แต่คำว่าของดีควรลงทุนค่อนข้างตรงใจ เขาคำนึงคิดรอบหนึ่ง น้ำเสียงจึงอ่อนลง “เทียบกับสุดยอดวิชาจากผู้อาวุโส อาหารแค่นี้ไม่นับเป็นอะไร ข้าจะจัดเตรียมให้เดี๋ยวนี้”

คิดไม่ถึงว่าเชื้อหลี่จะพูดขึ้นอีกประโยค “หาพ่อครัวจากอวีโจมาให้ได้ในสามวัน แต่ละวันสุราต้องไม่ซ้ำ”

เหวินซือเยวี่ยนโทสะปะทุ คร้านจะสนใจคนได้คืบจะเอาศอกผู้นี้แล้ว จึงแสรังไม่ได้ยินแล้วรีบเดินจากไป

กระนั้นเหวินซือเยวี่ยนก็ใจกว้างกว่าปู่ของเขา คาวแปดหวานสี่มาครบ ไม่ตกหล่น ทว่าเชื้อหลี่อยู่ในคุกมานาน ร่างกายอ่อนแอ ท้องรับอาหารดีๆ ไม่ไหว กินเสร็จก็อาเจียนท้องเสียทั้งคืน เนื้อตัวซีดเหลืองดูผิว ซ้ำยังถูกหมอสั่งห้ามแตะสุราอีกเด็ดขาด หลายวันมานี้เขาได้กินเพียงโจ๊กเปล่ากับเครื่องเคียง จึงอารมณ์บูดเป็นอย่างยิ่ง

คนที่ต้องสอนยังเป็นเด็กสาวชาวหูโง่งม เกิดมารูปโฉมงดงาม แต่กลับไม่พูดไม่ยิ้ม ที่मतื่อราวกับตอไม้ เขาพูดด้วยไม้เท้าก็ทำให้นางหัวหมุนไปแล้ว

ดังเช่นตอนนี้ เขาตะล่อมให้เด็กสาวพามาหอนางโลมที่ใหญ่ที่สุดในละแวก หนูนอกนุ้มของคณิกาชื่อดังอย่างซุนเจียว ฟังบทกวีเร้ากำหนดย่างเกี้ยวคร้าน สุขสำราญไปกับการประณินบิดจากคนงาม

แม่แขนขาจะใช้การไม่ได้ แต่เขาก็เป็นบุรุษคนหนึ่ง ซ้ำยังอดกลั้นอยู่ในคุกมาหลายปี ไม่พ้นหนึ่งเคาก็เกิดความปรารถนา นึกอยากทำสิ่งชั่วร้าย จึงเหลือบมองเด็กสาวที่มุ่มห่อ “ปลดได้หรือยัง”

เด็กสาวจกดออยู่กับแม่กุญแจโบราณสนิมเคลอะในมือ พอได้ยินเสียงก็งยหน้าขึ้น

เชื้อหลี่ชี้เกี้ยวลั่นสอน จึงนำแม่กุญแจชนิดต่างๆ มาอธิบายวิธีปลด

คร่าวๆ เพื่อตบตาเหวินซือเยวี่ยน แม่กุญแจเก้าขดนี้เข้าโยนให้นางก่อนออกมา ตัวกุญแจประณีตละเอียด ด้านในสลักซับซ้อน ผู้เชี่ยวชาญก็เชื่อว่าจะปลดได้ เด็กสาวโง่มยี่งไม่มีทางทำสำเร็จ เป็นข้ออ้างให้เสียหน้าเสียปากขับไล่ “เหตุใดถึงงั้นเช่นนี้ น่ารำคาญจริงๆ ออกไปให้พ้นหน้าบิดา!”

เด็กสาวมองเขาทว่ามิได้ขยับเคลื่อนไหว

แม้การพาหญิงสาวชาวหุมาเที่ยวหอนางโลมด้วยจะประหลาด ทว่าขุนเจียวผ่านโลกมามาก เรื่องใดล้วนเคยพบเห็น จึงยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นบังพรางหัวเราะด้วยท่าทางเย้ยหยัน “เด็กน้อยไม่รู้รู้อย่างไรรีบออกไปอีกอย่าทำให้นายท่านรำคาญใจสิ”

ดวงหน้าเล็กๆ ของเด็กสาวซีดขาว นิ้วกำแม่กุญแจแน่น ไม่เอ่ยคำ

เสียหิวตวาดดู “ตัวโง่มสมองทึบ สอนไม่รู้จำจ้ะ อยู่ไปก็รกลูกตาบิดาเห็นแล้วหงุดหงิด ออกไปนั่งคิดข้างนอกโน่น ทำได้เมื่อไรค่อยกลับเข้ามา”

เด็กสาวยังคงไม่ขยับ เสียหิวถูกเพลิงตันหาฟสานโทะสะแผดเผาจึงก่นด่า “ทั้งโง่ทั้งทึบ พูดยังไม่รู้ฟัง บิดาสั่งเจ้ามิได้ใช้หรือไม่ พรุ่งนี้ข้าจะให้คนแซ่เหวินเปลี่ยนคน สอนเจ้าไปก็เปลืองน้ำลาย สอนหมุยยังรู้เรื่องมากกว่า”

เขายิ่งด่าหยาบคาย แวดตาของเด็กสาวก็ยิ่งแข็งทื่อ ก่อนจะเปิดประตูจากไปตามคำสั่ง

เมื่อแผนการสำเร็จลุล่วง โทะสะของเสียหิวก็อันตรธานไป และเริ่มตีמדากับสัมผัสแนบชิดจากคนงามอย่างไม่ละอายน

เดิมเขาเป็นนักรักตัวฉกาจ แม้พิการก็มีวิธีพิสดารอีกมากมาย ขณะเข้าด้ายเข้าเข็มกับขุนเจียว พลันมีเสียงเอะอะดังขึ้นที่ระเบียงทางเดิน ประตูถูกคนผู้หนึ่งถีบเปิด จากนั้นบุรุษฉกรรจ์ร่างหนาตุจควายป่า เอวเหน็บตาคู่ ท่าทางป่าเถื่อนก็เดินเข้ามา

บุรุษฉกรรจ์เห็นเหตุการณ์ในห้อง ก็ผลักแม่เล่าที่ขวางทางออกแล้วคำรามอย่างกราดเกรี้ยว “นางโลมชั่ว บอกปัดอ้างว่าไม่สบาย แต่กลับ

วิ่งแจ้นไปรับแขกคนอื่น คิดว่าท่านสงฆ์นี้ตายไปแล้วหรือ”

ขุนเจียวถูกทวาดจนเนื้อตัวลั่นเทา ใบหน้างามซีดเผือด บรูษะร่างบิกบินผู้นี้มีนามว่าสงฆ์เชิง สันดานขี้เหนียวเจ้าอารมณ์ ระยะนี้ลุ่มหลงในตัวนาง จึงบังคับให้รับรองครั้งแรกแล้วครั้งเล่า ทั้งยังวิวาทกับแขกบรูษะคนอื่นหลายครั้ง คนคุ่มกันเจ็ดแปดคนก็ห้ามไม่อยู่ ทำให้รายได้ของนางลดลงมากโข แม่เล่าเองก็จนปัญญา พอเจอเซี่ยหลี่ที่โยนเงินก้อนให้ทันที ขุนเจียวไหนเลยจะไม่หวั่นไหว จึงขอให้แม่เล่าคอยเกลี้ยกล่อมให้สงฆ์เชิงจากไป ไม่คิดว่ามันยิ่งกระตุ้นให้อีกฝ่ายบุกเข้ามา จนเรื่องราวเลวร้ายไปกันใหญ่

หากถามว่าบรูษะคนหนึ่งเกลียดสิ่งใดเป็นที่สุด ก็คงไม่พ้นถูกคนขัดจังหวะยามเสพสุข เซี่ยหลี่กำลังสุขสมจนแทบขึ้นสวรรค์ พอถูกรบกวนจึงอารมณ์เสีย “สะเท้านาไหนดันโผล่มา ไม่รู้จักกฎกติกาของหอนางโลมหรือไร ผู้ใดเงินมากผู้นั้นเป็นใหญ่ไว้ย ไสหัวออกไป!”

ขุนเจียวเห็นท่าไม่ดี จึงหยิบเสื้อผ้ามาห่มคลุมกายและป็นลงจากร่างเซี่ยหลี่

นางยีนึงไม่ไหวติง ขณะที่สงฆ์เชิงพุ่งเข้ามาอย่างเดือดดาล คำว่าเซี่ยหลี่ขึ้นมามีหน้าเจ็ดแปดครั้งพลางเหยียดหยาม “เป็นแค่คนพิการยังกล้าพูดว่าตนเองยิ่งใหญ่ วันนี้ข้าจะแสดงให้เห็นว่าเจ้ามีสารรูปเช่นไร!”

หอนางโลมในยามราตรีเป็นช่วงเวลาที่มิแขกมาเยือนมากที่สุด ครึกครื้นรื่นเริงเป็นอย่งยิ่ง ทว่าจู่ๆ ก็มีบรูษะร่างบิกบินลากบรูษะเปลือยผู้หนึ่งลงมา ผู้คนจึงงงันดูใจไม่

บรูษะล่อนจ้อนผู้นั้นมีคิ้วเข้ม ดวงตาเป็นประกาย เดิมควรเป็นบรูษะร่างสูงใหญ่ น่าเสียดายที่มือเท้าพิการ กล้ามเนื้อลีบผ่อจนเหลือเพียงหนังหุ้มกระดูก เขาถูกรัดคอลากลงมา ร่างกระแทกบันไดไม้ดังกึกๆ จากนั้นสงฆ์เชิงก็ตะโกนลั่น “มาดูสะตัวนี้ซิ ว่าร่างกายยังเหลือสิ่งใดใช้การได้บ้าง? เป็นแค่ขยะยังกล้ามาเที่ยวหอนางโลม ทั้งยังสะอะมาแย่งคณิกากับ

ข้าพเจ้า!”

ในอดีตเสียหิวทำเรื่องชั่วมาทุกแขนง เจ้าเล่ห์กลับกลอก มักเป็นฝ่าย เอาัดเอาเปรียบ แทบไม่เคยตกเป็นรอง ทว่าบัดนี้แขนงใช้การไม่ได้ ใน ปากมีผ้าขี้ริ้วยัดไว้ ทำได้เพียงถ่มม้วนผู้นั้นหยามเกียรติดื้อหน้าธารกำนัล เขาจึงเดือดดาลจนตาถลน ใบหน้าเขียวคล้ำ นึกอยากตายอยู่ในคุกหลวง ให้รู้แล้วรูด

แขกทั้งหอพุดคุยกันอย่างตื่นตระหนก นัยน์ตากวาดมองแขนงที่ พิการของเขา สยงเชิงแหกปากตะโกนอีกหลายรอบและตั้งท่าจะลากคน ออกไปที่ถนน

ทันใดนั้นเด็กสาวชาวหูกก็เข้ามาในโถง เดินมาตรงหน้าสยงเชิง จ้อง มองเขาแว่หนึ่งพลางเอ่ย “ปล่อยเขาซะ”

เสียงของนางแผ่วเบานุ่มนวล วาจาค่อนข้างเนิบช้า รูปโฉมงดงาม เกินไป แม้ทำสีหน้าเรียบเฉยก็ได้ดูน่าเกรงขามแม้แต่น้อย ในหอนางโลม เสียบไปชั่วขณะ ก่อนทุกคนจะหวั่นเรอะออกมาอย่างอดไม่ได้

ขุนเจียวกลัวมีใครมีอันเป็นไป พอเห็นสยงเชิงอาละวาดมาพักหนึ่ง ไทสะคงคลายลงแล้วสามส่วน จึงคิดเข้าไปไกลเกลี้ยพร้อมแม่แล้ว แต่หัวใจ กลับเต้นแรงขึ้นอีกครั้ง

สยงเชิงแย้มยิ้มน่ารังเกียจ ดึงผ้าขี้ริ้วในปากเสียหิวออก “นี่สาวใช้ ของเจ้าหรือ สั่งให้นางคุกเขาโขกหัวเป็นทาสรับใช้ข้า แล้วข้าจะไว้ชีวิตเศษ สวะเช่นเจ้า!”

เสียหิวถ่มเสลดเหนียวข้นออกไป สยงเชิงเบี่ยงศีรษะหลบอย่าง เดือดดาล ครั้นจะลงมือทุบตี ก็ได้ยินคนพิการไร้ประโยชน์เอ่ยขึ้น “ฆ่าเขา ซะ แล้วข้าจะสอนทุกอย่างให้เจ้า!”

สยงเชิงคิดว่าไร้สาระและน่าขันจึงคิดจะเยาะเย้ย ทันใดนั้นเขาเห็น เด็กสาวยกมือขึ้น นิ้วทั้งห้ากางออกดูจุบจุบผาขาว ปลายนิ้วปกคลุมด้วยพลัง บางๆ พุ่งเข้าแสกหน้า

วิชาดาบของสงยเซ็งก็พอจะมีชื่อในยุทธภพ เมื่อรับรู้ถึงอันตราย จึงโยนคนพิการทิ้งและชักดาบคู่ออกมา

เด็กสาวชาวหูเคลื่อนไหวกายหลบพลางหาช่องโจมตี แม่นางจะขาด ประสพการณ์ เกือบถูกสงยเซ็งกรีดเปิดเสื้อผ้า แต่วรยุทธ์กลับไม่อ่อนด้อย พลั้งดัชนีหลายสายพุ่งผ่านคมดาบ จนเกือบแทงลงบนเปลือกตาของคู่ต่อสู้

สงยเซ็งเหวี่ยงแตกพลั๊ก ไม่กล้าล้อเล่นอีก เสียงดาบกวัดแกว่งเร็วขึ้น ทุกคนจึงเริ่มเป็นห่วงเด็กสาว

เด็กสาวประมือได้สับกว่ารอบ ก็แทงนิ้วใส่กระตือกสงยเซ็ง สงยเซ็ง พลันโจมตีกลับ ไม่คิดว่าจะเป็นการโจมตีลวง จึงถูกนางชิงดาบไปเล่มหนึ่ง เมื่อมีดาบอยู่ในมือ เด็กสาวก็แข็งแกร่งขึ้น ใส่ต้อนสงยเซ็งจนต้องถอยหนี กระทั่งชนเข้ากับเสาสีแดง เขาจึงไม่เหลือที่ให้ถอย ทันใดนั้นแสงดาบตรง หน้าก็เปลี่ยนไป ดุจหิมะโปรยปราย สงยเซ็งตัวเย็นวาบ อารมณ์ถูกนางฟัน ขาดวิน เผยให้เห็นกายเปลือยเปล่าที่ชนลูกตั้งขึ้น ทว่าผิวหนังกลับไร้รอยขีดข่วน

สงยเซ็งรำคาญอย่างโกรธจัด ยกดาบพุ่งมาฟันนาง จู่ๆ ข้างคอพลัน เกิดเสียงดัง ล่าคอเขาสั่นสะเทือน จนเกือบคิดว่าหัวขาด พอได้สติก็พบว่า ถูกนางสกัดจุด คมดาบแหลบผ่านลำคอปักลงบนเสา แต่กลับไม่มีเลือด ออก

สงยเซ็งเดาว่าเด็กสาวไม่กล้าฆ่าคน ครั้นจะเอ่ยคำดูแคลน ดาบ อีกเล่มก็ถูกนางแย่งชิงไป ดาบสองเล่มปักไขว้ ตรึงสงยเซ็งไว้บนเสาทั้งคู่ ที่ ยังเปลือย

เมื่อครู่สงยเซ็งลากคนพิการเนื้อตัวล่อนจ้อนมาประจาน บัดนี้ดัน กลับนุ่งลมหม่มฟ้า จึงโกรธจนหน้าดำคล้ำ

บุรุษพิการผู้นั้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เนียนความเป็นชาย กรีด ข้อมือทั้งสองข้าง ดาบซ้ายกดลงสามส่วน ตัดหลอดลมของมันครึ่งหนึ่ง”

ลึนวาจา ความพริ้งพริ้วก็ปกคลุมไปทั่วหอ

สงฆ์เชิงตัวชาวบ ตกใจแทบสิ้นสติ ทว่าเขาถูกสกัดจุด แม่แต่ร้องขอชีวิตก็ทำไม่ได้

ทว่าเด็กสาวกลับไม่คิดสนใจ นางกระซอกผ้าคลุมโต๊ะมาห่อร่างคนพิการและแบกออกจากหอนางโลม เด็กสาวเรือนร่างออรชร ดูอ่อนแอบบอบบาง กลับมีพลังกำลังมากเพียงนี้

เหตุการณ์วุ่นวายจบลงเช่นนี้ ทุกคนล้วนตื่นตะลึงและประหลาดใจ สงฆ์เชิงหวัดได้ไปเยือนประตู่ผี ลืมสิ้นความอดสูที่เปลือยกาย รู้สึกถึงความเย็นชื้นที่กึ่งกลางกาย หวาดผวาไม่จางหาย ทั้งยังสับสนมึนงง ได้ยินเพียงเสียงชายพิการร้องด่าทออย่างขุ่นเคืองดังแว่วๆ ก่อนจะเงียบหายไป

“ข้าสั่งให้เจ้าตอนมัน ไม่ได้ยินหรือไร”

“เจ้าเด็กโง่! หูตึงไปแล้วรี!”

“หากบิดาสั่งสอนเจ้าต่อแม่แต่บัดเดียว บิดาจะควักลูกตาตัวเองทิ้งเสีย!”

“เจ้าโง่! ไฉนจึงมีคนโง่เง่าเช่นเจ้าอยู่ด้วย!”

เซี่ยหลิพาดหัวพาดทางไปตลอดทาง แต่คล้ายเด็กสาวที่แบกเขาไม่ได้ยิน เมื่อถึงที่พักก็วางเขาลงบนเตียง ดึงผ้าคลุมโต๊ะออกแล้วห่มผ้าให้ ก่อนจะเอ่ยพาสื่อ “อาจารย์บอกว่าห้ามทำร้ายหรือสังหารผู้อื่นส่งเดช”

เซี่ยหลิโมโหแทบสิ้นสติ ตวาดด่า “บิดาไม่สนว่าอาจารย์เจ้ากล่าวสิ่งใด ยามนี้เป็นเจ้าที่ร้องขอให้ข้าสอน!”

เด็กสาวมองเขาพาลงเอ่ยอย่างจริงจัง “เขาถอดเสื้อผ้าห่าน ข้ากรีดเสื้อผ้าเขา เท่าเทียมกันแล้ว”

“เท่าหรือไม่เท่าเทียมใช้สิ่งที่เด็กโง่เช่นเจ้าตัดสินหรือ บิดาต่างหากที่ต้องตัดสิน!” เซี่ยหลิแทบกระอักเลือด นึกอยากถ่มน้ำลายใส่ยังนึก จนใจที่ตะโกนจนริมฝีปากแตก ลำคอแห้งผาก อยากถ่มก็ถ่มไม่ได้

เด็กสาวรินชาสมุนไพรมาป้อนเขา เดิมที่เขาคิดจะจับสักสองคำแล้ว

พนัสนิสนานาง ไม่คิดว่าจะกระหายจนดื่มหมดในคราวเดียว เมื่อได้สติก็
ถูกนางวางลงบนเตียง พลัดโอกาสงามไปแล้ว

เด็กสาวมิได้พูดสิ่งใดอีก ตามนิสัยของนางวันหนึ่งพูดไม่ถึงสอง
ประโยค ถามตอบได้ก็หมดศรัทธาแล้ว

เซี่ยหลินหันมองตามนาง คิดจะถลึงตาใส่เพื่อแสดงความโกรธ ทว่า
เด็กสาวจากไปแล้ว ซ้ายยังทิ้งแม่กุญแจไขขดที่ปลดได้แล้วไว้ข้างหมอน

เซี่ยหลินขึ้นเคียงถึงขีดสุด คำพรุสวาทซึ่งอัดแน่นเต็มท้องรวบเหลือ
เพียงคำเดียว “บัดซบ!”

บทพิเศษสอง

ตอบแทน

เซี่ยหลี่ได้รับความอับอายอย่างใหญ่หลวงแต่มีอาจแก้แค้น จึงหุดหงิด
จนนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน

เด็กสาวคล้ายไม่รู้ เข้าวันรุ่งขึ้นก็เผลอมาตามปกติ เพลงโห่ระฆังของ
เซี่ยหลี่ปะทุขึ้นอีกครั้ง เดิมเขามีคนคอยดูแล จึงทวาดไล่บ่าวรับใช้ออกไป
และร้องสั่งเด็กสาว “มาล้างหน้าให้ข้า!”

เด็กสาวหยิบผ้าชุบน้ำบิดหมาดมาเช็ดหน้าให้เขาตามคำสั่ง
เช็ดเสร็จเซี่ยหลี่ก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด “ข้าอยากปลดทุกข์!”
เขาจงใจลวงเกินนาง ไม่คิดว่านางจะกระชากผ้าห่มออกโดยไม่กล่าว
คำ อุ้มเขาไปนั่งบนกระโถน มือข้างหนึ่งยังคอยประคองหลังกันมิให้เขาล้ม

ใบหน้านางไร้ความกระดาก คล้ายไม่คิดว่าการประคองบวระเปลือย
เป็นเรื่องผิดแปลก ทำเอาเซี่ยหลี่พูดไม่ออก เมื่อเขาปลดทุกข์เสร็จก็ถูกพา
กลับขึ้นเตียง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเอ่ย “เจ้าเองก็เป็นสตรี ไม่รู้จักเขินอายเวลา
อยู่กับบวระบ้างหรือ”

เด็กสาวไม่เข้าใจ “คนเปลือยคือท่านมิใช่ข้า เหตุใดต้องเขินอาย”

มีคนโง่งมาปานนั้นโลกด้วย? เชียหฺลิกัดพันเอ๋ย “อาจารย์เจ้าสอนมาเช่นไร มิได้บอกหรือว่าห้ามมองบุรุษเปลือย”

เด็กสาวใคร่ครวญเล็กน้อย “อาจารย์บอกให้ช่วยเหลือผู้อื่น หากไม่ช่วย ท่านจะบัสสาวะรดเตียง”

เชียหฺลิกอรจนคว้นออกหู “ช่วยเหลือผู้อื่น? เจ้านะหรือ ช่วยให้ผู้อื่นนอกแตกตายเสียไม่ว่า สติปัญญาเช่นนี้จะไปทำอะไรได้”

ต่อให้เด็กสาวอ่อนต่อโลกเพียงใด ก็สัมผัสได้ถึงความดูแคลนที่แฝงมาของเขา จึงเงียบไป

เชียหฺลิส่งเสียงขึ้นจมูก “อาจารย์ของเจ้าเล่า”

เด็กสาวมิได้เอ่ยตอบ ศีรษะเล็กก้มลง คล้ายลูกแมวถูกทั้งที่อ่อนแอและดื้อรั้นตัวหนึ่ง

เชียหฺลิตุดเห็บ “ไม่ว่าคนแซ่เหวินจะเก็บเจ้ามาอย่างไร เขาก็มิได้มีเจตนาดี ยิ่งเรียนรู้มากเจ้าก็จะยิ่งตายเร็วขึ้น หนีไปให้ไกลเสียดีกว่า”

เด็กสาวนิ่งเงียบไปครู่ใหญ่จึงเอ่ย “แม่กุญแจเมื่อวานปลดได้แล้ว ท่านจะสอนสิ่งใดต่อ”

เชียหฺลิตุส่าห์เตือนด้วยความหวังดี อีกฝ่ายกลับไม่คิดรับฟัง เขาก็แทบจะพ่นคำดาออกมา แต่พอเห็นเด็กสาวทำหน้าสลด ก้ามือจนขึ้นข้อขา เชียหฺลิกก็กลืนคำพรุสวาทกลับลงไปแล้วถอนหายใจ “หากเจ้าเรียนรู้สำเร็จ คนปัญญาอ่อนก็คงเป็นช่องเต้ได้ เป็นโจรต้องเฉลี่ยวนลาดและช่างสังเกตโง่งมหัวรั้นเช่นเจ้าประเดี๋ยวก็ถูกจับได้ สอนไปก็เสียชื่อบิดาเปล่าๆ”

เด็กสาวเงียบไปสักพักแล้วเอ่ยเสียงแผ่วเบา “ข้าจะล้างหน้าให้ท่าน ประคองท่านปลดทุกข์ แต่งตัวป้อนข้าวท่าน ข้าทำได้ทุกอย่าง ลำบากเพียงใดก็จะอดทน ได้โปรดสอนข้าด้วย”

ความใจอ่อนชั่ววูบของเชียหฺลิตหมดลง เขาระงับเพลิงโทสะไว้ไม่อยู่ ร้องตวาดอย่างเดือดดาล “สอนบ้านเจ้าสิ! แค่ว่าคนยังพูดพรัคำสอน บ้าบอไม่ขาดปาก น่ารำคาญยิ่งนัก ไม่ต้องมาอ่อนหวานบิดาอีก! ไปให้พ้น!”

เขาพูดจริงทำจริง ครึ่งเดือนให้หลังไม่สอนสิ่งใดแม้แต่บ่อย

เด็กสาวแหวะเวียนมาทุกวัน แหวะตาหวาดวิตกขึ้นเรื่อยๆ ทว่าเสียหีไม่สนใจใยดี แสร้งทำเป็นมองไม่เห็น

กระทั่งเหวินซือเยวียนมาเยือนด้วยตนเอง เสียหีลืกล่าว่าเด็กสาวโง่เขลาเกินกว่าจะสอน เหวินซือเยวียนมิได้วักกล่าว เพียงส่งเด็กหนุ่มคนหนึ่งมาแทนในวันรุ่งขึ้น เด็กสองคนนี้เป็นพี่น้องกัน อายุน้อยโหว่พริบตี พูดประจบประแจงลั่นไหล่ ดุจคนกะล่อนปลิ้นปล้อน เสียหีลืสอนวิชาบางส่วนให้ส่งๆ อารมณ์ก็ไม่ค่อยเสีย เพียงแต่รู้สึกเมื่อน่ายเล็กน้อย

วันหนึ่งขณะที่สองพี่น้องกำลังนวดขาปวดไหล่ให้เขา ก็ได้ยินเขาถามถึงเด็กสาว คนน้องจึงเอ่ย “เด็กคนนั้นโง่เขลาเบาปัญญา ไหนเลยจะกล้าโผล่หน้ามาให้อาจารย์เห็น”

คนพี่ยังเยาะเย้ย “ได้ยินว่านางไปฝึกร่ายรำกับซูหยินเอวบางแล้ว สิ่งทีสตรีนางหุ้ร่าเรียนได้ก็มีเท่านี้ ผ่านไปไม่กี่วันก็คงถูกไล่เตะเปิดอีก ทำทางโง่มเช่นนาง ต่อให้มีรูปโฉมงดงาม ก็ยากจะทำให้ผู้สูงศักดิ์พึงใจ”

สองพี่น้องพูดจาดูแคลน รอยยิ้มฉายแววพยาบาท แม้ถูกเหวินซือเยวียนซุบเสี้ยงไว้ใช้งานเหมือนกัน แต่ก็ยังมีใจคิดแค้นแค้นชิงดี

อันที่จริงคำพูดเหล่านี้ไม่ได้น่ารังเกียจเท่าสิ่งที่เสียหีลืเคยกล่าว แต่เขากลับโกรธขึ้นมาอย่างไรสาเหตุ “เจ้าเด็กโง่หนั้น! เรียนกับบิดาไม่ทันรู้เรื่อง กลับหนีไปฝึกร่ายรำ กล้าได้อย่างไร! ไปตามนางมา บิดาจะด่าเสียให้เช็ด!”

สองพี่น้องไม่รู้ว่าเขาโมโหอะไร จึงประจบเอาใจสารพัด เสียหีลืกลับยิ่งด่าทอรุนแรง กระทั่งจานซามยังถูกปิดทิ้ง ทั้งสองเห็นคนพิการอาละวาดโดยไม่มีสาเหตุก็กลบสบล สุดท้ายก็ต้องให้คนไปตามตัวเด็กสาวมา

เด็กสาวสวมชุดระบำบางเบาสีขาวเดินเข้ามา ใบหน้าเล็กประทีนโคมบางๆ กลบความซิดเซียว ดุจดอกไม้ตูมแต่งแต้มสีส้มแห่งวสันตฤดู รอยด้านบนมือหายไป ลิบนิ้วขาวเรียว ทั้งยังทาสีเล็บ ไม่เหลือร่องรอยของผู้ฝึกยุทธ์แม้แต่บ่อย

เชี่ยหลี่กวาดตามองเล็กน้อย น้ำเสียงยิ่งดูร้าย “ผู้ใดให้เจ้าไปฝึก ร่ายรำ ทำทางโง่งมเช่นเจ้า ร่ายรำคงไม่ต่างจากชักกระตุก ยิ้มก็ไม่ใช่ ผู้สูงศักดิ์คนใดจะพึงใจเจ้า จับสองคนนั้นไปสวมกระโปรงยังเหมือนสตรี เสียยิ่งกว่า”

เด็กหนุ่มสองคนที่ยืนชมเรื่องสนุกอยู่พากันยิ้มแข็งค้าง ไม่รู้ว่า เชี่ยหลี่ชมหรือด่ากันแน่

เด็กสาวถูกด่าจนชินแล้ว จึงยืนนิ่งไม่กล่าวคำ

เชี่ยหลี่ยังคงด่าทอ “เจอคนโง่งมเช่นเจ้า สุหยินเอวบางคงหงุดหงิดจน แสบเอาหัวโขกกำแพง บิดาสอนได้ไม่กี่วันก็วิ่งแจ้นไปเรียนอย่างอื่น จะได้ เรื่องได้ราวหรือ ปลอดภัยแค่ไหนก็ผยองเสียแล้ว? สิ่งที่คุณรู้มีให้ เจ้าศึกษาได้ทั้งชาติ หากกล้าโลเล ล้มเลิกกลางคัน บิดาจะตีให้ขาด!”

เด็กสาวเงยหน้าขึ้นอย่างมีนัย คล้ายมีใครเข้าใจเท่าใด

เชี่ยหลี่ดูด้านาง แต่ปฏิบัติต่อเด็กหนุ่มทั้งสองอย่างอ่อนโยน เหลือบ มองพลางยิ้ม “พวกเจ้าช่างเจรจา สถิติปัญญาที่ดี ควรไปปรนนิบัติผู้สูงศักดิ์ ยิ่งกว่านาง พรุ่งนี้ไม่ต้องมาแล้ว ไปร่ำเรียนกับสุหยินเอวบางเถิด”

เด็กหนุ่มทั้งสองหน้าถอดสี ไม่กล้าพูดพรวดพราดความ เพียงวิ่งไปหา เหวินซือเยวี่ยนอย่างตื่นตระหนก

เด็กสาวอาจไม่รู้ว่าสุหยินเอวบางเป็นใคร ทว่าสองพี่น้องกระฉ่างแจ้ว แก่ใจดี

แต่ก่อนสุหยินเอวบางเป็นคณิการูปงามโดดเด่น เมื่ออายุมากสังขาร ไรยรา จึงผันตัวไปเป็นผู้ฝึกคณิกา นางมีสายตาดูเยือกเย็น เล่ห์กลเหนือชั้น เชี่ยวชาญการร้องรำและฝีมือ แต่ที่เลื่องลือที่สุดคือวิชามัดใจชาย ผู้ที่นาง อบรมสั่งสอนล้วนได้เป็นนางบำเรอของเหล่าขุนนางและชนชั้นสูง

เชี่ยหลี่มองตามแผ่นหลังของเด็กหนุ่มทั้งสอง เหยียดยิ้มหยันแล้ว ลดเสียงลงคล้ายพูดกับตัวเอง “เจ้าเองก็ระวังตัวหน่อย อย่าปล่อยให้ผู้อื่น มาบงการ ดูจากการยุทธ์ของเจ้า อาจารย์เจ้าคงลงแรงไปไม่น้อย คิดว่าเขา

ทำไปเพื่อให้เจ้าเป็นของเล่นอันตึงผู้อื่นหรือไร เจ้าโง่”

สองคำสุดท้ายเป็นคำด่าติดปากเขา แต่บัดนี้กลับแฝงความอบอุ่นอย่างประหลาด อาจเพราะเหตุนี้ เด็กสาวถึงได้เสียบไปสักพักก่อนเอ่ย “ข้าต้องการเงิน...จำนวนมาก”

เชี่ยหลี่รู้ได้โดยไม่ต้องคิด “เหวินซือเยวี่ยนบอกว่าจะให้ถ้าเจ้าเชื่อฟัง? อย่าโง่ไปหน่อยเลย เขาก็เป็นเพียงพ่อค้าหน้าเลือดที่หวังจะจับเจ้าขายในราคาสูงลิ่ว”

เด็กสาวหลุบตาลง ไฟแดงใต้ตาดูคล้ายหยาดน้ำตา “ขอเพียงได้เงินมา”

เชี่ยหลี่ยิ้มไม่ถึงดวงตา “หากขายแล้วไม่ได้เงินมาแล้ว เมื่อเจ้าถูกส่งไปเป็นสายข้างกายชนชั้นสูง ทุกสิ่งล้วนอยู่ในกำมือเขา ตัวเจ้าจะสิ้นใจเช่นไรก็ไม่รู้ ยังหวังให้พ่อค้าชั่วรักษาสัญญาอีกหรือ”

ใบหน้าของเด็กสาวยิ่งซีดเผือด รู้สึกคล้ายผ้าไหมสีขาวดพันรัดเอวแน่นขึ้นจนแทบหายใจไม่ออก

อยู่ดีๆ เชี่ยหลี่ก็ทนมองไม่ได้ จึงกระแอม “เจ้าต้องการเท่าไร”

เด็กสาวเอ่ยอย่างเชื่องซึม “หลายพันตำลึงทอง หรืออาจจะหลายหมื่นตำลึงทอง”

เงินมากเพียงนี้ แม้แต่เชี่ยหลี่ก็ยังตกใจ “ไม่ต้องคิดแล้ว เหวินซือเยวี่ยนหลอกเจ้า สตรีชาวหูไม่มีทางขายได้ราคานี้ แม้เจ้าจะเป็นวรยุทธ์อยู่บ้าง แต่หนึ่งพันตำลึงทองก็มากพอจะจ้างยอดฝีมือในยุทธภพแล้ว ไยต้องมาสิ้นเปลืองกับเจ้า เขาเพียงเห็นเจ้าไม่รู้ความจึงคิดหลอกหลวงก็เท่านั้น”

แววตาของเด็กสาวว่างเปล่าและเต็มไปด้วยความสิ้นหวังอย่างยิ่งที่สุด

เชี่ยหลี่เบือนหน้าหนี ผ่านไปครู่ใหญ่จึงกล่าว “หากเป็นข้าก็คงพอจะมีวิธี เด็กโง่เขลาเช่นเจ้า...”

เด็กสาวฟังได้ครึ่งประโยคก็คุกเข่าลงโดยพลัน จนเชี่ยหลี่ตกใจสะดุ้ง

สุดตัว

นางคล้ายคนจมน้ำที่คว้าท่อนไม้ได้ จึงกอดขาเซี่ยหลีไว้แน่น “สอนข้า! ข้าจะเรียนรู้ทุกอย่าง! แม่ต้องตายก็ไม่ใช่ไร ขอเพียงช่วย...ช่วย...ได้โปรดเถิด!”

เดิมเด็กสาวพูดจาไม่เก่ง พอร้อนรนก็ยังไม่รู้ว่าควรพูดสิ่งใด นางถอยหลังไปสองก้าว โขกศีรษะกระแทกพื้นหินเสียงดัง เพียงสองคราเลือดก็ไหลซึม แต่นางยังคงโขกต่อไป รวากับไม่รู้จักเจ็บปวด และต้องการใช้เลือดเนื้อเพื่อขอวิงวอนต่อเทพเจ้าองค์สุดท้าย

เสียงโขกแต่ละครั้งหนักแน่นจนน่าตระหนก กระทั่งหัวใจของเซี่ยหลียังเริ่มสั่นไหว

บทพิเศษสาม

สอนสัว

แม่เด็กสาวจะไม่พูดออกมา แต่เขี่ยหลีกก็ได้ว่านางต้องการช่วยเหลือ
คนผู้หนึ่ง ปณิธานแรงกล้าจนนำเหลือเชื่อ หากทวยเทพยินยอมให้ใช้ชีวิต
แลกชีวิต นางคงยอมตายโดยไม่ลังเลเป็นแน่

เขี่ยหลีกสำมะเลเทเมามาครึ่งชีวิต ไร้ภรรยาไร้บุตร เขาไม่มีทางยอม
ตายเพื่อผู้อื่น และไม่มีผู้ใดทำแบบนั้นเพื่อเขา แม่ไม่เห็นด้วยกับความ
ดีอันอันแสนโง่เขลาของเด็กสาว แต่ก็รู้สึกปลงตกอย่างไม่อาจเลี่ยง

เขารู้ดีว่าตนเองคงอยู่ได้อีกไม่นาน ทัศนัทรमानในคุกทำลาย
ร่างกายจนเสื่อมทรุด เดิมคิดจะใช้ชีวิตเอื้อระเหยไปจนวาระสุดท้าย กลับ
ได้พบกับเด็กสาวหัวรั้น ทั้งยังเคยช่วยเหลือตนไว้ จะทำเป็นไม่สนใจก็ทำ
ไม่ลง

วิชาลัทธิขโมยมีมาตั้งแต่โบราณกาล หากมองให้ลึกลงไป ก็จะมีพบ
ทักษะที่เกี่ยวข้องมากมาย ไม่เพียงต้องช่างสังเกต รู้จักสอดแนมและย่อ
งเบา ยังต้องรู้จักเลี้ยกับดัก สะเดาะกลอน แปลงโฉม เลียนเสียง รวมถึง
การหลบหนีและสลัดการจับกุม ถึงกระนั้นถ้าไม่ระวังยอมพลาทาถูกจับ

ซึ่งคุณได้

เชี่ยหลี่มีฉายาในยุทธภพว่า ‘จอมโจรไร้เงา’ กล่าวได้ว่าเป็นอัจฉริยะในหมู่โจร หัวใจในหมู่หัวขโมย หากนำทักษะที่เชี่ยวชาญมาเขียนเป็นตำรา ก็คงจะยาวหลายเล่ม ไม่แพ้ตำราพิชัยสงคราม ยากจะหยิบเอาส่วนที่มีประสิทธิผลสูงสุดมาสอนอย่างจริงจัง

แม่เชี่ยหลี่จะตำปาวๆ ว่าเด็กสาวโง่ เมื่อลองตั้งใจสั่งสอน กลับพบว่าเด็กสาวผู้นี้เรียนรู้เร็ว แต่ละวิชาอธิบายรอบเดียว สาธิตให้ดูอีกเล็กน้อยก็จับหลักได้ในเวลาอันสั้น นางความจำดีซ้ำยังขยันหมั่นเพียร วันๆ นอนเพียงสองชั่วยาม เวลาที่เหลือก็ทุ่มเทฝึกฝนขัดเกลาฝีมือ พัฒนารวดเร็วจนน่าตระหนก เหวินซือเยวียนสายตาเฉียบคมจริงๆ ลงทุนกับนางย่อมต้องได้รับผลตอบแทนอันน่าทึ่ง

ไม่รู้เกิดอันใดขึ้นกับอาจารย์คนก่อนของนาง จึงปล่อยให้หยกไม่เจียรไนเมล็ดนี้มาตกอยู่ในมือพ่อค้าชั่ว ยิ่งสอนนานวันเข้า เชี่ยหลี่ก็ยิ่งรู้สึกเสียดาย

เด็กสาวแปลงโฉมขั้นสุดท้ายเสร็จ ก็วางพู่กันลงรอรับคำติชม เด็กสาวอ่อนเยาว์กลายเป็นหญิงสูงวัย ริ้วรอยเหี่ยวย่นเต็มหน้าผากกับลำคอ นิ้วมือแข็งแรงมีแต่รอยกะด่างต่าง ท่าทางดูสมจริง มีเพียงความกังวลในแวตาทียังคงเดิม

เชี่ยหลี่เคียวหมากอย่างเหม่อลอย คร้านจะมองนาง จึงเอ่ยปากสั่งส่งๆ “เปิดย้งร้านเหล้าผู้จี้ หัวว้อบหม้อดินร้านว่านจ้อซุน ชนมกัันหยอยร้านหนานโหลว ลิ่นจี้เชื่อมร้านไปเว่ยถั่ง แล้วก็เรียกหญิงคณิกาจากหอนางโลมมาคนหนึ่ง คนครั้งก่อนใช้ไม่ได้ เอาคนนอกโตผิวขาวมา หนึ่งก้าน รูปเช่นเดิม”

เด็กสาวจูดรูป เปลี่ยนไปสวมเสื้อผ้าเช่นหญิงชรา ค้อมหลังพลางเดินลากขาออกไป นางพบสองพี่น้องซึ่งเคยรำเรียนกับเชี่ยหลี่ที่หน้าเรือน พวกเขายังคงพูดคุยกะหยอกล้อ ไม่รู้แม่แต่น้อยว่าหญิงชราท่าทางกๆ เงินๆ คือ

เด็กสาวชาวหูที่ตนเคยเหยียหยัน และไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าตอนที่เดินสวนกัน
ถุงเงินในอกเสื้อได้หายไปแล้ว

หญิงชราเดินออกนอกเรือน เลิกขอทานสองคนที่นั่งคุกคู้อยู่
ข้างถนนมาสั่งการ ก่อนคำไม้เท้าไปหาแม่เล่าที่หอนางโลม ยามกลับมา
ขอทานก็ถืออาหารส้อย่างคอยอยู่หน้าประตูแล้ว ครั้นเห็นเงินรางวัลก็ยิ้ม
จนตาหยี

เมื่อกลับมาที่เรือนเล็ก ฐูปก็เหลือเฟือเพียงกลุ่มควันบางเบา ครบเวลา
พอดีบพอดี

เชี่ยหลียังคงอาบแดดอยู่ในสวน เด็กสาววางอาหารลงแล้วเข้าไปป้อน
น้ำเขา

ครั้งนี้เชี่ยหลีถึงได้เหลือบมองนาง “ว่ามา”

เด็กสาวเอ่ยปากพูด “ได้พบสองคนที่ทางเดินหน้าเรือน คนหนึ่งใน
อกเสื้อมีผ้าเช็ดหน้าหนึ่งผืน หวีไม้หนึ่งเล่ม กำไลเงินหนึ่งคู่ อีกคนพกถุง
หอม บนตัวมีเครื่องทองแดงสามชนิด ตะบันไฟ มีดพับหนึ่งเล่ม หยิบจวย
เงินมาได้สองตำลึงสามอีแปะ ร้านขายข้าวสารข้างทางเปลี่ยนไปขายเครื่อง
ประทีปโน้ม และมีร้านขายของเปิดใหม่ เจ้าของเป็นคนต่างถิ่น พูดสำเนียง
ทางเหนือ ให้เงินขอทานที่เรียกใช้งานไปสามสิบอีแปะ เงินที่เหลือหนึ่งส่วน
ใช้ติดสินบนคนเฝ้าประตู สองส่วนใช้ซื้ออาหาร อีกเจ็ดส่วนมอบให้นาย
หญิงหอนางโลม แยกบุรุษในหอมีน้อยกว่าวันก่อนเจ็ดคน ส่วนใหญ่เป็นคน
เดิมๆ คณิกามีสามสิบคน มาใหม่สี่คน คนคุ่มกันด้านนอกมีแปดคน ด้าน
ในไม่ทราบแน่ชัด”

หลายเดือนก่อนนางเป็นเพียงเด็กโง่ไม่ประสา บัดนี้กลับรู้จักกลบ
ลึงเกตการณ์และจัดการกิจธุระอย่างเป็นระบบ ระหว่างที่สนทนากัน หญิง
คณิกาที่ได้รับอนุญาตจากคนเฝ้าประตูก็เดินวนมาเข้ามาในเรือนเล็ก
ส่งยิ้มยั่วชวนให้เชี่ยหลี ทรวดทรงองค์เอวเหย้าวนดั่งคาค

ดวงตาเชี่ยหลีจับจ้องทรวงอกของหญิงคณิกา ความกระสันพวยพุ่ง

จนลืมสิ้นทุกสิ่ง “พาข้ากลับไปที่เตียง อีกหนึ่งชั่วยามค่อยมาใหม่”

แม่ชีเยลลีจะพิการ เรื่องเซ่นนี้กลับมิได้ลดลง ทุกสามวันห้าวันต้องปลด
ปล่อยสักครั้ง ทว่าเขาไม่ได้แข็งแรงเท่าแต่ก่อน ยามเสร็จกิจจึงอ่อนเพลีย
หลังหญิงคนิกาถูกส่งกลับ บ่าวรับใช้เก็บกวาดเตียงเสร็จ เด็กสาวก็ย้อน
กลับมาตามคำสั่ง ครั้นได้ยินเสียงเขาแผ่วเบาลงไปสามส่วน ก็อดเป็นกังวล
ไม่ได้

แน่นอนว่าชีเยลลีดูออก จึงเอ่ยอย่างเกียจคร้าน “บิดายังไม่หมดลม
ในสองสามวันหรอก ไม่ต้องมองเช่นนั้น มนุษย์เกิดมาต้องหมั่นแสวงหา
ความสำราญ มิเช่นนั้นจะอยู่ไปทำไม”

เด็กสาวไม่กล่าวคำ ชีเยลลีไม่เคยเกรงกลัวสิ่งใด และไม่สนใจว่าอีก
ฝ่ายเป็นเด็กสาวคนหนึ่ง “เจ้าจำไว้ หากวันหน้าพบบุรุษที่มุ่งหวังเพียงความ
สำราญของตน ไม่คำนึงถึงความสำราญของเจ้า จงขับไล่ไสส่งไปให้ไกล ปาก
ป้อนคำหวานเพียงใดล้วนเป็นคำโกหก กามกิจพิสุจน์สันดานคนได้ดีที่สุด
แล้ว”

ครั้นเอ่ยถึงเรื่องนี้ ชีเยลลีก็กล่าวต่อ “หากหน้าตาชั่วร้ายก็ช่าง
เถิด แต่เจ้าดันเป็นหญิงสาวชาวหุบผาโคมงดงาม ย่อมมีคนจ้องจะเอารัด
เอาเปรียบ ผู้ใดจะรู้ว่าะพบเจอกลอุบายอันใดบ้าง หากพลาดพลั้งถูกคน
เล่นงาน แก่แค้นไม่สำเร็จก็คิดเสียว่าทำทานให้สุนัข มิใช่เรื่องใหญ่โตอันใด
หากมีคนที่ชอบชอกก็ไม่ต้องฝืนทน ชายหญิงรักชอบร่วมเสพสุข มิต้องสนใจ
ว่าวันหน้าเขาจะเป็นเช่นไร คนชั้นต่ำแม่ถูกดูแคลน แต่ก็มีความสุขในแบบ
คนชั้นต่ำ”

เด็กสาวพยักหน้ารับอย่างไม่ค่อยเข้าใจ

อาจารย์ของเด็กคนนี้จะเปี่ยมแต่คร่ำครี ถึงได้สอนตักถ้ำชั้นดีให้
กลายเป็นตัวโง่งม ชีเยลลีคิดว่านางกระตือรือร้นบ้างแล้วจึงนึกดีใจ “ขอถาม
เจ้า สิ่งสำคัญที่สุดในการเป็นโจรคืออะไร”

เด็กสาวเอ่ยตอบอย่างไม่แน่ใจ “ขโมยของสำเร็จ?”

“โง่!” เชียหลิไม่แปลกใจลักษณะ เอ่ยปากสั่งสอน “ขโมยไม่สำเร็จแล้ว
อย่างไร ครึ่งหน้าค่อยขโมยใหม่ก็ได้ โอกาสลงมือมีอยู่เสมอ หากมอง
อันตรายไม่ออก ไม่รู้จักرامةมือและหลบหนี เช่นนั้นก็จบสิ้นแล้ว ผลคือเจ้า
จะถูกจับและกระตุกบนลานประหาร ยิ่งเป็นสาวงามเช่นเจ้า ผู้คนทั้งเมือง
คงแห่แห่มากันดูหน้าหน้าผาก ชะแอ่อมองดูเพชรฆาตเปลื้องผ้าเจ้า เห็น
ผิวหนังนุ่มที่ละชินๆ จนกลายเป็นก้อนเนื้อนุ่มหยุ่นอาบโลหิต...”

ได้ยินวาจาอันน่าสะพรึงกลัวเด็กสาวก็รู้สึกขนหัวลุก ดวงหน้าเล็ก
ซีดขาว เบิกตามองเขานิ่งไม่ขยับ

ก่อนหน้านี้เคยสั่งให้นางไปชมทัศนียภาพและกระตุก ปฏิกริยาตอบสนอง
ในยามนี้จึงเป็นที่พอใจของเชียหลิมาก เขาเอ่ยต่อ “ยามมีทางให้ถอยไม่คิด
รามือ พอถึงทางตันกลับคิดหันหลังกลับ สมบัติกองอยู่ตรงหน้า หัวขโมย
ทั้งหลายล้วนสยบให้คำว่าละโมภ บิดารอดครบสามสิบสองก็เพราะรู้
เวลาใดควรหยุด หากเจ้าไม่เข้าใจหลักการนี้ ก็คิดถึงดาบของเพชรฆาต
ให้มาก”

เด็กสาวอดกวาดตามองไม่ได้ เชียหลินอนพิการแขนขาใช้การไม่ได้
อยู่บนเตียง ไม่นับว่าครบสามสิบสองกรรมัง

“บิดาไม่ทันระวังจึงถูกคนรู้จักใส่ความ มิใช่เพราะลักขโมย” เชียหลิ
รู้ว่านางกำลังคิดสิ่งใด จึงเอ่ยอย่างขุ่นเคือง “ครั้นจะต่อความกับตัวโง่
โง่ไปจัดการธุระของเจ้าเสีย หากกล้าทำพลาด วันหน้าอย่าได้มาอ่อนน้อม
ให้ข้าสอนสิ่งใดอีก!”

ธุระที่เชียหลิให้นางไปจัดการย่อมเป็นการลักขโมย

ทุกสองสามวันจะมีหนึ่งภารกิจ เริ่มขโมยจากในเรือนไปยังนอก
เรือน จากบ้านเรือนในตลาดสู่จวนหลังใหญ่ ภารกิจยิ่งยาก สิ่งของก็ยิ่ง
ล้ำค่า กระนั้นก็ยังให้เวลานางสองสามวันเพื่อสำรวจพื้นที่และวางแผน
รับมือ

ครั้งนี้เสียทีพูดเพียงสิบเอ็ดคำ แต่ละคำล้วนสลักลงในใจ
ตรอกหย่งอี่ อุทยานชีวอวี่ แจกัณหยกมันแพะ

อุทยาน